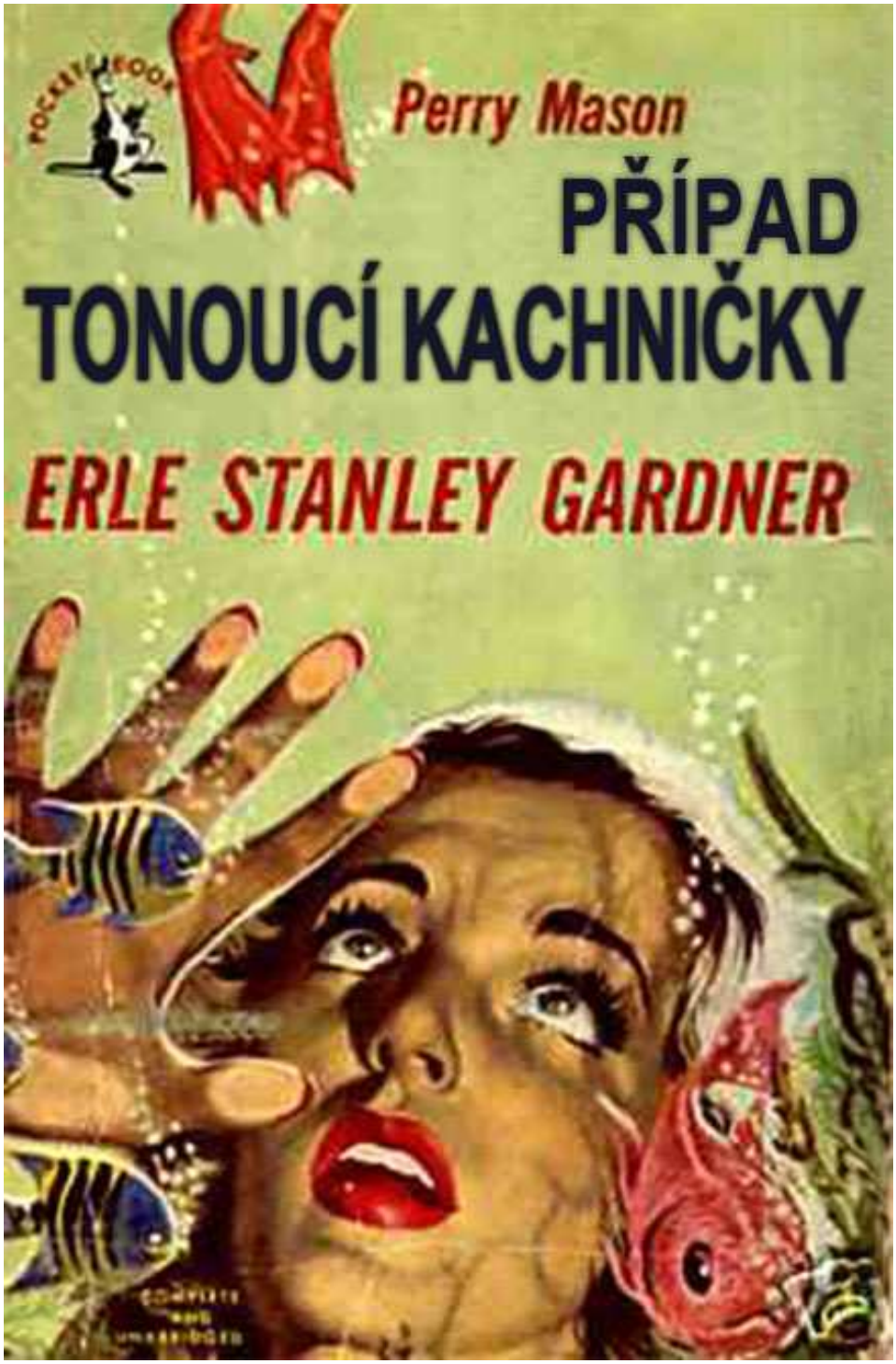

POCKET BOOKS
Perry Mason
PŘÍPAD
TONOUCÍ KACHNIČKY
ERLE STANLEY GARDNER

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ tonoucí kachničky

Erle Stanley Gardner
The Case of the Drowning Duck

Copyright © 1942 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1950

KAPITOLA 1

Když se svého času Della Streetová, soukromá sekretářka Perryho Masona, zeptala svého zaměstnavatele, jaká vlastnost je podle jeho názoru pro právníka nejdůležitější, Mason jí odpověděl: „Je to schopnost probouzet v lidech důvěru.“

Mason byl bezesporu touto vlastností obdařen přímo vrchovatě. Když přecházel po místnosti, pohledy ostatních ho instinktivně sledovaly. Když usedl v hotelové hale či ve vlaku, často mu i zcela cizí lidé, kteří s ním zapředli náhodný rozhovor, svěřovali svá nejskrytější tajemství.

Jak sám Mason kdysi poznamenal, právník tuto schopnost buď má, nebo nemá. Má-li ji, pak jde o vrozený dar, jakým je třeba hudební sluch. Postrádá-li ji, měl by se věnovat jiné činnosti, než je advokacie.

Della Streetová si byla jista tím, že lidé takto podvědomě reagují na člověka, který má pochopení pro lidské slabosti a z něhož cítí účast a porozumění.

Mason musel jen velice zřídka klást otázky. Občas se dokonce zdálo, že důvěrná sdělení, kterým naslouchá, ho jen málo zajímají. Jeho zdánlivá lhostejnost zpravidla podněcovala lidi k ještě větší otevřenosti. Avšak Mason byl v hloubi duše vnímavý a chápavý. Počítal s lidskou nedokonalostí a často říkával, že každý, kdo není naprostý suchar, má ve svém životě alespoň jedno temné zákoutí. Ne-li, pak není člověkem.

Z verandy hotelu v Palm Springs, nad níž se klenula obloha posetá jasnými hvězdami, jen tu a tam stíněná temnými siluetami štíhlých palem, viděla Della Streetová přímo do hotelové haly. Povšimla si muže, který usedl vedle Perryho Masona. S pravděpodobností hraničící s jistotou věděla, že tento člověk se chystá Masonovi svěřit jakési důležité, až dosud skrývané tajemství.

Pokud si to uvědomoval i Mason, pak to na sobě nedával znát.

S cigaretou v ústech si hověl v pohodlném koženém křesle, dlouhé nohy skřížil před sebou a na jindy tak tvrdé tváři měl výraz odpočívajícího bojovníka.

Zdálo se, že si Mason povšiml přítomnosti muže po svém boku teprve ve chvíli, kdy jeho soused lehce zakašlal.

„Promiňte, prosím. Ale jste advokát Mason, není-liž pravda?“

Mason se hned neotočil, aby pohlédl do obličeje svého společníka. Jeho oči jen kosým pohledem sklouzly k sousedovým nohám.

Uviděl perfektně vyžehlené černé nohavice od večerního obleku a drahé polobotky z tak jemné jehnětiny, že by se z ní daly šít rukavice. Muž po jeho pravici pokračoval: „Rád bych vás požádal o radu. Právnickou,“ dodal.

Teprve nyní se Mason krátce podíval na svého souseda. Spatřil inteligentní tvář s vysokým čelem, výrazným nosem, s ostře řezanými ústy vyjadřujícími rozhodnost a snad s až příliš vyčnívající bradou. Z tmavých očí vyzařovala klidná sebejistota člověka, který si je jist svou mocí. Tomuto muži táhlo na padesátku a jeho oblek, vystupování i sama přítomnost v tomto přepychovém hotelu v Palm Springs svědčily o bohatství.

Přemrštěná srdečnost by ho zcela jistě poplašila, avšak přílišná zdrženlivost naopak zatvrdila. „Ano, jsem Mason,“ odpověděl tedy prostě Perry, aniž se namáhal podat svému společníkovi ruku.

„Mnoho jsem o vás četl v novinách – tedy o vašich případech, víte? Vždycky mě to neobyčejně zajímalo.“

„Ano?“

„Domnívám se, že vedete nesmírně zajímavý a vzrušující život.“

„Zpravidla se nenudím,“ přisvědčil Mason.

„Poznal jste jistě mnoho pozoruhodných příběhů, viďte?“

„Ano.“

„I mnohá tajemství, která nesmí být za žádných okolností vyzrazena?“

„Ano.“

„Jmenuji se Witherspoon. John L. Witherspoon.“

Teprve teď podal Mason svému společníkovi pravici. Zaklonil hlavu a zeptal se: „Žijete tady v Kalifornii, pane Witherspoone?“

„Ano. Mám ranč v bavlníkové oblasti údolí Red River. Velice pěkné prostředí na patnácti stech akrech.“

Pan Witherspoon teď hovořil překotně, jako by se snažil mít úvodní řeči co nejrychleji za sebou.

Avšak Mason nepospíchal. „Musí tam být v létě pořádně horko, viďte?“ zeptal se.

„Někdy skoro padesát nad nulou. Ale mám klimatizaci. Má ji většina domů v našem údolí. Je úžasné věc, jak se dnes někdejší poušť stává obyvatelnou.“

„V zimě tam musí být příjemně,“ poznamenal Mason.

„Ovšem… Promiňte, ale chtěl jsem s vámi mluvit o své dceři…“

„Bydlíte tady v hotelu?“

„Ano – i s ní.“

„Už dlouho?“

„Přijel jsem, jen abych se s vámi setkal. Dočetl jsem se v místním tisku, že jste se tu ubytoval. Už hodinu se pokouším navázat s vámi nějak nenápadně rozhovor.“

„Jděte! Proč jste se na mě neobrátil rovnou?“

„Nechci, aby moje dcera věděla, proč jsem zde, a že se s vámi radím.“

Mason zabořil pěsti hluboko do kapes. Della Streetová, která je oba pozorovala obrovským sklem oddělujícím verandu od hotelové haly, viděla, že Perry na svého společníka ani nepohlédl. „Nemám rád běžné případy,“ poznamenal suše.

„Myslím, že tenhle vás bude zajímat – a honorář,

pochopitelně…“

„Mám rád vzrušení,“ přerušil ho Mason. „Některé zvláštní případy se mi předem zamlouvají, protože se v nich skrývá tajemství. Když se je snažím odhalit, dochází k neobyčejně vzrušujícím událostem. Většinou se vrhám rovnýma nohama do těch nejožehavějších záležitostí. Mám už takovou povahu. Běžná advokátní praxe mě neláká a tuctové soudní pře mě nezajímají.“

Masonův nezájem jako by ještě víc povzbudil Witherspoonovu důvěru k němu. „Má dcera Lois se chce vdát za mladíka, který hned po promoci narukuje k technickým jednotkám,“ řekl.

„Věk?“

„Mé dcery nebo toho mládence?“

„Obou.“

„Mé dceři je jedenadvacet. Ten hoch je asi o půl roku starší. Zajímá se o chemii a o fyziku; je to bystrý a inteligentní chlapec.“

„Mladí lidé mají dnes obrovské šance,“ poznamenal Mason.

„Obávám se, že nechápu, co máte na mysli. Nepodezřívejte mě, prosím, z nedostatku vlasteneckého cítění, ale představa, že můj nastávající zeť odejde krátce po svatbě do války, mi zvlášť lákavá nepřipadá.“

„Do roku 1929,“ řekl Mason, „měli mladí lidé všechno, na co si vzpomněli. Po krachu na burze začali trpět nedostatkem. V důsledku toho se všechna jejich pozornost soustředila na ekonomické problémy. Začali jsme se zabývat otázkou dělby bohatství, místo abychom se soustředili na jeho tvorbu. Ale člověk by měl něco budovat a měl by mít co budovat.

Dnešní mládež žije ve zcela odlišných poměrech. Zažívá úzkost. Je nucena bojovat, strádat – a umírat. Ale ti, kteří přežijí, vyjdou z této ohnivé lázně zoceleni. Nebudou se už spokojovat s náhražkami. Nemylte se, pane Witherspoone, až tahle válka skončí, vy i já budeme žít ve zcela odlišném světě, a tento svět bude jiný právě díky generaci, která trpěla, bojovala – a poučila

se.“

„Tímhle způsobem jsem o mládeži neuvažoval,“ poznamenal Witherspoon. „Tak či onak, mladí lidé mi nikdy nepřipadali jako nějaká vítězná síla.“

„Vy jste je viděl v uniformách po skončení minulé války. Jenže tehdy stáli čelem proti zdi,“ odpověděl Mason. „‚Mládež‘ z roku 1929 je dnes ve středním věku. Myslím, že se ještě budete divit… Ten mladík mě zajímá. Povězte mi o něm víc.“

„V jeho minulosti je cosi podivného,“ odpověděl Witherspoon. „Neví kým vlastně je.“

„Chcete říct, že nezná svého otce?“

„Ani otce, ani matku. Žena, kterou Marvin Adams za svou matku pokládal, mu na smrtelné posteli svěřila, že byl ve třech letech unesen. Tohle odhalení, ke kterému došlo asi před dvěma měsíci, pro něj pochopitelně znamenalo obrovský šok.“

„Zajímavé,“ poznamenal Mason, mrače se na špičky svých bot. „Co tomu říká vaše dcera?“

„Domnívá se, že…“

Vtom se z druhé řady klubovek, které stály zády k těm, na kterých seděla naše dvojice, ozval za Masonovými rameny dívčí hlas: „Myslím, tati, že bys měl nechat na ní, aby se k tomu vyjádřila.“

Witherspoon se prudce otočil. Mason, jenž se pohyboval s lehkostí štíhlého dlouhána, se postavil a spatřil veselou dívku, která se obrátila tak, že nyní klečela na sedadle zadního křesla a rukama se držela za kožený potah opěradla. Kniha, kterou měla v rukou, sklouzla s žuchnutím na podlahu.

„Na mou duši, tati, že jsem tě nešpehovala. Seděla jsem tu a četla si. Pak jsem zaslechla Marvinovo jméno a – promiň, ale myslím, že už jsme si všechno vyjasnili.“

„Nevidím důvod, proč bychom to měli probírat ve tvé přítomnosti,“ ozval se Witherspoon. „A nic jsme si zatím

nevyjasnili.“

Mason se podíval z jednoho na druhého a zeptal se: „A proč bychom si o tom nemohli popovídat? Tamhle jde moje sekretářka, slečna Streetová. Můžeme se všichni čtyři přesunout do hotelového baru a v pohodě si to probereme. A i kdybychom se nakonec nedohodli, aspoň se nebudeme nudit. Začínám si myslet, pane Witherspoone, že by to mohl být docela zajímavý případ.“

KAPITOLA 2

Lois se lehce a bez zábran ujala slova. „Koneckonců," řekla, „ta věc se týká v první řadě mne."

„Týká se tvého štěstí," skočil jí do řeči otec. „A proto je to i moje věc."

„Mého štěstí," podtrhlo děvče.

John Witherspoon pohlédl na Masona téměř omluvně, ale neřekl nic.

„Jsem zamilovaná," pokračovala Lois. „Byla jsem zamilovaná už dřív, ale to se s tímhle nedá srovnávat. Chci, aby to vydrželo, a cokoli, co někdo řekne či udělá, na tom nic nezmění. Tatínek má obavy o moje štěstí. Dělá mu starosti, že v životě mého ženicha jsou věci, o kterých nevíme ani my, ani on sám."

„Tak či onak," poznamenal chabě Witherspoon, „rodinné zázemí je důležité."

Tuhle poznámku Lois zcela pominula. Bylo to drobné, živé děvče s tmavýma, pronikavýma očima a rozmarným vystupováním. „Asi před pěti lety," řekla, „se Marvin Adams se svou matkou Sarah přistěhovali do El Templa. Paní Adamsová byla vdova. Měla nepatrný majetek, za který nechala Marvina studovat. Poznala jsem ho na střední škole. Pak jsme šli každý jinam a znovu jsme se setkali o vánočních prázdninách a tehdy…" Lois vesele luskla prsty, „jsme si padli do oka."

Dívala se na oba muže, jako by uvažovala, mohou-li jí porozumět, a pak její pohled sklouzl na Dellu Streetovou.

Ta přikývla.

„Tatínek," pokračovala překotně Lois, „si děsně potrpí na rodinné tradice. Pátrá po našich předcích div ne až k prvním přistěhovalcům do Ameriky. A tak se chtěl pochopitelně dovědět i

něco o Marvinových rodičích. Ale tady zničehonic narazil. Paní Adamsová byla velice uzavřená. Do tohoto údolí se přestěhovali, protože trpěla tuberkulózou a doufala, že jí pomůže změna podnebí. Nepomohla. Než zemřela, přiznala se, že kdysi se svým mužem, který se jmenoval Horace, Marvina unesli, aby za něj dostali výkupné. Ale jejich záměr jim nevyšel, a když je začala pálit půda pod nohama, utekli na západ. Unesené děcko si oblíbili, a tak se nakonec rozhodli, že si je ponechají. Horace zemřel, když byly Marvinovi čtyři roky. Paní Adamsová umřela, aniž komukoli řekla, čí dítě vlastně vychovala. Tvrdila jen, že pochází z dobré a bohaté rodiny, ale nic bližšího neprozradila. Z jejího vyprávění Marvin usoudil, že k únosu došlo někde na východě Spojených států. Podle paní Adamsové jeho skuteční rodiče už zemřeli.“

„Udělala na smrtelné posteli nějaké oficiální prohlášení?“ zeptal se Mason. „Vědí o tom úřady?“

„Ovšemže ne,“ odtušil Witherspoon. „Krom Marvina, Lois a mne o tom neví nikdo.“

„Vy jste vdovec?“ zeptal se ho Mason.

Witherspoon přikývl.

„Oč vám vlastně jde?“ zajímal se Perry.

V tu chvíli vypadal Witherspoon znovu mnohem nejistěji, než by se dalo čekat.

„Rád bych, abyste vypátral, kdo byli skuteční rodiče toho chlapce. Chci se o něm dovědět všechno.“

„A proč vlastně?“ zeptala se Lois.

„Chci vědět, kdo doopravdy je.“

Její pohled se střetl s otcovým. „To by chtěl vědět i Marvin,“ poznamenala. „Ale pokud jde, tati, o mne, je mi úplně jedno, jestli byl jeho otec kopáč nebo vermontský republikán. Vezmu si ho tak jako tak.“

John Witherspoon přikývl. „Když to cítíš takhle, drahoušku,“ řekl skoro poddajně.

Lois se podívala na hodinky, usmála se na Masona a řekla: „Ale pro tuhle chvíli mám sjednanou schůzku. Chystáme se s přáteli na noční vyjížďku na koních. Nečekej na nás, tati, a nedělej si starosti.“

Postavila se a podala Masonovi ruku se slovy: „Jen do toho, klidně udělejte, co po vás tatínek chce. Mně je to fuk, a on bude klidnější.“ Její pohled se stočil na Dellu Streetovou, ale spatřila v jejích očích cosi, co ji přimělo rychle se znovu podívat na Perryho. Pak se usmála, potřásla si s Dellou pravicí a se slovy „tak nashle – zatím,“ zmizela.

Když odešla, Witherspoonovi se zjevně ulevilo jako člověku, který má konečně možnost říct, co měl od začátku na srdci. „Ta pozoruhodná historka, kterou vyprávěla paní Adamsová,“ poznamenal, „měla předejít jakémukoli pátrání z mé strany. Víte, došlo k tomu před několika měsíci, když už spolu Lois a Marvin chodili. Ta umírající matka podstoupila nesmírnou oběť… Šlo o dramatické prohlášení. Na smrtelné posteli byla ochotná vzdát se lásky a úcty svého dítěte, aby mu zajistila štěstí. Její tvrzení nebylo pravdivé.“

Mason jen povytáhl obočí.

„Šlo o naprostou smyšlenku,“ pokračoval Witherspoon.

„Proč by to dělala?“ zeptal se Perry.

„Najal jsem si detektivy,“ vysvětloval Witherspoon. „Ukázalo se, že Marvin Adams se narodil manželům Sarah a Horaceovi Adamsovým a je o tom k dispozici platný matriční záznam. Naopak neexistuje žádný záznam o tom, že by v době, o které hovořila paní Adamsová ve svém falešném prohlášení, došlo k jakémukoli neobjasněnému únosu dítěte.“

„Ale proč to tedy tvrdila?“ zeptala se Della Streetová.

„To vám hned vysvětlím,“ odpověděl zamračeně pan Witherspoon. „V lednu 1924 byl Horace Legg Adams odsouzen pro vraždu prvního stupně. V květnu 1925 byl popraven. Ta

báchorka, vyprávěná na smrtelné posteli, byla dojemným mateřským pokusem, jak ještě v posledním okamžiku zabránit náhodnému odhalení skutečnosti, která – kdyby vyšla najevo – by jejímu synovi překážela ve sňatku s milovanou dívkou. Věděla, že se pokusím zjistit něco bližšího o jeho otci. Doufala, že její smyšlenka mě od toho buď odradí, nebo svede na falešnou stopu.“

„Ten hoch tohle všechno patrně neví?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Ani vaše dcera?“ zajímala se Della Streetová.

„Ne.“

Witherspoon chvíli mlčky točil sklenkou s brandy, kterou držel za nožku. „V žádném případě nepřipustím,“ řekl posléze, „aby se do rodiny Witherspoonů přiženil syn úkladného vraha. Jsem si jist, že to pochopí i Lois, až se dozví všechna fakta.“

„A co chcete ode mne?“ zeptal se Mason.

„Mám kopii soudního protokolu Adamsová přelíčení,“ odpověděl Witherspoon. „Podle mě dokazuje s naprostou jistotou, že obžalovaný se provinil úkladnou vraždou. Ale chci jednat co nejpoctivěji a kvůli Marvinovi vyloučit všechny myslitelné pochybnosti. Rád bych, pane Masone, abyste si ten zápis prostudoval a řekl mi svůj názor. Jestli dojdete k závěru, že Marvinův otec byl vinen, řeknu své dceři celou pravdu, opřu se o váš názor a zakážu jí jakékoli další styky s mladým Adamsem. Bude to pro ni rána, ale poslechne mě. Sám poznáte, proč jsem si tím tak jist, až si ten protokol přečtete.“

„A dojdu-li k závěru, že Adams mohl být nevinen?“ zeptal se Mason.

„Pak to také budete muset dokázat, znovu celý případ otevřít a dosáhnout veřejného potvrzení, že tehdejší spravedlnost selhala,“ pronesl zachmuřeně pan Witherspoon. „Jméno rodiny Witherspoonů musí zůstat bez poskvrny. Odmítám přijmout za zetě člověka, jehož otci byla dokázána úkladná vražda.“

„Vražda, ke které došlo před osmnácti lety," poznamenal Perry zamyšleně. „To je trochu silný tabák, nezdá se vám?"

Witherspoon na něj zpříma pohlédl. „Dobře vám zaplatím," slíbil.

Do debaty se vložila Della Streetová: „Předpokládejme, pane Witherspoone, že ten muž byl skutečně vinen. Opravdu si myslíte, že jen kvůli tomu vaše dcera změní názor?"

„Jestli se Marvinův otec takhle provinil," podotkl zachmuřeně pan Witherspoon, „pak se nebezpečné dědičné sklony dají čekat i u syna. Vím o skutečnostech, které tomu nasvědčují. Ten chlapec je potenciální vrah, pane Masone."

„Mluvte," vybídl ho Perry.

„V případě, že tyto dědičné sklony skutečně existují," pokračoval Witherspoon, „jsem rozhodnut nastražit na Marvina situaci, ve které se jeho temné charakterové vlastnosti plně projeví. Dojde k tomu za tak dramatických okolností, že se o nich má dcera bude moci sama přesvědčit."

„Co tím přesně myslíte?" zeptal se Mason.

„Pochopte, pane Masone," odpověděl Witherspoon, „že jsem odhodlán udělat pro štěstí svého dítěte doslova cokoli."

„Tomu rozumím – ale co máte konkrétně na mysli?"

„Dostanu toho mladíka do situace, ze které bude vražda jediným možným východiskem; potom uvidíme, jak se zachová."

„To je nesmírně odvážné rozhodnutí nejen vůči vaší dceři, ale především s ohledem na osobu, kterou si vyhlédnete za možnou oběť", připomněl Mason.

„Žádný strach," uklidňoval ho Witherspoon. „Nastrojím to velice rafinovaně. Ve skutečnosti nikdo o život nepřijde, ale Marvin se bude domnívat, že někoho zabil. Jen tak ho moje dcera uvidí ve správném světle."

Mason jen pochybovačně zavrtěl hlavou. „Zahráváte si s dynamitem," poznamenal.

„Chcete-li pohnout skálou, musíte použít třaskavinu, pane Masone.“

Nastalo ticho, které po chvíli Mason přerušil: „Přečtu si ten soudní protokol. Udělám to proto, abych ukojil svou zvědavost. Ale to je jediný důvod, proč ho budu číst, pane Witherspoone.“ Witherspoon mávl na číšníka. „Účet, pane vrchní,“ řekl.

KAPITOLA 3

Paprsky ranního slunce se rozlily pustinou a zlatavým leskem zbarvily vrcholky horského masivu na severu. Obloha se začala měnit do onoho temně modrého odstínu, tak charakteristického pro jihokalifornskou poušť.

Della Streetová v rajtkách, kovbojských botách a jasně zelené blůzce se zastavila přede dveřmi Perryho pokoje a zaťukala.

„Jste vzhůru?“ zeptala se tiše.

Uslyšela zvuk odsouvaného křesla a hned nato rychlé kroky. Dveře se otevřely.

„Ach bože!“ zvolala. „Vy jste vůbec nespal!“

Mason si bezděky přejel rukou po čele a mlčky ukázal na hromadu lejster na stole. „Ta zatracená vražda před tolika lety – víte, že mě to začalo zajímat?“ řekl. „Pojďte dál, Dello.“

Sekretářka se podívala na hodinky. „Zapomeňte na ten případ, Perry,“ řekla. „Oblékněte se na vyjížďku. Objednala jsem koně. Jen pro nás dva.“

Mason zaváhal. „Je tu ještě pár okolností, které bych rád…“

Della Streetová přešla rozhodným krokem kolem něj, přistoupila k oknu a vytáhla žaluzie. „Zhasněte tu lampu,“ přikázala Perrymu, „a podívejte se ven.“

Mason cvakl vypínačem. Zářivý sluneční svit vrhal ostré, hluboké stíny. Intenzivní světlo se rozlilo po místnosti, takže dosavadní umělé osvětlení proti němu působilo bledě a neduživě.

„Tak jen do toho,“ poručila. „Nejdřív ostrý klus, pak sprcha a snídaně.“

Mason hleděl na zářivě modrou oblohu. Otevřel okno a vpustil do pokoje ostrý, svěží vzduch.

„Co vás trápí?“ zeptala se Della, která si všimla jeho

zamyšleného výrazu. „Ten starý případ?“

Mason se podíval na štos papírů a zažloutlých novinových výstřižků. Přikývl.

„Něco se vám na tom nezdá?“

„Skoro všechno.“

„Byl vinen?“

„Mohl být vinen.“

„A co vám tedy vadí?“

„Způsob, jak to projednávali. Jak říkám: Ten člověk mohl být vinen, ale mohl být také docela dobře nevinen. Jenomže způsob, jakým jeho advokát vedl obhajobu, musel vyústit jen v jedno – v odsouzení za úkladnou vraždu. A přitom není v celém tom procesu nic, na co bych mohl poukázat a říct Witherspoonovi, ‚tohle svědčí o nevině obžalovaného‘. Witherspoon ho bude pokládat za vinného na základě stejných nepřímých důkazů, které uznala i tehdejší porota. Zničí kvůli tomu život dvěma mladým lidem, ačkoli ten člověk mohl být nevinen.“

Bylo vidět, že Della Streetová Perryho chápe, i když nic neříká. Mason hleděl oknem na ostře rozeklaný horský hřeben, který se vzpínal do výšky téměř tří tisíc metrů nad mořem. Po chvíli se otočil, usmál se na Dellu a řekl: „Myslím, že bych se měl oholit.“

„Nechte to být. Hupněte do bot, natáhněte si jezdecké kalhoty a koženou bundu. To je všechno, co potřebujete.“

Otevřela dveře přístěnku Masonova pokoje, chvíli tam hledala, až našla Perryho jezdecké oblečení. Podala mu je se slovy „čekám v hale“ a odešla. Právník se rychle převlékl, stavil se pro Dellu a oba společně vyšli do osvěžujícího ranního vzduchu kalifornské pouště. Chlapík, který před hotelem hlídal dva najaté koně, sledoval, jak se Perry a Della vyhupují do sedel a s potěšením se na Masona zašklebil.

„To se hned pozná, co je kdo za jezdce,“ poznamenal. „Stačí

se koukat, jak nasedá. Tohle jsou prima koně, ale zítra vám přivedu lepší.“

Mason na něj zvědavě pohlédl. „Podle čeho to poznáte?“ zeptal se.

„Musíte si všímat spousty maličkostí. Frajírek z města vám bude nejdřív vykládat, že jako kluk rajtoval neosedlaný koně, a pak se chytí sedlový hrušky a současně zadní rozsochy.“ Chlap se jen pohrdavě ušklíbl. „A vidíte, šéfe, vy jste se rozsochy ani nedotk. Hezkou projížďku, panstvo.“

Mason se tvářil zamyšleně, když projížděli kolem hotelu a vzhůru po jezdecké stezce.

„Co je s vámi, Perry?“ zeptala se ho Della.

„Ten rozhovor o nasedání na koně mě přivedl na jednu myšlenku – víte, právník by si taky měl dávat pozor na různé maličkosti.“

„A co to má co dělat s nasedáním na koně?“

„Všechno – a nic…“

Della přitáhla uzdu a zajela blíž k Perrymu.

„Drobné maličkosti,“ vysvětloval Mason, „které většině lidí unikají, vytvářejí celistvý obraz skutečnosti. Když dokážete dešifrovat jejich význam, nikdo vás nemůže obelhat. Vemte si třeba toho koňáka. Lidé, kteří sem přicházejí, mají spoustu peněz. Dá se u nich předpokládat i jistý stupeň inteligence. Zpravidla mají to nejlepší vzdělání, jaké se dá za peníze získat. Obvykle se snaží přehánět své jezdecké schopnosti, aby dostali lepší koně. A přitom zapomínají na spoustu drobností, které je usvědčují ze lži. Ten kovboj se jen tak opírá o zábradlí, vypadá, jako by neuměl do pěti počítat, a přesto s naprostou jistotou pozná, jaký je kdo jezdec. Advokát by takové drobnosti taky nikdy neměl podceňovat.“

„Chcete říct, že právník by měl rozumět všemu?“ zeptala se Della Streetová.

„Ne, nemusí všemu rozumět,“ namítl Mason, „to by pak nebyl

člověk, ale chodící encyklopedie. Ale měl by znát základní fakta. A vědět, jak a kde získat podrobné znalosti, které potřebuje, chce-li někomu dokázat, že nemluví pravdu, když je jeho jednání v rozporu s tím, co tvrdí.“

Della si všimla Perryho unaveného výrazu i kruhů pod očima. „Moc si ten případ připouštíte,“ poznamenala.

„Před sedmnácti lety byl oběšen člověk,“ opáčil Perry. „Možná byl vinen, možná nevinen. Naprosto jisté je jenom to, že byl popraven, protože se jeho advokát dopustil chyby.“

„Co udělal jeho advokát?“

„Krom jiného,“ řekl Mason, „vedl obhajobu po dvou na sobě nezávislých liniích.“

„To zákon připouští!“

„Zákon ano, ale odporuje to lidské přirozenosti.“

„Obávám se, že vám nerozumím.“

„Zákony,“ vysvětloval Mason, „se za posledních dvacet let v mnohém změnily. Podle procesních pravidel, která v té době platila, mohl obžalovaný prohlásit, že je nevinen, předstoupit před soud a pokusit se svou nevinu dokázat. Nebo se žalovaná strana mohla odvolat na duševní poruchu, přičemž toto tvrzení posuzovala táž porota, před kterou se případ projednával.“

Della Streetová hleděla na Perryho pohledem, jakým jen ženy dokáží proniknout do duše muže, kterého dlouho a důvěrně znají.

Náhle rozhodla: „Teď na to nebudeme myslet. Dáme si rychlý, ostrý klus, osvěžíme se čistým pouštním vzduchem a po snídani se vrátíme k pracovním záležitostem.“

Mason přikývl, pobídl koně a oba vyrazili vpřed.

Vesnici nechali daleko za sebou a klusali členitým vyschlým kaňonem, až dojeli ke studánce obklopené palmami, kde seskočili z koní, ulehli do měkkého písku a sledovali narůžovělé stíny, prchající před oslnivými paprsky do hlubokých roklí pod ochranu rozeklaných skal. Ticho pustiny, která je obklopovala, potlačilo i

jejich potřebu hovoru a přimělo je ke klidnému odevzdání se do náruče všepronikající harmonie přírody.

Domů se vraceli mlčky. Mason se osprchoval, nasnídal a upadl do hlubokého, osvěžujícího spánku. Až odpoledne se sešel s panem Witherspoonem.

Della i Perry ho potkali na stinné verandě, která skýtala chladivou ochranu před ostře rezavým žárem pouště. Stíny hor se zvolna kladly do údolí, ale bude trvat ještě pár hodin, než dosáhnou až k hotelu. Bylo suché, leč spalující vedro.

Mason se posadil a začal nevzrušeně hovořit.

„Vy, pane Witherspoone, znáte všechna fakta," řekl, „ale rád bych, aby se s nimi seznámila i slečna Della Streetová. Tím, že je od začátku zopakuji, utřídím si je i sám pro sebe; omlouvám se, budu-li vás nudit tím, že shrnu skutečnosti, které pro vás nejsou ničím novým."

„Jen do toho," pobídl ho Witherspoon. „Věřte mi, pane Masone, že pokud budete schopen mi potvrdit, že ten muž byl nevinen…"

„Nejsem si jist, zda se nám podaří cokoli potvrdit s naprostou jistotou," opáčil Mason, „alespoň pokud se budeme opírat o fakta, která zatím známe. Ale přinejmenším si je můžeme probrat s chladnou hlavou."

Witherspoon semkl pevně rty. „Nemáme-li po ruce jednoznačný důkaz o opaku, je pro nás rozhodnutí tehdejší poroty závazné."

„Roku 1924," začal Mason, „byl Horace Legg Adams společníkem Davida Latwella. Vlastnili malý výrobní podnik. Podařilo se jim vyvinout technické zlepšení, které slibovalo bohatý zisk. Latwell však náhle zmizel. Adams řekl jeho ženě, že Latwell odjel na služební cestu do Rena a že od něj určitě dostane v nejbližších dnech zprávu. Ale manželka žádnou neobdržela. Pátrala tedy po Latwellovi ve všech hotelech v Renu. Nikde o něm

nevěděli.

Adams přišel proto s dalšími vysvětleními, jenže ta si vzájemně odporovala. Paní Latwellová se nakonec rozhodla, že se obrátí na policii. A v tu chvíli Adams, který se policejního šetření zalekl, poprvé vyrukoval s vysvětlením diametrálně odlišným od všech předchozích. Paní Latwellová se spojila s policií. Ta zahájila vyšetřování. Adams při něm vypověděl, že se mu společník přiznal, že jeho manželství je nešťastné a že se zamiloval do mladé ženy, jejíž jméno v celém procesu nepadlo. V tisku i před soudem se o ní hovořilo, pouze jako o ‚slečně X'. Adams tvrdil, že se mu Latwell svěřil, že hodlá s touto ženou uprchnout, a požádal ho, aby jeho manželku pro začátek uklidnil tvrzením, že odjel služebně do Rena. Zároveň pověřil Adamse, aby v jeho nepřítomnosti vedl podnik sám, Latwellovu část zisku aby si nechával u sebe, vyplácel z ní paní Latwellové měsíčně sto dolarů a čekal, až se mu ozve a zbytek peněz si vyzvedne. Latwell prý chtěl zmizet beze stopy dřív, než by tomu jeho žena mohla zabránit.

Toto poslední Adamsovo vysvětlení působilo věrohodně, ale – s ohledem na jeho předchozí odlišná tvrzení – policie podnikla zevrubné šetření. Nakonec byl pod podlahou továrního sklepa nalezen hrob s Latwellovým tělem. Řada indicií svědčila proti Adamsovi. Byl zatčen. Nepřímých důkazů přibývalo. Adamsův právník evidentně propadl panice. Zjevně se domníval, že mu Adams neříká celou pravdu a obával se, že během procesu by se mohla objevit další usvědčující svědectví, která by jeho mandanta přivedla do zoufalé situace.

Byla vypracována obžaloba. Státní zástupce přednesl řadu nepřímých důkazů. Adams byl pohnán před soud. Jeho výpověď mu přitížila. Během křížového výslechu se dostal do pasti – buď proto, že správně neporozuměl otázkám, které mu byly kladeny, nebo proto, že byl zcela vyděšen. Zřejmě to byl člověk, který nedokázal nenuceně hovořit na veřejnosti a – tváří v tvář plnému

auditoriu a dvanácti kamenným obličejům porotců – uvažovat s chladnou hlavou. Jeho právník vyrukoval s duševní poruchou. Dal předvolat Adamsova otce, který dosvědčil všechno, co obvykle rodiče dokáží vyhrabat, aby zachránili své dítě před hrozícím trestem smrti. Nebezpečný pád v raném dětství, otoky hlavy, doklady o abnormálním chování – a jmenovitě to, že Horace Adams si jako děcko liboval v týrání zvířat. Trhal mouchám křidélka, napichoval je na špendlíky, kochal se pohledem na to, jak se bezmocně kroutí – krátce a prostě, celá obhajoba se v hlavních rysech opírala právě o tyto historky, které obžalovanému spíše přitížily. To bylo to nejhorší, co se mohlo stát.“

„Proč?“ zeptal se Witherspoon. „Teorii o nepříčetnosti to mohlo podepřít.“

„Ale popudilo to porotu,“ namítl Mason. „Spousta dětí trhá mouchám křidélka. V určitém vývojovém období jsou všechny děti kruté. Nikdo přesně neví, proč tomu tak je. Psychologové nabízejí nejrůznější vysvětlení. Ale když někdo stojí před soudem pro podezření z vraždy, před porotou mu nepomůžete tím, že budete vytahovat na světlo boží jeho dětskou krutost, zveličovat ji, pitvat a snažit se tím dokazovat jeho nesvéprávnost. Navíc tím, že Adamsův advokát vybudoval obhajobu svého mandanta na této hypotéze, nepřímo připustil, že sám nevěří jeho vyprávění o tom, s čím se mu Latwell svěřil.

Nepřímé důkazy se mohou stát tím nejhanebnějším a nejprolhanějším svědkem, jakého si jen lze představit. Ne proto, že by snad nevypovídaly o skutečných okolnostech, ale výklad těchto okolností může být zcela nesprávný. V tomto případě nikdo z účastníků procesu zjevně nedokázal analyzovat fakta, vyplývající z předložených indicií.

Státní zástupce byl mazaný a chytrý žalobce s vlastními politickými ambicemi. Později se skutečně stal guvernérem. Obhájce zjevně patřil k oněm intelektuálům, kteří si libují v

knižním vzdělání, snadno se orientují na akademické půdě právních teorií, ale o skutečném životě a lidské přirozenosti nemají ani ponětí. Vyznají se jen v paragrafech. To přímo čiší z každé stránky toho protokolu. Adamsův obhájce neznal porotce. Lze to vyčíst ze zápisu. A tak byl obžalovaný uznán vinným vraždou prvního stupně.

Došlo k odvolání. Nejvyšší soud konstatoval, že porota rozhodovala na základě nepřímých důkazů a že díky pečlivé snaze Adamsova obhájce, který nepominul žádnou možnost, jenž by mohla svědčit ve prospěch jeho mandanta, proběhlo přelíčení po procesní stránce naprosto korektně. Porotci měli možnost vyslechnout svědky, přímo na místě sledovat jejich vystupování před tribunálem, následkem čehož mohli nejlépe posoudit všechna přednesená fakta. Rozsudek byl potvrzen. Adamse popravili.“

Ve Witherspoonově hlase se ozval stín hořkosti. Řekl: „Vy jste právník, který se specializoval na obhajobu lidí obžalovaných ze spáchání zločinu. Pokud vím, žádný váš mandant nebyl dosud shledán vinným ze spáchání vraždy. Ale navzdory tomu, že profesionálně stojíte na straně obviněného, nejste schopen mi nevinu toho člověka jednoznačně dokázat. Pro mě z toho plyne, že byl vinen.“

„Nemohu tvrdit, že byl nevinen,“ namítl Mason, „ale nechtěl bych tvrdit, že byl vinen. Nepřímé důkazy, předložené během procesu, nebyly nikdy řádně prověřeny. Chci se o to pokusit nyní.“

Ale Witherspoon trval na svém: „Už to, že vy sám při nejlepší vůli nedokážete najít jediný protiargument ve prospěch obžalovaného, dokazuje…“

„Tak moment,“ přerušil ho Perry Mason. „Zaprvé se nejednalo o případ, který by se mi nějak zvlášť zamlouval. Tato kauza postrádala jakékoli zajímavé či atraktivní prvky. Jednalo se o zcela banální, všední hrdelní proces. Kdyby mi někdo nabídl, abych se ujal Adamsovy obhajoby, patrně bych to odmítl. Mám rád pře, ve

kterých se skrývá alespoň zrnko tajemství či nějaká neobvyklá záhada. Z toho důvodu a z této pozice zcela nezaujatě prohlašuji, že nejsem přesvědčen o vině obžalovaného. Jediné, čím jsem si skálopevně jist, je, že tento muž byl odsouzen spíše v důsledku nesprávného vedení obhajoby než z jakýchkoli jiných příčin.“

Nato se ozval Witherspoon, ale vypadalo to, jako by hovořil víc k sobě než k nim: „Pokud ale byl vinen, jeho chlapec po něm musel zdědit cosi z jeho krutosti. To je vidět z jeho náklonnosti k týrání zvířat.“

„Tyhle sklony má mnoho dětí,“ poznamenal Perry Mason.

„Jenže z toho vyrostou,“ doplnil ho Witherspoon.

S tím Mason souhlasil.

„Marvin Adams je už dost starý, aby z toho vyrostl,“ pokračoval pan Witherspoon. „Myslím, že by nebylo na škodu, kdybychom se pokusili nejdřív ze všeho zjistit, jaký má vztah ke zvířatům.“

„Uvažujete stejně nesprávně jako porota roku 1924,“ podotkl Mason.

„To jest?“

„Předpokládáte, že člověk, který je krutý ke zvířatům, je zároveň potenciální vrah.“

Witherspoon se zvedl, pokročil k okraji verandy a zahleděl se na okamžik do krajiny. Pak se znovu obrátil k Masonovi. Jeho tvář jako by náhle zestárla, ale v očích se mu zračilo nezlomné rozhodnutí. „Jak dlouho myslíte, že vám bude trvat prostudování všech okolností případu, než mi budete schopen předložit své vlastní nepřímé důkazy?“ zeptal se Perryho.

„Nevím,“ odpověděl advokát. „U osmnáct let staré kauzy to může zabrat dost času. Mnohé významné okolnosti mohou už dnes být zcela zamlžené. Na řadu důležitých skutečností, které s případem souvisely, ale jichž si tehdy nikdo nevšiml, navršila léta další události, které je mohly zcela zakrýt. Bude to stát mnoho

času i peněz.“

„Dám vám tolik peněz, kolik budete potřebovat,“ ujistil ho Witherspoon. „Ale času moc nemáme. Pustíte se do toho?“

Perry Mason na něj ani nepohlédl. „Žádná moc na světě mě od toho neodradí,“ odtušil. „Ten případ mi nejde z hlavy. Uhradíte všechny nutné výdaje, ale nepodaří-li se mi dojít k uspokojivému výsledku, sám za sebe si nebudu účtovat nic.“

Witherspoon odpověděl: „Chci, abyste měl ke své práci naprostý klid a aby vás absolutně nic nerušilo. Zbývá nám jenom několik dní. Pak začnu jednat já…“

„Nemusím vám snad, pane Witherspoone, zdůrazňovat, že to, k čemu se chystáte, je nebezpečná hra,“ připomněl mu tichým hlasem Mason.

„Nebezpečná pro koho?“

„Pro vaši dceru, Marvina Adamse – ale i pro vás.“

Witherspoon zbrunátněl a zvýšil hlas. „Kašlu na Marvina Adamse,“ řekl. „Ale záleží mi na štěstí mé dcery. Pokud jde o mě, podstoupím jakoukoli oběť, abych ji uchránil před neštěstím.“

„Napadlo vás někdy,“ zeptal se Mason, „že kdyby se mladý Adams dověděl, k čemu se chystáte, a znal důvody vašeho jednání, mohlo by ho to dohnat k zoufalému činu?“

„Starého čerta mě zajímá, co udělá,“ vrčel Witherspoon, doprovázeje svá slova rytmickými údery pěstí do stolu. „Řeknu vám, Masone, že jestli je Marvin Adams synem vraha, nikdy mou dceru nedostane. Nezastavím se před ničím, abych tomu sňatku zabránil. Je vám to jasné?“

„Ne tak docela. Co tím chcete naznačit?“

„Jen to, že pro štěstí svého dítěte se ničeho nezaleknu. Ničeho, Masone. Smetu a navždy umlčím každého, kdo by je mohl ohrozit.“

„Ne tak hlasitě,“ upozornil ho potichu Perry. „Začínáte vyhrožovat. Za jen o trochu silnější slova byli už mnozí oběšeni.

Doufám, že tím nechcete říct, že…“

„Ne, ne, to jistě ne,“ pospíšil si Witherspoon tišším hlasem a zároveň se ohlédl, zda ho nikdo neposlouchal. „Nechtěl jsem tím říct, že bych ho zabil, nedělal bych si však ani nejmenší výčitky, kdybych ho záměrně dostal do situace, ve které by se jeho vrozené temné pudy projevily… Ale co – možná se vzrušuji úplně zbytečně. Věřím, že Lois se k celé věci postaví rozumně. Rád bych, pane Masone, abyste přijal moje pozvání – vy i vaše sekretářka. U mne budete moci pracovat zcela nerušené a…“

Mason mu skočil do řeči: „Nepotřebuji pracovat nerušeně.“

„Obávám se, že vám dobře nerozumím. Když se člověk chce na něco soustředit, tak…“

„Řekl jsem vám,“ pokračoval Mason, „že podle dostupných fakt a zaznamenaných důkazů Horace Legg Adams mohl být docela dobře vinen. Já chci odhalit okolnosti, o kterých se soudní protokol nezmiňuje. A k tomu potřebuji víc než jen klid a soustředění. To vyžaduje činy.“

„Dobrá,“ řekl Witherspoon, „ale stejně bych vás rád u sebe uvítal. Byl byste alespoň ochoten mě navštívit a…“

„Ano,“ odpověděl rázně Perry Mason. „Můžeme rovnou vyrazit. Rád si prohlédnu vaše sídlo. Neuškodí, když poznám, jak žijete. A taky budu mít možnost blíž poznat vaši dceru i mladého Adamse. Předpokládám, že tam bude, ne?“

„Ovšem. Mám ještě další dva hosty – pana a paní Burrovy. Věřím, že vám nebudou překážet.“

„Jestli ano, tak odjedu… Dello, brnkněte do Drakeovy detektivní agentury. Vyřiďte Paulu Drakeovi, ať skočí do vozu a neprodleně přijede do El Templa.“

Witherspoon řekl: „Půjdu najít dceru a…“

Ale nedomluvil, protože uslyšel zvuk rychlých kroků a melodický dívčí smích; oba mladí lidé svižně vyběhli do schodů a mířili k verandě; tu si všimli trojice, která tam seděla.

„Jen pojď,“ vybídla Lois Witherspoonová svého přítele. „Seznámím tě se slavným advokátem.“

Děvče mělo na sobě jen bílé tenisové trenýrky s tričkem. Toto sporé oblečení dávalo vyniknout její mladistvé postavě a odhalovalo tolik do bronzova opálené pleti, že ještě před nějakými dvaceti lety by za takový úbor měla docela určitě oplétačky s policií. Mladík, který ji doprovázel, byl oblečen do šortek a lehké košile s krátkými rukávy. Měl zpocené čelo, tmavé vlasy i oči, bystrá, lehce nervózní gesta a jemný, vnímavý výraz tváře, která Masonovi připadala poněkud starší, než jakou očekával. V tom obličeji se zračila citlivá povaha, schopná sice čelit velkému utrpení, již by však prudký nečekaný otřes patrně dokázal zcela vykolejit.

Lois Witherspoonová je představila. „Dali jsme si tři rychlé sety,“ vysvětlovala, „a když říkám rychlé, tak to myslím doslova. Pořebuju ledovou sprchu!“ Pak se obrátila k Perrymu Masonovi a dodala skoro vzdorovitě: „Ale zpocená nebo nezpocená, chtěla jsem vám představit Marvina, abyste si nemyslel, že před vámi utíkáme.“

Mason se usmál: „Nevypadáte na to, že byste před někým nebo před něčím jen tak utíkali.“

„Doufám, že ne,“ přisvědčilo děvče.

Marvin Adams náhle zvážněl. „Nemá smysl prchat před skutečností, válkou, bojem nebo čímkoli jiným.“

„Ani před smrtí,“ doplnila ho Lois a s pohledem na otce dodala: „Ale před životem také ne.“

Witherspoon ztěžka vstal. „Pan Mason a slečna Della Streetová se vracejí s námi,“ oznámil dceři a pak oslovil Masona: „Jdu zaplatit hotelový účet. Jestli proti tomu nic nemáte, vyrovnám i váš, abyste se s tím nemusel obtěžovat.“

Mason přikývl, ale na odcházejícího Witherspoona ani nepohlédl. Jeho oči sledovaly Marvina Adamse.

„Takže vy se, mladý muži, snadno nevzdáváte?“ zeptal se ho. „Ne, pane.“

„Ani já ne,“ připojila se k němu Lois. „A vy, pane Masone?“ Tahle otázka Dellu Streetovou rozesmála a její smích byl pro Lois Witherspoonovou dostatečně výmluvnou odpovědí.

Marvin Adams si otřel čelo a usmál se. „Nemám v úmyslu utíkat,“ řekl, „ale potřebuju se osprchovat. Jsem mokrý jako utopená kachna,“ zavtipkoval.

„Když mluvíte s advokátem,“ řekla zpola žertem Della Streetová, „vždycky si dávejte pozor na pusu. Mohl by vás jednou vzít pod přísahu a zeptat se: ‚Vy tedy, mladý muži, tvrdíte, že vodní ptáci se mohou utopit?‘“

Lois se srdečně rozesmála. „To je jeho okřídlené rčení od doby, kdy jeho bývalý profesor fyziky předváděl studentům určitý pokus. Před několika dny donutil pan Roland Burr, který je u nás na návštěvě, Marvina, aby před ním ten pokus zopakoval.“

Bylo vidět, že mladíkovi není tahle debata po chuti. „Chtěl jsem se z toho vyvléci, ale bylo mi jasné, že pan Burr mi nedá pokoj. Kčertu, bylo to nechutné.“

„Ale vůbec ne,“ protestovala Lois. „Marvin tvrdil, že každý opeřenec, včetně vodních ptáků, může za jistých okolností utonout. Pan Burr tvrdil opak a začal Marvina urážet. Vyskočila jsem, vyběhla ven a vrátila se s malou kačenkou. Marvin ji posadil do nádoby s vodou a kačka šla ke dnu, aniž se jí dotkl. Samosebou, že ji nenechal doopravdy utonout.“

„Kachna že se začala topit?“ zvolala nevěřícně Della Streetová. „Před očima všech,“ chlubila se Lois. „Měli jste vidět, jak se na to pan Burr tvářil!“

„Jak jste to, pro všechno na světě, dokázal?“ zajímala se Della. Marvin chtěl mít zjevně tuhle debatu za sebou. „Nic na tom není,“ vysvětloval. „Je to jen využití posledních chemických objevů. Nic víc než efektní trik. Stačí přidat do vody trochu detergentu. Vodní

ptáci mají mastné peří, které je drží nad vodou. Když se odmastí, musí se nutně potopit. A teď mě, prosím, omluvte. Jdu se osprchovat. Jsem rád, že jsem vás poznal, pane Masone. Doufám, že se ještě uvidíme.“

Lois vzala svého přítele za loket. „Fajn, jdeme, Marvine.“

„Ještě okamžik,“ zavolal Mason na Lois. „Byl u toho váš otec?“

„U čeho?“ zeptalo se děvče.

„Když se ta kačena utopila.“

„Neutopila se. Když Marvin viděl, že se mu podařilo dokázat, co chtěl, okamžitě ji vylovil, osušil, opláchl čistou vodou – promiňte, odbočila jsem. Ne, otec u toho pokusu nebyl.“

„Díky,“ řekl Mason.

„Proč jste se na to ptal?“

„Ach, to nic… Domnívám se, že by nebylo dobré se o tom před ním zmiňovat. Myslím, že je, pokud se jedná o pokusy na živých zvířatech, poněkud přecitlivělý.“

Lois chvíli hleděla na Masona tak trochu udiveně, ale pak řekla: „Dobrá, nepovíme mu o tom ani slovo. ‚Tonoucí kachna‘ je od téhle chvíle tabu. Jdeme, Marvine.“

Della Streetová pozorovala, jak Marvin Adams galantně podržel slečně Witherspoonové dveře. Počkala, dokud za oběma nezapadly, a teprve pak oslovila Perryho Masona: „Je vidět, že se mají rádi. Proč jste vlastně chtěl vědět, jestli byl pan Witherspoon u toho pokusu s topící se kachnou, a proč jste jim radil, aby se o tom před ním nezmiňovali?“

„Protože, Witherspoon by se na celou věc díval značně zaujatě,“ odpověděl Mason. „Neviděl by v tom pokus vědychtivého mladíka, který se zajímá o technické vymoženosti, ale hledal by v tom vrozenou sadistickou krutost vrahova syna. Witherspoonův způsob myšlení je nebezpečný. Chce soudit druhé, a přitom nedokáže být nestranný. Z emocionálního hlediska

stojíme před nesmírně výbušnou situací.“

KAPITOLA 4

Bylo jasné, že John L. Witherspoon je neobyčejně pyšný na své sídlo, právě tak jako na své koně, svůj vůz, dceru i na své bohatství a společenské postavení. Vrozená chamtivost ho nutila pohlížet na vše, co mu patřilo, s pocity hrdého vlastníka.

Jeho obydlím byl rozlehlý přepychový ranč na severním okraji údolí. Na jihu se strmě tyčil Cinder Butte. Oknem byla vidět vyschlá pustina, obklopující úzký pruh úrodně půdy, lemující údolní břehy toku Red River. Východně od domu se zelenala zavlažovaná pole a dále na západ čněly hory navršených balvanů.

John L. Witherspoon hrdě prováděl Masona a Dellu Streetovou kolem svého obydlí, chlubil se tenisovými kurty, plaveckým bazénem i zavlažovanými polnostmi. Ukázal jim domky z nevypalovaných cihel, ve kterých bydleli jeho mexičtí sluhové a nádeníci.

Dlouhé nachové stíny se táhly od pat vysokých hor a tiše se sunuly údolím i písečnými dunami pouště, aby se posléze něžně dotkly úrodných lánů.

„Takže," zeptal se Witherspoon, „co vy na to?"

„Nádhera," vydechl Perry Mason.

Witherspoon se ohlédl a všiml si Perryho pohledu, mířícího přes údolí k vzdálenému pásmu hor. „Ale ne," roztrpčil se, „já se ptám, co říkáte mému ranči, mému domu, mým polnostem, mému…"

„Řekl bych, že ztrácíme zbytečně mnoho času," poznamenal Mason.

Prudce se otočil a vrátil se do hostinského pokoje, kde ho odpoledne Della Streetová zastihla zabraného do studia soudního protokolu.

„Večeře bude asi za půl hodiny,“ oznámila. „Hostitel slíbil, že nám sem pošle aperitiv. Paul Drake telefonoval z El Templa, že už je na cestě.“

Mason sklapl lejstra.

„Kam to uložíme, Dello?“

„Vedle ve vašem obýváku je psací stůl. Stará poctivá práce ve španělském stylu. Bude se vám tam dobře pracovat.“

Ale Mason jen potřásl hlavou. „Nezdržíme se tu. Zítra ráno odjedeme.“

„Proč jsme sem tedy vůbec jezdili?“ zeptala se Della trochu udiveně.

„Chtěl jsem ty mladé poznat blíž – pohromadě. A Witherspoona v jeho vlastním prostředí. Už jste se seznámila s ostatními hosty, Dello?“

„Jen s paní Burrovou. S panem Burrem se nesetkáme.“

„Proč ne?“

„Krátce nato, co jste se vy vrátil do domu a zabořil se tady do těch lejster, on se dost nepříjemně střetl s koněm.“

Mason ožil. „To mě zajímá, Dello. Povězte mi o tom něco bližšího.“

„Já u toho nebyla. Jen jsem to slyšela. Zdá se, že ten pan Burr vášnivě muškaří a taky je fanda do barevných fotek. Tak se dokonce s Witherspoonem seznámili – v krámě s fotoaparáty ve městě. Dali se do řeči, slovo dalo slovo, až zjistili, že mají spoustu společných zájmů. Pan Witherspoon ho pak pozval na svůj ranč, aby tu strávil pár týdnů… Je to pro něj, myslím, typické. Rád se chlubí svým honosným sídlem. Pokud jde o pana Burra, ten řekl, že k cizímu člověku přilne buď hned a na první pohled, nebo se s ním už jakživ nespřátelí.“

„Poněkud nebezpečná vlastnost,“ poznamenal advokát. „Přijel asi na čtrnáct dní?“

„Myslím, že je tu teprve krátce, ale pan Witherspoon chce, aby

se zdržel. Domnívám se, že Burr má v úmyslu si v tomhle údolí otevřít nějaký podnik. Zjistil však, že bude potřebovat větší hotovost, a tak si ji objednal kdesi na východě. Peněžní zásilka by měla dorazit v těchto dnech, ale pan Burr tu přesto bude muset ještě zůstat.“

„Kvůli tomu zranění?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Jak se mu to vlastně stalo?“

„Pokud vím, chtěl si udělat barevnou fotku jedné klisny. Mexický honák ji vyváděl ze stáje na místo, které si pan Burr vyhlédl. Mexičan jí škubal vpředu za ohlávku, Burr stál vedle ní. Doktor odešel asi před čtvrt hodinou.“

„Odvezl ho do nemocnice?“

„Ne, nechal ho tady se svou ošetřovatelkou. Slíbil, že sem místo ní pošle z města jinou.“

Mason se ušklíbl. „Pan Burr si patrně musí připadat jako postava z té hry, co si v ní host zlomí kyčel, a…“

„Právě Witherspoon, trval na tom, aby pacient zůstal zde v domě,“ řekla Della Streetová. „Pan Burr prý chtěl do nemocnice, ale Witherspoon o tom nechtěl ani slyšet.“

„Zdá se, Dello, že vám nic neujde,“ usmál se Mason. „A co je zač ta paní Burrová?“

„Nazrzlá blondýna s velkýma šedýma očima, perfektní figurou a pletí a…“

„Ne – chtěl bych vědět, jaký na vás udělala dojem.“

„Já bych jí nevěřila ani nos mezi očima.“

Vtom se rozletěly dveře a do místnosti vrazil jako velká voda Paul Drake.

„Tedy řeknu ti, Perry, ty si ale umíš vybírat místa pobytu,“ hlaholil potřásaje si s nimi rukama. „O co tu jde?“

Než mohl Mason odpovědět, dveře se otevřely znovu a do pokoje vstoupil měkkým, skoro neslyšným krokem mexický sluha

s podnosem, na kterém stál šejkr a tři koktejlové sklenky.

„Večeře se bude podávat za třicet minut,“ oznámil perfektní angličtinou a odložil tác. „Pan Witherspoon vám vzkazuje, že není třeba se k tabuli převlékat.“

„Vyřiďte mu,“ zašklebil se Perry Mason, „že to nedělám nikdy.“

Když sluha odešel, všichni tři si připili.

„Na vyřešení toho zločinu,“ řekl Mason.

Mlčky a téměř obřadně usrkávali z koktejlových sklenek.

„Ty si dokážeš vždycky najít nóbl prostředí, Perry, to je fakt,“ opakoval Paul.

„Na mě tu všechno padá,“ odpověděl Mason.

„Proč? Vypadá to, jako by chlap, co mu to tady patří, vynalezl způsob, jak neplatit daně.“

„Jistě,“ připustil Perry, „ale připadám si tu jako v kleci.“

Della Streetová řekla: „Perrymu tu, Paule, chybí vzrušení. Když pracuje na nějakém případu, chce se v jednom kuse honit za fakty. Nesnáší představu, že by měl trčet na jednom místě a jen čekat, až k němu přijdou sama.“

„Co je to za případ?“ zeptal se Drake.

„To není případ, ale posmrtná rekonstrukce.“

„Klient?“

„Witherspoon. Ten, co mu to tu patří.“

„To vím. Ptám se, kdo je ten údajný vrah, co ho z toho máš vysekat?“

„Člověk, kterého před sedmnácti lety oběsili,“ odpověděl vážně Mason.

Drake se ani nepokusil skrýt své znechucení. „Předpokládám, že ho popravili zhruba rok po vraždě. Takže celá ta věc je nejmíň osmnáct let stará.“

Mason přikývl.

„A ty myslíš, že byl nevinen?“

„Mohl být.“

„Koneckonců, mně to může být fuk,“ pokrčil Drake rameny. „Dělám, za co dostanu zaplaceno. Poslyš, Perry, co je to za kočku?“

„Jaká kočka?“ zeptal se roztržitě Mason, který byl ještě v myšlenkách u svého případu.

„Ta blond fešanda, svůdně napasovaná do bílých hadrů. Na první pohled je vidět, že pod nimi nic nemá – krom toho nejdůležitějšího, ovšem.“

„Ta je sice vdaná, Paule,“ řekla Della, „ale nic si z toho nedělejte. Její manžel měl dneska odpoledne menší nedorozumění s koněm. Pokud vím, tak leží touhle dobou nadopovaný morfiem s nohou v sádře a se závažím, visícím přímo…“

„Vdaná?!“

„Ovšem. Co se tak divíte? Pohledné ženské se často vdávají, tak už to chodí.“

„Zřejmě za toho hromotluka s pupkem a nafoukaným výrazem – jak že se jmenuje?“

„Ne. To je Witherspoon. Její muž se jmenuje Roland Burr. Seznámil se s Witherspoonem před pár týdny v El Templu. Mají společné koníčky. Oba muškaří a jsou vášniví fotografové. Jak vidíte, znám už všechny místní drby.“

Drake tiše hvízdl.

„Co je, Paule? Co vás na tom tak překvapilo?“

„Když jsem před chvílí vycházel z pokoje, který mi přidělili,“ vysvětloval Drake, „otevřel jsem dost potichu a na chodbě jsem uviděl tu blond kočku, jak se tiskne k tomu mohutnýmu chlápkovi a nastavuje mu pusu. Zacouval jsem zpátky, a když jsem pak znovu vyšel, všiml jsem si toho tlouštíka, jak si otírá stopy rtěnky pod nosem. Zdrželi mě dobrých třicet vteřin.“

„Koneckonců,“ poznamenala Della, „jedna pusa dneska moc neznamená.“

„Tahle jo,“ namítl Drake. „Aspoň pro mě by znamenala. Kdyby tahle fešanda…“

Vtom se ozvalo zaklepání. Mason pokynul a Della šla otevřít.

Do pokoje vkročila Lois Witherspoonová a pár kroků za ní poněkud ostýchavě Marvin Adams.

„Pojď dál, Marvine,“ řekla Lois a dodala s pohledem na Paula Drakea: „Já jsem Lois Witherspoonová. Tohle je Marvin Adams. Vy jste detektiv, viďte?“

Drake pohlédl úkosem na Masona a zdálo se, že je poněkud vyveden z míry. Ale nedal na sobě nic znát a odpověděl svým ležérním způsobem: „Proč myslíte? Mám snad lupu nebo falešný knír?“

Lois stála uprostřed místnosti. Chovala se s ledabylou vyzývavostí a neformálně, jak je pro mladé lidi charakteristické. Hovořila rychle a rozhodně. „Vsadila bych se,“ řekla, „že už víte, oč tady běží, takže si přestaňte hrát na schovávanou. Nemůžete to popřít. Máte v naší garáži vůz na jméno Drakeovy detektivní agentury.“

Drake se snažil udržet lhostejný konverzační tón. „Nesmíte hned všemu věřit, slečno. Dost možná, že…“

„To je v pořádku, Paule,“ vstoupil mu do řeči Mason. „Nech ji domluvit. Co si přejete, slečno Witherspoonová?“

„Vyřídíme to z jedné vody načisto,“ odpovědělo děvče. „Nemá smysl, abyste předstíral, že jste starý rodinný přítel nebo někdo, kdo sem přinesl jakési dokumenty. Budeme se chovat jako dospělí, civilizovaní lidé. Můj otec se chce za každou cenu hrabat v minulosti. Dovedu si představit, jak bylo broukům, když jsme je ve škole při biologii pitvali pod mikroskopem. Ale když už máme být těmi brouky, tak si to alespoň poctivě a na rovinu řekněme.“

Do toho se spěšně vložil Marvin Adams: „Ale já se chci dozvědět o svých rodičích. A neožením se s Lois, pokud by snad…“

„A to je přesně to,“ skočila mu do řeči Lois. „Marvin si připouští starosti, co by se stalo, kdyby… Prostě se mi to nelíbí. Jestli někde vyhrabete důkazy, že jeho otec byl milionář, který skončil ve vězení pro burzovní machinace, nebo že některý z jeho předků byl ve středověku uvězněn v Toweru pro pirátství, na mém vztahu k němu to nic nezmění. Pro mě zůstane Marvin pořád skvělým a ušlechtilým člověkem a ujišťuju vás, že jsem rozhodnutá ho zalasovat a vypálit mu značku našeho ranče, ať se to komu líbí nebo ne. A pokud to nevíte, tak vám povím, že je to pro nás pro všechny trapná situace. Mám sto chutí udělat nějakou nepředloženost… Tak. A když už jsme si to vyříkali, můžeme dál mluvit otevřeně a bez vytáček, ano?“

Mason pohotově přikývl. „Jen s tou výhradou, že je třeba uspokojit vašeho otce. Tak či onak, slečno Witherspoonová, on tuhle věc pokládá za nesmírně důležitou rodinnou záležitost a bylo by dobře ho nějakým způsobem zbavit starostí.“

„Ano, rodina, to je jeho oblíbená hračka,“ poznamenalo děvče. „Ráda ho nechám, ať si s ní pohraje.“

„Jak se vede panu Burrovi?“ zeptal se Mason, aby změnil téma.

„Zdá se, že dobře. Je pod sedativy a spí. Jeho žena ovšem… Ta nespí…“

Marvin poznamenal: „V jednom kuse tu chodí po chodbách. Připadá si asi strašně bezbranná…“

Lois Witherspoonová ho zpražila pohledem. „Bezbranná? V těch šatech, co má na sobě?“

„Vždyť víš, co tím myslím, Lois.“

„Vím, ale vím taky, na co myslí ona. Je to hotová kudlanka a to se mi na ní nelíbí.“

„Ale jdi prosím tě,“ snažil se ji uklidnit Marvin.

Lois se prudce otočila a podala Masonovi ruku. „Díky za pochopení,“ řekla. „Myslím, že se nám podaří – se nějak

dohodnout.“

Paul Drake jen tiše hvízdl, když za nimi zapadly dveře. „Tak tomuhle,“ řekl s uznáním, „já říkám holka jako řemen. Pěkně ti to, Perry, nandala, co? Jí nějak vadí, že budeme tu starou vraždu vyšetřovat?“

Mason zabořil ruce do kapes. „Přirozeně,“ odpověděl, „že jí naše počínání musí připadat jako strašlivá pošetilost a mrhání časem. Myslí si, že Marvin Adams byl ve třech letech unesen a že její otec netouží po ničem jiném, než zjistit, z jaké rodiny pochází jeho nastávající zeť.“

„Dobře,“ zeptal se Drake, „jak to však souvisí s tou starou vraždou?“

„Marvin o tom neví,“ odpověděl mu Mason, „ale ve skutečnosti je synem právě toho vraha, kterého před sedmnácti lety popravili. Kdyby se ti přecitlivělí a nervózní mladí lidé dověděli, co vlastně ve skutečnosti vyšetřujeme, nastal by patrně ve Witherspoonovic rodině poprask, jaký si ani neumíme představit.“

Drake se sesunul na pohovku a uvolněně se na ní uvelebil. „Witherspoon to ví?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Mason. „Získal kopii toho starého soudního protokolu. Mám ji ve stole. Dnes přes noc si ji prostuduješ.“

„Vsadil bych se,“ poznamenal Drake, „že dříve, než to za nějakých čtrnáct dnů vyřešíme, stejně se to ti mladí nějak domáknou.“

„Jen se nesázej,“ opáčil Mason. „A žádných čtrnáct dní na to nemáme. Jestli během osmačtyřiceti hodin na něco nepřijdeme, Witherspoon se pustí do zatraceně nebezpečného psychologického experimentu. Na to teď musíme myslet!“

Drake se zašklebil. „Budu myslet, na co chceš – ale až po večeři. Dello, zkuste zatřepat tím šejkrem. Myslím, že v něm ještě něco zbylo.“

KAPITOLA 5

Della Streetová stála ve dveřích jídelny a pobaveným pohledem sledovala, jak je Perry Mason představován manželce pana Rolanda Burra.

Paní Burrové by žena hádala něco přes třicet, muž pod třicítku. Vlasy měla slámově žluté, ale když na ně dopadl paprsek slunce, který pronikal do místnosti, zářily slabě narudlou barvou zralé pšenice. Její sněhobílé šaty, i když zdaleka nebyly konzervativní, neměly nijak výstřední střih. Spíš způsob, jak se v nich pohybovala, přitahoval mužské pohledy.

Ve chvíli, kdy se paní Burrové představoval Paul Drake, vešla do jídelny Lois Witherspoonová.

Ve srovnání se zralou krásou paní Burrové působila Lois dívčím a sportovním dojmem. I šaty měla zcela jiné. Také se nepohybovala houpavě svůdným, skoro vyzývavým způsobem, který byl vlastní paní Burrové, ale svižně a s přirozenou vervou sice energické, ale nikoli nezdravě sebevědomé dívky. Její osoba naplňovala místnost zvláštní svěžestí, která do jisté míry zastiňovala svůdné kouzlo paní Burrové.

Della Streetová se záměrně držela zpátky, o to bedlivěji však sledovala všechno dění, takže jejím pozorným očím neunikl ani jediný pohyb. Ale zůstat takhle nenápadnou se jí dařilo jen na začátku společné večeře. Když Lois Delle položila jakousi otázku, pozornost všech přítomných se od té chvíle už trvale soustředila na Masonovu sekretářku.

„Jak se vede Rolandovi?“ zeptal se po chvíli pan Witherspoon.

To poskytlo paní Burrové vítanou příležitost, aby se projevila jako pečlivá a milující manželka. „Asi bych se na něj měla jít podívat,“ poznamenala. „Omluvte mě, prosím,“ dodala a tiše

vyplula z místnosti, předstírajíc, že nechce rušit konverzaci, ve skutečnosti si však zřejmě byla dobře vědoma svých ladně krouživých pohybů, kterými poutala zraky přítomných mužů. V době, kdy byla pryč, ozval se domovní zvonek. Witherspoon zavolal jednoho ze svých mexických sluhů. „To bude ošetřovatelka z El Templa," řekl. „Má vystřídat tu, kterou tu nechal doktor. Odveď ji rovnou do pokoje pana Burra."

„Si, seňor," pronesl Mexičan melodickým hlasem a vyšel ze dveří. V tu chvíli se do jídelny vrátila paní Burrová. „Spí klidně," hlásila. „Ošetřovatelka to také říká."

Mexičan se vrátil, přistoupil k panu Witherspoonovi a nastavil mu podnos, na kterém ležela zalepená obálka. „To pro vás, seňor," řekl.

„Nebyla to ošetřovatelka?" zeptal se Witherspoon.

„No, seňor, to muž."

„Omluvte mě, prosím," obrátil se Witherspoon ke společnosti. „Zpravidla nemíváme neohlášené hosty."

Otevřel obálku, přečetl si krátkou zprávu, pak pohlédl na Masona a zamračil se. Na okamžik se zdálo, že mu chce něco říct, ale pak jako by si to rozmyslel a jen zahučel: „Promiňte. Někdo chce se mnou hovořit. Prosím, poslužte si zatím kávou a koňakem."

Štěkot psů, který se zvenčí ozýval, postupně utichl. Kolem stolu se na chvíli rozhostilo tíživé mlčení, které přerušila paní Burrová, když se obrátila k Paulu Drakeovi a zeptala se ho: „Také se zajímáte o barevnou fotografii, pane Drake?"

„Je to detektiv," vybafla slečna Witherspoonová, „a je tady pracovně. Takže nemusíte zbytečně chodit kolem horké kaše."

„Detektiv?! Ach bože, to je úžasně zajímavé! Řekněte mi, taky chodíte v přestrojení, sledujete různé lidi a…"

„Žiju naprosto prozaicky," opáčil Drake. „Většinou se v jednom kuse děsně bojím."

Oči paní Burrové zářily naivní nevinností, ale tvář měla křídově bílou. „No ne, to je ale úžasné!“ zvolala. „Nejdřív jeden z nejslavnějších advokátů Ameriky, a teď ještě detektiv! Předpokládám, že to nemá nějakou souvislost?“

Drake mlčky pohlédl na Masona.

Ten upřel zrak na paní Burrovou. „Jen ryze finanční, milostivá paní,“ odpověděl.

Všichni se rozesmáli, aniž přesně věděli čemu, avšak tato poněkud nejasná odpověď prolomila ledy společenských rozpaků a zároveň postavila – alespoň pro tuto chvíli – hráz dalším otázkám.

Náhle ve dveřích stanul pan Witherspoon. „Pane Masone, rád bych s vámi na okamžik mluvil, jestli nás ostatní laskavě omluví.“

Pan Witherspoon byl prachšpatný herec. Lhostejně společenský tón jeho hlasu byl v příkrém rozporu s napětím, které z něj vyzařovalo.

Mason odsunul křeslo, omluvil se a odešel za Witherspoonem do rozlehlého přijímacího pokoje.

Zády k nim tu stál asi padesátiletý muž, který předstíral, že studuje hřbety knih vystavených na policích. Teprve když Witherspoon promluvil, uvědomil si, že už není v místnosti sám, a prudce se otočil.

„Pane Dangerfielde,“ oslovil ho pán domu, „tohle je pan Perry Mason, advokát, který je zasvěcen do případu, o kterém chcete hovořit. Rád bych, aby slyšel, co mi řeknete.“

Dangerfield, který měl zjevně plnou hlavu vlastních starostí, jen roztržitě potřásl Perryho pravicí a zamumlal: „Těší mě, pane Masone.“

Byl to podsaditý, robustní muž menší postavy. Navzdory jeho zavalitosti na něm nebylo nic měkkého či baculatého. Měl rovná široká ramena, mohutnou krátkou šíji a bradu držel vzhůru.

Měl tmavé, lehce zarudlé oči a vrásky na čele. Pleť měl popelavou, jako by celou noc nespal.

„Pojďme rovnou k věci,“ vybídl ho Witherspoon. „Povězte, proč a o čem jste si přál se mnou hovořit.“

„O těch detektivech, které jste si najal,“ odpověděl Dangerfield.

Witherspoon vrhl rychlý pohled na Masona, ale spatřil jen jeho nic neříkající profil. „O jakých detektivech?“ zeptal se.

„O těch, co vyšetřovali okolnosti té staré vraždy Davida Latwella. Domníval jsem se, že když Horace Adamse pověsili, všechno to jednou provždy utichne.“

„Proč se o to právě vy zajímáte?“ zeptal se Perry Mason.

Dangerfield zaváhal jen na malý, sotva postřehnutelný okamžik. „Oženil jsem se s vdovou po Davidu Latwellovi.“

Witherspoon chtěl cosi říct, ale Mason mu okamžitě skočil do řeči a věcně poznamenal: „Jděte! Myslel jsem si, že to pro ni byl obrovský šok!“

„To jistě… Samosebou. Přirozeně…“

„Ale je pochopitelné,“ pokračoval Mason, „že dnes už je z toho dávno venku. Je libo cigaretu, pane Dangerfielde?“

„Dík.“ Dangerfield natáhl ruku k otevřenému pouzdru, které mu Perry nabízel.

„Můžeme se posadit,“ navrhl Mason. „Je to od vás milé, pane, Dangerfielde, že jste vážil tak dalekou cestu. Bydlíte někde na východě?“

„Ano. Ubytovali jsme se v St. Louis.“

„Ovšem. Přijel jste vozem?“

„Ano.“

„Jak se vám jelo?“

„V pořádku, děkuji. Cestovali jsme velice rychle. Byli jsme tu brzy. Jsme v Kalifornii teprve necelé dva dny.“

„Takže jste nedorazili až dnes?“

„Ne.“

„Ubytovali jste se v El Templu?“

„Ano. V tom velkém hotelu.“

„S vaší paní, předpokládám.“

„Ano.“

Mason připálil Dangerfieldovi cigaretu. Pak se jen jakoby mimochodem zeptal: „Jak jste se dozvěděl, že si pan Witherspoon najal detektivy?“

„Řada lidí nám začala klást všelijaké otázky,“ odpověděl Dangerfield. „Nejrůznější lidé se začali vyptávat i našich přátel. Moje žena to posléze zjistila.

Ta dávná událost pro ni skutečně znamenala, jak jste správně poznamenal, ohromný šok. Nejen proto, že její manžel zničehonic zmizel, ale po určitou dobu si myslela, že utekl s jinou ženou; pak policie našla jeho tělo a došlo k přelíčení. Sám nejlíp víte, jak to v takových případech chodí. U soudu se vyhrabe a semele kdeco, novináři vytahují na veřejnost soukromé záležitosti…“

„A dnes?“ zeptal se Mason.

„Obratným pátráním se mé paní podařilo zjistit, že detektiv, který se o tu věc znovu zajímal, podával zprávy komusi do El Templa. Ale nedověděla se, komu.“

„Víte, jak přišla na to, že jde o El Templo?“

„Jen v hlavních rysech. Pomohlo jí děvče, které pracovalo v telefonní ústředně hotelu, kde se jeden z těch detektivů ubytoval.“

„A jak vás napadlo přijít sem – do tohoto domu?“ zeptal se Mason.

„Měl jsem při svém pátrání trochu šťastnější ruku než moje žena; snad proto, že jsem na to šel z úplně jiného konce.“

„A to?“

„Prostě jsem si jednou večer sedl do fotelu a pokusil se představit si možnou příčinu, proč se někdo o tuto záležitost znovu zajímá.“

„A výsledek?“ zeptal se Mason.

„Jistý jsem si tím pochopitelně nebyl, ale řekl jsem si, že by to

mohlo souviset buď s vdovou po Horaci Adamsovi, nebo s jeho synem. Věděl jsem, že se přestěhovali kamsi do Kalifornie. Napadlo mě, že ona třeba zemřela a někdo se pokouší zjistit její majetkové poměry. V tom případě by patrně mohlo dojít i k pokusu o obnovení někdejšího dědického řízení, které se týkalo té továrny.“

„A tak jste přišel na pana Witherspoona?“ zeptal se Mason.

„Tak snadné to nebylo. Jakmile jsme dorazili do El Templa, moje žena se hned pokusila najít toho detektiva. Naproti tomu já jsem se pokusil vypátrat paní Adamsovou. Brzy jsem zjistil, co jsem čekal: Že žila tady ve městě, a že její syn je zasnouben s jednou bohatou místní dívkou. Zbytek už jsem si dal snadno dohromady.“

„Ale nemohl jste přece vědět, že to byl pan Witherspoon, kdo si ty detektivy najal,“ opáčil Perry Mason.

„V tom máte naprostou pravdu,“ připustil pan Dangerfield. „Ale v rozhovoru s Witherspoonem jsem si dovolil tak trochu blufovat, a jeho reakce mě přesvědčila, že jsem na správné stopě.“

„Nic jsem nepřiznal,“ ohradil se pan Witherspoon. Dangerfield se jen usmál. „Slovy třeba ne,“ poznamenal. „A důvod, proč jste sem přišel?“ zeptal se Mason. „Copak to nechápete? Všechno, co má žena ví, je, že se kdosi tady v El Templu pokouší obnovit ten starý případ. Je z toho nervózní a dělá jí to starosti. Kdyby zjistila, že mladý Adams je tady ve městě, určitě by na něj prozradila, že je synem vraha. A to přece nechceme ani vy, ani já. Víte, mojí ženě nestačí to, že Horace Adamse oběsili.“

„Znal jste ji už tenkrát, v době, kdy se ten proces konal?“

Dangerfield chvíli váhal, ale pak přisvědčil.

„A předpokládám, že jste znal i Horace Adamse?“

„Ne. S tím jsem se nikdy nepotkal.“

„A s Davidem Latwellem?“

„Ano – toho jsem znal.“

„A co chcete po nás?“ zeptal se Mason.

„Dříve či později moje žena zjistí adresu té detektivní kanceláře, která se případem zabývala. Už chápete, kam tím mířím? Rád bych, aby dostala zavádějící informace.“

Witherspoon užuž chtěl něco říct, ale Mason ho umlčel varovným pohledem.

„Co tedy chcete, abychom udělali?“ zeptal se. „Mohl byste to upřesnit?“

„Nechápete?“ odpověděl Dangerfield. „Má žena najde tu detektivní kancelář a začne se jich vyptávat na jméno jejich klienta.“

„Agentura jí je neprozradí,“ odtušil pan Witherspoon.

„V tom případě si zjistí jméno detektiva, který na tom pracoval, podplatí ho a dozví se to od něj. Když se už jednou do toho pustila, hned tak se nevzdá. Je z celé té záležitosti velice nervózní. Chci vás požádat, abyste se s tou agenturou spojil a požádal je, aby mé ženě dali takové informace, jaké chceme. Uvědomte si, prosím, že jsme oba na jedné lodi.“

„Jaké informace?“ zeptal se Witherspoon.

„Ať jí namluví, že si je najal jeden advokát, a řeknou jí jeho jméno. Má žena ho vyhledá, a on ji uklidní nějakým zavádějícím, ale více méně pravděpodobným vysvětlením, které ji natolik uspokojí, že se vrátí domů a na celou věc zapomene.“

„Myslíte, že to udělá?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„A proč vám na tom záleží?“

„Zaprvé se nechci dívat na to, jak se moje žena mění v uzlíček nervů. Zadruhé si nepřeji, aby kolem našeho majetku nastal veřejný rozruch. Má žena převzala výrobní podnik na základě právoplatného dědického řízení. Oba jsme dřeli dnem i nocí, abychom ho zvelebili. Od svých právníků jsem se dozvěděl, že v případě podezření z podvodu či jiné nezákonnosti začíná

promlčecí lhůta, během které lze toto dědictví napadnout, teprve od okamžiku, kdy byl zmíněný podvod objeven.“

„A došlo k nějakému?“ zeptal se Mason.

„Jak to mám, kčertu, vědět?“ rozčilil se Dangerfield. „Estelle dědila na základě notářského rozhodnutí. Snažím se jen předvídat možnou sérii soudních pří, ke kterým by mohlo eventuálně dojít. Doufám, že se neurazíte, ale sám jistě víte, jak to chodí. Leckterému advokátovi by se náramně hodilo, kdyby se mohl vetřít do prosperujícího podniku, jako je náš.“

„Je opravdu tak prosperující?“

„Velice.“

Mason pohlédl na Witherspoona.

„Vy jste advokát,“ připomněl mu Witherspoon.

Mason vstal. „Myslím, že si dokonale rozumíme,“ řekl.

Dangerfield se pousmál. „Vy mi patrně rozumíte, ale nejsem si tak docela jist, rozumím-li já vám. Poskytl jsem vám jisté informace. Čím mi je oplatíte?“

„Ujištěním, že se jimi budeme vážně zabývat,“ odtušil Mason.

Dangerfield také vstal a zamířil ke dveřím. „Myslím, že to je všechno, co jsem mohl očekávat,“ poznamenal a ušklíbl se.

Witherspoon ho zadržel: „Prosím, neodcházejte, dokud neupozorním našeho hlídače, aby zavřel psy.“

„Jaké psy?“ zeptal se Dangerfield.

„Držím si pár ostrých služebních psů na hlídání pozemku. Proto jste musel chvíli čekat, než vás pustili dovnitř. Pokaždé, když někdo přichází či odchází, je třeba psy uvázat.“

„Myslím, že v dnešní době je to rozumné,“ řekl pan Dangerfield. „Jak to děláte, když chcete, aby vaši lidé ty psy zajistili?“

Witherspoon stiskl knoflík vedle dveří. „Tohle je signál pro hlídače,“ vysvětloval. „Když ho uslyší a zazvoní mi zpátky, mohu si být jistý, že psi jsou pod kontrolou.“

Asi za deset vteřin se v pokoji rozezvučel bzučák. Witherspoon otevřel dveře a řekl: „Dobrou noc, pane Dangerfielde. A děkuji vám.“

Dangerfield už byl na půl cesty k bráně, když se ještě jednou otočil a oslovil Perryho Masona: „Myslím, že toho nevím o mnoho víc než na začátku, ale vsadím se o pět dolarů, že má žena se od vás nedozví absolutně nic.“

Pak se obrátil, prošel těžkými železnými vraty a nasedl do vozu. Vrata se za ním zavřela. Zámek zapadl.

Witherspoon se vrátil, aby dal zvonkem nové znamení, že hlídač může psy opět pustit.

„Jak se jmenuje ta detektivní kancelář?“ zeptal se ho Mason.

„Allgoodova detektivní agentura v Los Angeles. Majitel Raymond E. Allgood.“

Zamířili zpět do jídelny. Mason se však náhle otočil a vykročil směrem ke křídlu, ve kterém byl jeho pokoj.

„Večeři už nedojíte?“ podivil se Witherspoon.

„Ne,“ odpověděl Mason. „Vyřiďte, prosím, Delle Streetové a Paulu Drakeovi, že s nimi chci mluvit. Vracíme se do Los Angeles. Ale paní Burrové se o tom zmiňovat nemusíte.“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ poznamenal pan Witherspoon.

„Teď nemám čas vám cokoli vysvětlovat,“ odpověděl mu Perry Mason.

Witherspoonova tvář zbrunátněla. „Pokládám to za poněkud strohou odpověď, pane Masone.“

V Masonově hlase byla znát únava. „Poslední noc jsem vůbec nespal,“ řekl. „A dnes se možná také nevyspím. Nemám čas zdržovat se vysvětlováním samozřejmostí.“

Witherspoon odtušil s chladnou důstojností: „Dovolíte, pane Masone, abych vám připomněl, že jsem to já, pro koho pracujete?“

„A mohu já vám připomenout, že nejste?“

„Že ne?“

„Nikoli, pane.“

„A pro koho tedy pracujete, smím-li se ptát?“

„Pro jednu slepou dámu,“ odpověděl Mason. „Její podobizna bývá na průčelí soudních budov. V jedné ruce drží váhy a ve druhé obnažený meč. Říká se jí Spravedlnost, a je to jediná bytost, které v tuto chvíli sloužím.“ Po těchto slovech se Mason otočil na podpatku a vykročil do chodby, zanechávaje za sebou zmateného a dost rozhněvaného Witherspoona.

Když Della Streetová s Paulem Drakem vešli do jeho pokoje, Mason právě házel své věci do kufru.

„Mohlo mě hned napadnout, že je to tu moc prima na to, aby to vydrželo,“ posteskl si Paul.

„Patrně se sem ještě vrátíš,“ odpověděl mu Mason. „Ale teď si sbal věci.“

Della Streetová otevřela zásuvku velkého psacího stolu a zvolala: „Podívejte, šéfe!“

„Co je?“ zeptal se Mason.

„Někdo musel otevřít zásuvku a pohnout tím soudním protokolem.“

„Vzal něco?“ zeptal se Mason.

„Ne, zdá se, že ne, ale hýbal s ním a patrně si v něm četl.“

„Vzdálil se někdo z jídelny, když jsem byl s Witherspoonem?“ zeptal se Perry.

„Ano,“ přikývl Drake. „Mladý Adams.“

Mason zavřel víko plného kufru a přitiskl je tak pevně, až zámek bezpečně zapadl. „Pusťte to z hlavy, Dello,“ poznamenal. „To je Paulova záležitost. On je detektiv.“

„Napadá mě jen jedno vysvětlení,“ ozval se Drake.

„A mě napadají hned dvě,“ opáčil Mason a naklonil se do skříně, aby odtud vytáhl svůj lehký převlečník.

KAPITOLA 6

Mason stanul přede dveřmi, na jejichž výplni z leptaného skla se skvěl ozdobný nápis ALLGOODOVA DETEKTIVNÍ AGENTURA – RAYMOND E. ALLGOOD, ŘEDITEL – pobočky ve všech nejdůležitějších městech. V pravém dolním rohu stálo slovo VCHOD.

Mason vstoupil. Atraktivní blondýna, která vypadala jako by právě sestoupila z filmového plátna, se na něj povzbudivě usmála a řekla: „Dobrý den, pane. S kým si přejete hovořit?“

„S panem Allgoodem.“

„Jste ohlášen?“

„Ne.“

„Je mi líto, pane, ale…“

„Řekněte mu, že je tu Perry Mason.“

Blondýnčiny modré oči se rozšířily úžasem. „Vy jste pan Mason – ten advokát?“

„Ano.“

„Malý okamžik, pane Masone, promluvím s panem ředitelem.“

Dívka usedla k podnikovému interkomu, ale vzápětí si to rozmyslela a zamířila do jedné z kanceláří. Téměř ihned se však vrátila, podržela otevřené dveře a řekla: „Račte, pane Masone, pan Allgood vás očekává.“

Raymond E. Allgood byl muž středního věku s vrásčitou tváří a huňatým obočím. Na nose mu seděly brýle upevněné kolem krku černou stužkou. Byl téměř holohlavý, jen s řídkým skořicově zabarveným chmýřím nad ušima. Zdál se poněkud nesvůj, ale tvářil se polichoceně.

„Dobrý den, pane doktore,“ řekl a povstal, aby potřásl Masonovi pravicí. „Je mi ctí, že vás poznávám. Hodně jsem už o

vás slyšel. Moje agentura je vám plně k službám.“

Mason usedl do křesla, zkřížil dlouhé nohy, vytáhl cigaretu, zvolna ji naklepal o postranní opěradlo a mlčky se zahleděl do tváře muže za stolem.

„Je libo doutníček?“ zeptal se Allgood a otevřel víko krabice na psacím stole.

„Stačí mi cigareta.“

Allgood nervózně odstřihl špičku doutníku, škrtl sirkou o spodek stolu, zapálil si a zhoupl se v rozvrzaném otočném křesle. „Můžeme vám v něčem pomoci?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Často využívám detektivních služeb,“ odpověděl Perry. „Až dosud jsem spolupracoval výhradně s Drakeovou agenturou.“

„Ano, ano, chápu. Jsou ovšem případy, kdy je nutná ještě doplňující spolupráce. Máte na mysli něco určitého, pane Masone?“

„Ano,“ odpověděl Perry. „Vy jste pracoval pro pana Johna L. Witherspoona z Red River Valley.“

Allgood si odkašlal a posunul si brýle. „Ehm… Ovšem… Zajisté chápete, že nemůžeme diskutovat o záležitostech našich klientů.“

„O téhle záležitosti jste už ale diskutovali.“

„Jak to myslíte?“

„Došlo k jejímu prozrazení.“

„Ne vinou naší firmy,“ ohradil se dotčeně pan Allgood.

Mason jen mlčky přikývl, ale očima dál probodával muže za psacím stolem.

Allgood se znovu zavrtěl v otočném křesle, jehož hlasité vrzání prozrazovalo míru detektivovy nervozity.

„Mohu… směl bych se zeptat, proč se o ten případ zajímáte?“

„Pan Witherspoon je můj klient.“

„Ach…“

„Došlo k hrubé indiskreci,“ trval Mason na svém. „Nepřeji si,

aby se to opakovalo, a chci zjistit, jak se to stalo.“

„Jste si jist, že se nemýlíte?“

„Naprosto.“

Křeslo znovu zavrzalo.

Masonův upřený pohled nedopřál Allgoodovi oddechu.

Ředitel si znovu odkašlal a pak řekl: „Budu k vám naprosto upřímný, pane Masone. Zaměstnával jsem jednoho člověka, nějakého Leslieho L. Miltera. Ten mohl něco prozradit.“

„Kde je teď?“

„Nevím. Dal jsem mu výpověď.“

„Proč jste ho vyhodil?“

„Protože… nekonal svou práci dostatečně spolehlivě.“

„Došlo k tomu poté, co pracoval na záležitosti pana Witherspoona?“

„Ano.“

„Ale tady odvedl dobrou práci, ne?“

„Ano, pokud vím.“

„A čím se tedy provinil?“

„Jednoduše nebyl dost spolehlivý, pane Masone.“

Perry se pevněji chopil opěradel křesla. „Proč jste ho vyhodil, Allgoode?“ zeptal se znovu.

„Protože mluvil.“

„O čem?“

„O případu Witherspoon.“

„S kým?“

„To nevím. Nebyla to moje vina. Pan Witherspoon mu příliš důvěřoval. Klient, který používá služeb detektivní agentury, dělá chybu, svěřuje-li se s důvody svého zájmu přímo agentovi, který na jeho případu pracuje. Měl by vždycky jednat s ředitelem a své požadavky tlumočit agentovi výhradně jeho prostřednictvím.“

„Witherspoon to tak nedělal?“

„Ne. Pan Witherspoon byl velice nedočkavý. Požadoval

každodenní hlášení. Přál si, aby mu Milter každý večer okolo osmé meziměstsky volal a rámcově ho informoval o současných výsledcích. To je pro pana Witherspoona velice charakteristické. Tahle netrpělivost, víte? Nedokáže čekat.“

„Dostal Milter za svou zradu od někoho zaplaceno?“

„Ať visím, jestli vám na tohle dokážu odpovědět, pane Masone.“

„Dobrá. Co si o tom myslíte?“

Allgood se pokoušel uhnout před pronikavým pohledem Perryho Masona, ale nedařilo se mu to. Kroutil se ve svém vrzajícím křesle na všechny strany, a nakonec odpověděl: „Řekl bych, že se pokusil ty informace někomu prodat. Aby ho čert vzal!“

„Znáte jeho adresu?“

„Naposledy bydlel ve Wiltmere Apartments.“

„Sám nebo s manželkou?“

„Oficiálně sám, ale… s družkou.“

„Věk?“

„Třicet dva.“

„Pohledný?“

„Ženy to o něm tvrdí.“

„Záletný?“

Allgood přikývl.

Mason kývl hlavou směrem k předpokoji. „Co ta slečna tam? Měl s ní něco?“

„Jsem si jist, že ne, absolutně nic,“ pospíšil si Allgood.

„Můžete jí důvěřovat?“

„Naprosto.“

„Pracuje u vás už dlouho?“

„Pár let.“

Mason se zeptal: „Co můžete udělat, abyste donutil Miltera mlčet?“

„To bych sám rád věděl.“

Mason vstal a řekl: „V tom případě jste mizerný detektiv.“

„Koneckonců,“ poznamenal Allgood, „těžko můžete někoho definitivně umlčet – pokud ho ovšem nezastřelíte.“

„Schopný detektiv to dokáže.“

„Inu já… nikdy jsem o tom takhle neuvažoval.“

„Tak o tom uvažujte teď.“

Allgood si znovu odkašlal. Jeho křeslo opět zapraštělo, jak je odsunul a vstal. „Předpokládám,“ řekl, „že pan Witherspoon bude ochoten kompenzovat mé eventuální výdaje…“

„Děláte to na ochranu své pověsti,“ odbyl ho Mason. „Detektivní agentura, která strpí únik informací, nebudí důvěru.“

„Víte, pane Masone, moc se toho dělat nedá. Tyhle věci se čas od času stávají. Znáte agenty a víte, co je to za lidi. Dnes jsou tady a zítra tam. Jak říkám, pan Witherspoon neměl tomu člověku tak důvěřovat.“

„Byl to váš zaměstnanec,“ namítl Mason. „Witherspoon si vás najal. Vy jste najal Miltera. Je to váš průšvih.“

„Já v tom tak hrozné neštěstí nevidím,“ namítl Allgood.

„Třeba změníte názor, až budete žádat o prodloužení licence.“

„Uvidím, co se dá dělat, pane Masone.“

„Radil bych vám, abyste to neodkládal.“

„Ovšem, hned se do toho pustím…“

„Okamžitě,“ zdůraznil Perry Mason.

„Ano, já… ovšem… zajisté…“

Mason pokračoval: „Přijde za vámi jakási paní Dangerfieldová a bude se vás vyptávat. Nejdřív se zdráhejte, ale pak jí namluvte, že jsem vás na tu práci najal já. O panu Witherspoonovi se vůbec nezmiňujte.“

„V tom se na mě můžete naprosto spolehnout. Osobně se jí ujmu. Mám ji na vás odkázat?“

„Ano.“

„Dobrá.“

„Hlavně ji držte stranou od Miltera.“

„Udělám, co bude v mé moci.“

„Probíráte někdy s tím děvčetem v předpokoji pracovní záležitosti?“

„Občas. Vede mi agendu.“

„Pracovala přímo na některém případu?“

„Ne.“

„Neříkejte jí, o čem jsme spolu mluvili,“ varoval ho Mason.

Pak si nasadil klobouk, podíval se na hodinky a řekl: „S tím umlčením Miltera nečekejte do odpoledne, ale pusťte se do toho hned.“

„Pokusím se něco na něj najít,“ ujistil ho Allgood. „Znám jednu ženu – nějaká Alberta Cromwellová. Tvrdí o sobě, že je jeho manželka. Mohla by – ano, pokusím se o to… To by možná byla cesta… Způsob, jak na to jít…“

Mason vyšel z kanceláře. Děvče v předpokoji mu věnovalo sladký úsměv a zavrkalo: „Na shledanou, pane Masone.“ Perry zašel do telefonní budky v průjezdu a zavolal Drakeovu detektivní agenturu.

„Tady Mason, Paule,“ ohlásil se. „V přijímací kanceláři Allgoodovy detektivní agentury sedí jedna blondýnka. Snadno ji poznáš. Je to takový ten typ, co jí lidé nejspíš vykládají, jaký je to hřích, že nehraje ve filmech. Hezounký, ale prázdný ksichtík s velkýma očima a rudě nalíčenými rty. Zavěs se na ni, hned jak odejde z kanceláře. Drž se jí. Nasaď svého člověka na Leslieho Miltera ve Wiltmere Apartments.“

„Co dělá ten Milter?“ zajímal se Drake.

„Je soukromý detektiv.“

„Nebude snadné ho sledovat.“

„Proč?“

„Když se na něj pověsíme, v tu ránu si toho všimne.“

„Tak ať,“ opáčil Perry Mason. „To nám může být jedno, jen když se nám podaří ho umlčet. Nasaď na něj dva lidi. Chci, aby s nimi měl co nejvíc práce.“

„Hned někoho pošlu,“ ujistil ho Drake.

„Ale nejdřív na tu blondýnu,“ připomněl mu Mason, „a jestli půjde do Wiltmere Apartments, chci o tom ihned vědět.“

„Dobrá. Kde tě najdu?“

„Budu ve styku se svou kanceláří. Všechno, co se dozvíš, řekni Delle. Na ten starý případ jsi už někoho nasadil?“

„Ano. Poslal jsem na to jednoho chlápka.“

„Dobrá,“ opáčil Mason. „Čím víc o tom přemýšlím, tím míň se mi líbí způsob, jak celý ten proces probíhal. Všechno to falešné rytířství s krytím oné záhadné ženy, kterou u soudu nazývali ‚slečna X‘. Chci dodatečně zjistit všechny informace o téhle slečně X. Jméno, adresu, její dřívější i současné avantýry. Z toho budu schopen vyčíst i její budoucnost.“

„Pracujeme na tom,“ ujistil ho Drake.

„Je tu ještě něco, Paule.“

„A to?“

„Podmázni nějakého losangeleského novináře, aby dal winterburgským novinám tip. Můžeš to zařídit?“

„Jasně. Aspoň myslím. Co je to za tip?“

„Ať si mě na vedlejší lince vezme tvá stenotypistka, nadiktuju jí text.“

Perry slyšel ve sluchátku, jak Drake přikazuje: „Ruth, vezmi si druhé sluchátko. Zapiš všechno, co řekne… Ano, je to Mason. Připravena? – Fajn, Perry, můžeš spustit. Ale nemluv moc rychle.“

Mason řekl: „Bude to znít nějak takhle: ‚S pomocí vysoce kvalifikovaného losangeleského soukromého detektiva Leslieho L. Miltera, který vyšetřuje okolnosti vraždy, k níž došlo před zhruba dvaceti lety ve Winterburgu, se možná podaří objasnit prastarou záhadu. Existují lidé, kteří již delší dobu zpochybňují výrok soudu,

na jehož základě byl Horace Legg Adams popraven pro vraždu Davida Latwella… V poslední době byly objeveny skutečnosti, které vrhají zcela nové světlo na některá tehdy předložená svědectví. Nejmenované vlivné osobnosti se domnívají, že ve prospěch Horace Adamse hovoří už sama skutečnost, že jedna z nejproslulejších detektivních agentur vyslala svého předního pracovníka do Winterburgu, aby zde podnikl zevrubná šetření. Tento detektiv se nyní vrátil na pobřeží s aktovkou plnou dokladů, jejichž obsah je, jak soudí zasvěcené osoby, značně zarážející. Nelze vyloučit, že celý případ bude znovu otevřen a že dojde k pokusu o plnou rehabilitaci muže, který byl před dvaceti lety odsouzen k smrti. Právníci vedou zatím spor o způsob, jakým by šlo tento starý případ znovu otevřít, ale shodují se v mínění, že nějakou cestu bude třeba nalézt.‘ – Máte to, Paule?“

„Jo… O co ti vlastně jde, Perry?“

„Chtěl bych je trochu popíchnout,“ odpověděl Mason. „Jestli byl Adams nevinen, pak byl vinen někdo jiný. Stopy zločinu dávno zavál čas. Ale podaří-li se nám vyplašit skutečného viníka a vyprovokovat ho, aby se pokusil dodatečně zamaskovat slabá místa, která by ho mohla eventuálně prozradit, pak nám třeba sám vběhne do rány.“

V telefonu se ozval Drakeův smích. „A to si Witherspoon myslel, že budeš jenom dřepět nad starými lejstry a výstřižky z novin! Ten ví pendrek o tvých skutečných metodách!“

KAPITOLA 7

Byly asi čtyři hodiny odpoledne, když Della Streetová vešla do Masonovy kanceláře se spěšným dopisem v ruce.

Mason zvedl unavené zraky od zápisu z procesu Stát versus Horace Legg Adams. „Co je, Dello?“ zeptal se.

„Spěšnina. Připadá mi podezřelá. Adresa je napsaná hůlkovým písmem, patrně levačkou.“

Perry Mason si obálku pečlivě prohlédl, podíval se na ni proti světlu, pak se zasmál a řekl: „Je to jen novinový výstřižek.“ Uchopil úzkou tenkou dýku, kterou užíval místo nože na papír, rozřízl obálku a výstřižek z ní vyňal.

„Mrzí mě, že jsem vás tím obtěžovala,“ řekla Della Streetová. „Myslela jsem, že je to něco důležitého, co byste měl vidět dřív, než tu obálku sama otevřu.“

„Počkejte moment,“ zarazil ji Perry. „Mám dojem, že vaše tušení bylo na místě.“

Della přistoupila k jeho křeslu. Perry podržel výstřižek tak, aby ho mohli číst společně. Byl vytištěn na kvalitnějším papíru, než jaký se používá pro denní tisk; evidentně nepocházel z běžných novin, ale z nějakého časopisu, který se zabývá společenskými drby a skandály. Zněl takto:

> Proč se všeobecně vážený příslušník vyšších společenských vrstev, pyšnící se významnými předky, obává, že jeho rodina by mohla být zatížena hrozivým dědictvím? Odpověď souvisí s tvrdohlavostí jeho dcery, která je odhodlána usídlit se v cizím domě, aniž předem nahlédla do všech jeho tajných komnat. Jeho temné dědictví je neslýchané hrůzné. Radíme otci, aby si ověřil, zda jeho

nastávající zeť projevuje krutost ke zvířatům. Jestli ano, pak by měl zasáhnout dřív, než bude pozdě. Zvlášť by se měl zaměřit na případ tonoucí kachničky. Mladí muži, které těší topit bezmocné kačenky, nebývají nejvhodnějšími zeti. Pak, milý tatínku, netvrďte, že jsme vás včas nevarovali!

Mason si výstřižek pečlivě pročetl a přikázal Delle Streetové: „Skočte do Drakeovy detektivní agentury a zeptejte se, jestli by Paul nemohl zjistit, ze které tiskoviny to pochází.“

Della vzala do ruky výstřižek, na okamžik se zamyslela, párkrát ho otočila a poznamenala: „Je to vydírání, viďte?“

„Nevím,“ odpověděl Mason.

„Moment,“ zarazila se Della. „Myslím, že vím, z čeho to je.“

„Ano?“

„Je to takový malý skandální hollywoodský plátek. Párkrát už jsem ho měla v ruce. Většinou zveřejňuje tajemné narážky na soukromé aféry filmových hvězd.“

„Tedy bulvární noviny?“

„Ne tak docela. Vyjadřují se spíš formou kvizů a hádanek. Tak, aby se potrefená husa ozvala sama. Koukněte se tady na zadní stránku toho výstřižku. Z toho poznáte, jak to dělají.“

Della Streetová podala Perrymu noticku, která zněla:

Na 240 našich čtenářů správně identifikovalo významnou filmovou hvězdu, o které jsme v minulém čísle naznačili, že si libuje v pořádání marihuanových večírků. Z toho je nejlépe vidět, že se nakonec nic neutají.

Mason ukázal hlavou k telefonu. „Brnkněte Drakeovi do jeho kanceláře. Jestli tam je, tak mu řekněte, ať se tu na okamžik staví. Chtěl bych si s ním promluvit jak o tomhle, tak o tajemné slečně X.“

Della vyřídila vzkaz a řekla: „Bude tu za moment.“ Pak zavěsila a zeptala se: „Myslíte, že ta slečna X je chybějícím článkem k vyřešení našeho případu?“

Mason vrazil pěsti hluboko do kapes. „Ovšem, Dello,“ odpověděl, „státním zástupcům já odjakživa nedůvěřuju.“

„A oni zase nedůvěřují vám, co?“ zasmála se Della Streetová.

Mason s úsměvem přikývl. „V tomhle případě,“ poznamenal, „uzavřel státní zástupce s obhájcem obžalovaného dohodu, na jejímž základě se jméno ženy, o níž obžalovaný tvrdil, že s ní měl zavražděný v úmyslu uprchnout, v celém procesu neobjevilo, takže se o ní hovořilo výhradně jako o slečně X. To je největší bota, jaké se Adamsův obhájce dopustil.“

„Proč?“

„Protože se to rovnalo veřejnému přiznání, že sám advokát nevěří tvrzení vlastního klienta,“ vysvětloval Perry. „Uvědomte si, že Adams řekl policii, že se mu Latwell svěřil, že hodlá se slečnou X utéci. Když se pak našla ve sklepě továrny jeho pohřbená mrtvola, policie se přiklonila k názoru, že toto tvrzení bylo vylhané. Dohoda, na kterou Adamsův obhájce přistoupil, naznačovala, že on sám si myslí totéž. Alespoň v očích poroty to tak muselo vypadat.“

Della Streetová mlčky přikývla.

Mason pokračoval: „Jedné věci na celém tom případu nerozumím. Od státního zástupce by bylo logické, kdyby se chytil původního tvrzení obžalovaného a předvolal zmíněnou dámu na lavici svědků, kde by svou dohodu s Latwellem jednoznačně popřela.“

„Dobrá,“ odtušila Della, „a proč to tedy neudělal?“

„Jednoduše proto, že po dohodě s obhájcem to už nebylo nutné,“ vysvětlil Mason. „Od chvíle, kdy Adamsův advokát souhlasil, že u soudu jméno té ženy vůbec nepadne, musela porota nabýt dojmu, že jak veřejný žalobce, tak obhájce jsou přesvědčeni,

že obžalovaný lže. Jenže co když nelhal? Co když Latwell skutečně chtěl se slečnou X uprchnout? Dovedete si představit, jaké nové světlo by to vrhlo na všechny dosud známé skutečnosti?“

„Ale co jestli ta žena státnímu zástupci připustila, že…“

„Nic nenasvědčuje tomu, že s ní vůbec hovořil,“ skočil jí do řeči Perry Mason. „Ve skutečnosti…“

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře.

„To bude Drake,“ poznamenal Mason. „Ať jde dál.“

Paul Drake měl v ruce kopu telegramů. „Konečně se věci začínají hýbat, Perry,“ hlásil.

„Spusť první,“ poručil Mason, „a pak ti řeknu, co vím já.“

„Milter ve Wiltmere Apartments nebydlí. Schválně hádej, kde je.“

Mason pozvedl obočí. „V El Templu?“

„Přesně tam.“

„Jak je tam dlouho?“

„Čtyři nebo pět dní.“

„Kde tam bydlí?“

„V nájemním domě číslo 1162 na Cinder Butte Avenue. Je to dvoupodlažní dvojdomek, rozdělený do čtyř nájemních bytů. Znáš ten typ – dva byty dole, dva nahoře, každý s vlastním vchodem.“

„Zajímavé,“ poznamenal Mason.

„Viď? Ale povím ti ještě něco. Jakási mladá žena jménem Alberta Cromwellová se prohlašuje za jeho manželku. Přistěhovala se za ním do El Templa a najala si prázdný byt hned vedle něj.“

„A Milter o ní ví?“ zajímal se Mason.

„Jak by nevěděl? Její jméno je na schránce na dopisy.“

„Proč se nenastěhovala rovnou k němu?“

„Čert ví.“

Mason podal Drakeovi obálku s novinovým výstřižkem. „Tohle mi přišlo před pár minutami.“

Drake začal číst, ale hned zase výstřižek odložil a řekl: „Ještě nevíš všechno. Ta blondýna z Allgoodovy agentury sešla dolů do drugstoru, aby si odtud zatelefonovala. Můj člověk se postavil k vedlejšímu aparátu, aby mu nic neušlo. Víš, kam volala?“

„Dám se poddat.“

„Na autobusové nádraží Pacific Greyhound, aby si zamluvila na půl šestou večer místenku do El Templa.“

Masonovi blýsklo v očích. „Chci, abys ji dal sledovat, Paule.“

„Bez obav. Můj člověk si zajistil místenku do stejného autobusu. Co je tohle?“

„Tipoval bych to na vydírání. Čti.“

Drake dočetl a tiše hvízdnul. „To vypadá na Miltera.“

„Nechápu,“ odtušil Mason.

„Co nechápeš?“

„Prostě tomu nerozumím, to je všechno.“

„Ale Perry,“ usmál se Drake, „je to jasný jako facka. Allgoodova agentura se jen tak tak drží nad vodou. Najímá kdekoho, kdo se jen trošku vyzná v řemesle. Milter chtěl na všem trhnout něco pro sebe. Když po něm Witherspoon požadoval každodenní hlášení, určitě mu sem tam něco strčil. A tak se nakonec Milter rozhodl, že ho bude vydírat.“

„Vydírat čím?“ zeptal se Mason.

„Že bude držet jazyk za zuby o tom, co zjistil.“

Mason zavrtěl pochybovačně hlavou. „Witherspoon by za to, aby se ta záležitost ututlala, nedal ani zlámanou grešli.“

„Dal, kdyby si jeho dcera Adamse vzala.“

Mason se zamyslel, ale pak znovu zavrtěl hlavou. „Nezaplatil by, aby se to utajilo – alespoň ne před dceřinou svatbou.“

„V tom případě Milter čeká,“ usoudil Drake, „až se ta svatba uskuteční. Je v El Templu a číhá na svůj okamžik.“

„To má svou logiku,“ připustil Mason, „ale proč by pak pouštěl své informace prostřednictvím toho skandálního plátku?“

„Patrně mu za ten tip zaplatili,“ odpověděl Drake.

„Kolik?“ zeptal se Mason.

„To nevím,“ připustil Paul. „Tenhle časopis vznikl v Hollywoodu teprve před čtyřmi nebo pěti měsíci. Servíruje svým čtenářům nejčerstvější drby a skandály ze světa filmu a lepší společnosti. Chlápek, co to tam vede, má na senzační zprávy nos, ale nikoho přímo nevydírá. Proto se nedá jen tak snadno nachytat.“

„Jeho oběti se musí vykoupit samy?“ zeptal se Mason.

„Správně. Publikuje v náznacích a bez udání jmen skandální historky o hollywoodských hlavounech, aniž by je předem varoval, nebo se pokusil je vydírat. Proto se nikdy nedá chytit na švestkách. Chce, aby se vědělo, že záleží na jeho dobré vůli, zveřejní-li bližší podrobnosti. Jenže nasadit mu náhubek přijde zatraceně draho.“

Mason se podíval na hodinky a přikázal: „Dello, brnkněte Witherspoonovi, že bude mít dnes večer hosty.“

„Mě taky?“ zajímal se Drake.

Mason zavrtěl hlavou. „Ty zůstaneš tady a budeš řídit pátrání. Snaž se zjistit, kdo je ta záhadná slečna X. Hrome, já pořád nechápu, co tím ten Milter sleduje.“

„Snad si nemyslíš, že jen sedí a nečinně čeká na svatbu, aby pak na Witherspoona vybalil svoje požadavky?“

Mason poklepal na novinový výstřižek. „Tohle musí být výsledek indiskrece Allgoodovy agentury. To by ukazovalo na Miltera. Milter je v El Templu. Jestli má v úmyslu Witherspoona vydírat až po svatbě jeho dcery, proč by svou pozici ohrožoval tím, že by zprávy, ze kterých chce těžit, za babku prodával vyděračskému plátku? Tenhle článek je naopak míněn tak, aby chystaný sňatek překazil.“

Drake se nad tím zamyslel a pak poznamenal: „Když to říkáš takhle, pak vidím jen jedno řešení.“

„Jaké?“

„Milter čeká na svůj okamžik, aby hned po svatbě začal

Witherspoona vydírat. To pokud jde o něj. S tímhle skandalizujícím článkem se to má docela jinak. Ten musí pocházet z jiného zdroje.“

„Stojí za tím někdo, kdo vidí do poměrů ve Witherspoonově rodině,“ uvažoval Perry Mason. „Někdo, kdo ví, že mě Witherspoon najal. Kdo zná historku s tonoucí kachničkou. O té neví ani sám Witherspoon.“

„Tonoucí kachnička?“ podivil se Drake. „To má být vtip?“

„Nikoli. Fyzikální pokus. Marvin Adams před očima Witherspoonových hostí dokázal, že se kachna může utopit. Sám Witherspoon u toho ale nebyl a o celé věci neví.“

„Kachna že se může utopit?“ divil se Paul. „To ji držel pod vodou?“

„Ne. Ani se jí nedotkl.“

„Děláš si legraci?“

„Ne. Je to fyzikální trik.“

Drake náhle obrátil list. „Jedeš dnes večer do El Templa. Máš v úmyslu zmáčknout Miltera?“

Mason se nad touhle otázkou na okamžik zamyslel. „Myslím, že ano.“

„Může se z něj vyklubat ostrý chlápek,“ varoval Drake.

„Já taky dokážu jednat tvrdě,“ odbyl ho Mason. „Pokud se dovíš cokoli o té slečně X, hned mi zavolej. Večer mě zastihneš u Witherspoona.“

„Dokdy ti můžu volat?“

„Hned, jak něco zjistíš,“ odpověděl Mason. „Bez ohledu na čas. A svému člověku, který sleduje tu blondýnku z Allgoodovy agentury, řekni, aby mi zavolal, rovnou k Witherspoonovi. Chci přesně vědět, kdy a za kým šla. To nám ušetří spoustu času. Jinak by musel volat nejdřív tobě a ty pak teprve mně.“

„Tím ušetříš sotva pár minut,“ namítl Drake.

„I minuty mají někdy svou cenu. Ať se tvůj agent obrátí přímo

na mě.“

Drake se zašklebil. „To je stejná chyba, jakou udělal Witherspoon.“

Mason sbíral nějaká lejstra a cpal je do aktovky.

„Může se ukázat, že chybu udělal Milter,“ odtušil. „Zkus najít nějakou nitku, která by vedla do redakce toho hollywoodského plátku, Paule. Bylo by dobré zjistit, jestli tu informaci dostali od Miltera.“

„Fajn. Pokusím se a dám ti vědět. Myslím, že znám někoho, kdo by mi to mohl nenápadně oťuknout.“

„Jedno ti mohu říct už teď,“ opáčil Perry. „Jestli jim tu zprávu prodal Milter, pak je to celé úplně zmatené. V tom případě se z tohohle konce nikam nedostaneme.“

Drake se mračil na obálku se spěšným dopisem, která ležela na Masonově stole. „Kčertu,“ přikývl, „to máš tedy zatraceně pravdu.“

KAPITOLA 8

Mason stiskl zvonek u vrat. Odpověděl mu hluboký štěkot mohutných hlídacích psů. Vzápětí stáli za branou, cenili tesáky a oči se jim žlutě leskly odrazem automobilových reflektorů.

Nad vchodem do domu se rozsvítila žárovka. Po cestě z betonových dlaždic se blížil mexický sluha. „Kdo je, prosím?“ zeptal se, ale hned nato poznal Masona a Dellu Streetovou. „Ach ano. Uno momento. Prosím, počekejte.“ Otočil se a zmizel v domě.

Psi ustoupili o pár kroků, zlověstně blýskajíce očima. Witherspoon osobně vyšel z domu, aby Masona a Dellu pozdravil. „Vítám vás,“ řekl, „jsem šťasten, že vás zase vidím, opravdu! Uhni, Kingu! Běž, Princi! Uvaž je, Manueli.“

„Není čas. Spěcháme,“ ozval se Mason. „Otevřte nám.“ Witherspoon pokynul Mexičanovi, který vložil klíč do zámku, otočil jím a otevřel vrata. Psi postoupili blíž.

Mason vkročil dovnitř a bez ohledu na psy podal Witherspoonovi ruku.

Psi zatím očichávali Dellu Streetovou. Ta jim nedbale nastavila prsty otevřené ruky.

Witherspoon z toho byl očividně nesvůj. „Pojďte,“ vybídl své hosty, „pojďte dál. Nestůjte tady venku. Ti psi jsou nebezpeční.“ Všichni tři vykročili k domu, psi za nimi. Witherspoon jim podržel dveře. „Něco takového jsem jakživ neviděl,“ poznamenal. „Co tím myslíte?“

„Čekal bych, že se ti psi na vás vrhnou. Hned se jen tak s někým nespřátelí.“

„Řídí se instinktem,“ poznamenal Mason. „Pojďme někam, kde bychom si mohli v klidu promluvit.“

Witherspoon vkročil do domu.

„Ve voze máme zavazadla,“ připomněl mu Mason. „Manuel vám je přinese. Budete mít tytéž pokoje co včera.“

Witherspoon je vedl do severovýchodního křídla, otevřel dveře do Masonova pokoje a ustoupil stranou.

Mason pustil napřed Dellu Streetovou. Witherspoon vešel poslední a Mason za nimi zavřel.

„Opravdu mě těší, že jste se tu ukázali,“ opakoval Witherspoon. „Mám pro vás zajímavou…“

„Nechte toho,“ přerušil ho Mason. „Raději se posaďte a povězte mi všechno o tom detektivovi. Ale rychle, prosím.“

„O jakém detektivovi?“

„O Lesliem Milterovi. O tom, co vás vydíral.“

„Milter že mě vydíral?“ zvolal nevěřícně Witherspoon. „Vy jste se zbláznil, Masone!“

„Ale znáte ho, ne?“

„Ovšem. Je to soukromý detektiv, který zjišťoval fakta týkající se té vraždy. Pracuje pro Allgooda.“

„Setkal jste se s ním někdy osobně?“

„Ano. Jednou mě navštívil. Potom, co skončil své šetření na východě.“

„A během jeho pátrání jste s ním byl v pravidelném telefonickém spojení?“

„Ano. Volal mi každý večer.“

Mason se na něj upřeně zahleděl a řekl: „Buď mi lžete, nebo je v tom nějaký háček.“

„Nelžu,“ ohradil se dotčeně pan Witherspoon. „A nejsem zvyklý, aby mě z toho někdo obviňoval.“

„Milter je v El Templu,“ řekl Perry Mason.

„Skutečně? Od té doby, co mi sdělil tu zprávu, jsem ho neviděl.“

„Ani jste o něm neslyšel?“ zeptal se Mason.

„Za posledních deset dní ne. To znamená od té doby, co dokončil pátrání.“

Mason vytáhl z kapsy obálku, kterou dnes obdržel. „Říká vám to něco?“ zeptal se.

Witherspoon pohlédl na obálku bez valného zájmu. „Ne,“ odpověděl.

„Otevřte to a přečtěte si, co je uvnitř,“ vybídl ho Mason.

Witherspoon nahlédl do obálky. „Zdá se, že je to jen nějaký novinový výstřižek,“ konstatoval.

„Čtěte,“ přikázal mu Mason.

Witherspoon vytáhl dvěma prsty výstřižek. Podržel ho tak, aby na něj dopadalo světlo, ale ještě než na něj pohlédl, řekl: „Tohle všechno bychom si mohli odpustit, pane Masone. Dnes večer se přihodilo něco, co…“

„Čtěte,“ opakoval znovu Mason.

Witherspoon zrudl hněvem. Už-už se zdálo, že obálkou s výstřižkem mrští na zem, ale nakonec se pod tlakem pevného Masonova pohledu dal do čtení.

Mason ho pozorně sledoval.

Hned první řádky probudily Witherspoonův zájem do té míry, že se plně soustředil na obsah noticky. Po přečtení několika dalších slov plně pochopil. Zachmuřil se a očima rychle přelétl zbytek zprávy. Ztuhl a upřel na Masona tvrdý pohled. „Svině! Špinavá svině! Nedovedu pochopit, jak se někdo může snížit k sepsání něčeho tak odporného. Kde jste to vzal?“

„Přišlo to v téhle obálce,“ odpověděl Perry. „Jako spěšnina. Víte o tom něco?“

„Jak to myslíte?“

„Máte představu, kdo mi to mohl poslat?“

„Ovšemže ne.“

„Víte, kde to vyšlo?“

„Ne. Kde?“

„V jednom hollywoodském skandálním plátku.“

„Chtěl jsem jednat čestně,“ řekl Witherspoon. „To byla moje největší chyba. Měl jsem tu známost rovnou zatrhnout. Hned, jak jsem se o té vraždě dověděl.“

„Chcete tvrdit,“ zeptal se Mason, „že litujete, že jste o tom všem neřekl své dceři? Že jste měl zničit její štěstí a vyrukovat s tím starým skandálem, aniž jste si ověřil, je-li Horace Adams skutečně vinen?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Witherspoon. „Měl jsem si uvědomit, že ten rozsudek byl naprosto právoplatný.“

„Věříte porotám víc než já,“ usmál se Mason. „I když po pravdě řečeno jim důvěřuji pořád víc než samotným soudcům. Jenže lidé se často mýlí. Ale teď na to chvíli zapomeňme a mluvme o vydírání.“

„Nikdo na světě mě nemůže vydírat,“ pravil důstojně pan Witherspoon.

„Ani kdyby na vás něco věděl?“

Witherspoon zavrtěl hlavou. „Nikdy bych nepřipustil, abych se dostal do podobné situace. Copak to nechápete? Už právě proto nesmí k té svatbě dojít.“

Mason měl co dělat, aby se ovládl. „Řekněme si to na rovinu,“ navrhl. „Najal jste Allgoodovu detektivní agenturu, aby vyšetřila okolnosti té staré vraždy. Případ dostal na starost agent Leslie L. Milter. Týž Milter teď bydlí v čísle 1162 na Cinder Butte Avenue. On také musel poskytnout informace pisálkovi, který nadrásal tenhle článek. Allgoodova agentura se ho zbavila, protože mluvil. To znamená, že někomu prozradil důvěrné skutečnosti. Pravděpodobně tomuhle šmokovi.“

„Jsem zklamán a zhnusen jeho neseriózností,“ prohlásil důstojně pan Witherspoon. „Měl jsem ho za schopného člověka.“

„Zklamán!“ Mason teď skoro křičel. „Zhnusen! Kčertu, ten

chlap je vyděrač! Přistěhoval se sem jen proto, aby vydíral. A koho? Koho by asi tak mohl chtít vydírat, když ne vás?“

„To nevím.“

„Poslyšte, Witherspoone,“ vyjel Mason, „jestli mi něco tajíte, tak s celým tímhle případem praštím tak rychle, že…“

„Nic před vámi netajím! Říkám vám absolutní pravdu.“

Perry Mason se obrátil na Dellu Streetovou: „Zavolejte Paulu Drakeovi. Řekněte, že jsme už dorazili. Třeba má pro nás něco nového. Celá ta záležitost se mi nelíbí.“

Mason začal přecházet po místnosti.

Witherspoon řekl: „Už od chvíle, co jste přijel, vám chci povědět nesmírně významnou novinu. Marvina Adamse jsme nachytali při činu.“

„Při jakém činu?“ zeptal se Mason nepřestávaje přecházet po pokoji. Svou otázku jen utrousil, jako by šlo o něco naprosto nepodstatného.

„Při krutosti ke zvířatům – mírně řečeno. A vysvětluje to taky leccos z toho, o čem se píše v tom výstřižku.“

„Co udělal?“ zeptal se Mason.

„Dnes večer odjíždí do Los Angeles.“

„To vím. Vrací se na fakultu.“

„Nechte mě, abych vám to konečně vysvětlil,“ pravil popudlivě Witherspoon.

„Mluvte, jen do toho.“

Statkář se zatvářil jako uražená důstojnost a pokračoval: „Marvin byl dnes odpoledne na dvoře, kde chováme drobné zvířectvo, jako králíky, slepice a kachny. Máme tam kačenu s hejnem mláďat. Jak mi to popisoval mexický sluha, Marvin si vyžádal jedno káčátko k jakémusi pokusu. Řekl prý, že je hodlá utopit.“

Mason se zastavil. „Byla u toho Lois?“

„Tak jsem tomu rozuměl.“

„Co tomu říkala?“

„To je na tom právě to nejneuvěřitelnější. Místo aby ji to pobouřilo, sama mu pomohla jednu kačenku chytit a odnést.“

„Mluvil jste s ní o tom?“

„Ne, zatím nemluvil. Rozhodl jsem se totiž, že je na čase, aby se dověděla celou pravdu.“

„Proč jste jí ji tedy neřekl?“

„Odložil jsem to,“ odpověděl Witherspoon.

„Proč?“

„To snad pochopíte.“

„Jednal jste rozumně,“ poznamenal Mason, „když jste se nedal unést emocemi. Kdybyste na svou dceru vyrukoval s celou tou historií v podobě, jak ji zatím znáte, buď by s Marvinem sympatizovala, nebo se dokonce postavila na jeho stranu, to znamená proti vám. Ta dívka je zamilovaná. Pokud nebudete mít stoprocentní důkaz, nemůžete Marvina v jejích očích očernit.“

„Jeho otec byl odsouzen pro vraždu.“

„To jí patrně bude úplně jedno,“ odtušil Mason. „Jednoduše si řekne, že byl asi nevinen. Ale co Marvin, až se to dozví?“

„Na něm mi vůbec nezáleží,“ odsekl Witherspoon.

„Třeba byste změnil názor, kdyby spáchal sebevraždu.“ Po těchto slovech se výraz Witherspoonovy tváře změnil. Přesto však řekl: „Chci jen, aby ho moje dcera spatřila ve správném světle.“

„Kdy jste ho viděl naposled?“ zeptal se Mason.

„Odjel ani ne půl hodiny před vaším příjezdem.“

„Kam se poděla ta kačenka?“

„Asi ji měl ve voze.“

„Mladý Adams má vlastní auto?“ zeptal se Mason s pohledem na hodinky.

„Ne. Patří jeho kamarádovi, který tu studuje. Takové šunky by vůbec neměli pouštět na silnice. Je to pro ostudu.“

„Lois s ním v tom autě jezdívá?“

„Ano. To je další věc, kterou nedovedu pochopit. Vypadá, jako by z toho měla legraci. Přední sklo je prasklé. Ze sedadel lezou péra… Kčertu, ten chlap ji úplně omámil!“

„Není omámená, ale zamilovaná,“ opravil ho Mason. „To je daleko horší – nebo lepší, jak se to vezme.“

„Máte na drátě Paula Drakea,“ přerušila je Della.

Mason uchopil sluchátko. „Haló? Paule? Tady Perry. Jsme tady – u Witherspoonů. Co je nového?“

„Věci se hýbou,“ odpověděl Drake. „Za pár minut se ti patrně ozve můj člověk z El Templa. Volal mi asi před hodinou z jedné autobusové zastávky a říkal, že ta blondýna telefonovala Milterovi. Čeká na ni. Současně pokračujeme v pátrání na východě. Už víme, kdo je ta záhadná slečna X. To jest, známe její jméno, ale dosud jsme ji nenašli. V době té vraždy pracovala jako pokladní v jedné cukrárně. Vážně chceš, abych ti volal třeba o půlnoci?“

„Zavolej mi, jakmile se něco dozvíš,“ poručil Mason. „Je mi jedno v kolik hodin.“

„Dobrá. Zůstaň na telefonu. Ozve se ti můj agent z El Templa.“

„Víš určitě, Paule, že Milter je v El Templu?“

„Jasně. Vyhmátli jsme ho.“

„Zopakujme si adresu. Cinder Butte Avenue 1162?“

„Správně. Dům se čtyřmi oddělenými byty. Milter si pronajal ten vpravo nahoře.“

„Fajn. Zavolej, až budeš vědět něco dalšího.“

Mason zavěsil, otočil se na Witherspoona a řekl: „Milter bydlí už čtyři dny tady v El Templu – a je tam i teď.“

„Vůbec se nepokusil mě kontaktovat. Určitě nemá v úmyslu vydírat mě.“

Masonovy přimhouřil oči. „A co Lois? Má nějaké vlastní peníze?“

„Ne, dokud… Moment! Ano, vlastně má. Minulý týden jí bylo

jedenadvacet a je tedy plnoletá. Má nárok na peníze, které zdědila po matce.“

„Kolik?“

„Značnou částku.“

„Kolik?“

„Padesát tisíc dolarů.“

„No prosím,“ odtušil zachmuřeně Perry Mason. „Tady máte svou odpověď.“

„Myslíte, že ten člověk vydírá Lois?“

„Ano.“

„Ale Lois o té vraždě nic neví.“

„Vaše dcera je výtečná herečka,“ odpověděl Mason. „Nenamlouvejte si, že Leslie Milter patří k lidem, kteří by si dali ujít takovouhle šanci. Nedá se ale předpokládat, že se vrhne přímo na vás, protože ví, že by narazil. Musí mu být jasné, že je vám úplně jedno, jestli skandál kolem té staré vraždy vyjde najevo; alespoň dokud se Marvin nestane vaším zetěm, protože teprve potom – výhradně až potom – byste byl ochoten platit za jeho ututlání. Počkejte okamžik. Neplánuje Marvin s vaší dcerou něco nepředvídaného?“

„Co tím myslíte?“

„Útěk a rychlou svatbu například.“

„Lois chce oficiálně ohlásit své zasnoubení a vdát se příští měsíc. Myslím, že jsem vám už říkal, že Marvin má hned po červnové promoci narukovat a…“

„To vím,“ přerušil ho Mason, „ale do konce měsíce zbývají ještě tři neděle. Kdyby Milter své vydírání plánoval až na příští měsíc, nebyl by už teď v El Templu, kde na něj můžete kdykoli náhodou narazit. Ne, tenhle ptáček ždímá někoho už teď – nebo se k tomu alespoň chystá.“

Witherspoon se rozohnil: „Jestli Lois sáhne na peníze po své matce, aby je nacpala do krku nějakému vyděrači jen proto, že

skutečnosti týkající se toho klacka se mají utajit před…“

„Počkejte okamžik,“ přerušil ho Mason. „Teď jste se dotkl něčeho zajímavého. Aby se ty skutečnosti utajily – před kým?“

„Před veřejností,“ odpověděl Witherspoon.

Mason zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Lois by platila za to, aby se utajily před vámi. Ale… moment… ano, takhle to bude. Milter jí svěřil tajné informace, aniž jí prozradil, že o nich něco víte. Hrozí, že je vyzradí, nedostane-li za své mlčení řádně zaplaceno.“

„Chcete říct, že mu zaplatila, aby…“

„Ještě ne,“ opravil ho Mason. „Ještě je tady. Až dostane peníze, tak zmizí. Je to už možná domluveno, ale nějaké překážky – snad úřední formality – vaší dceři zatím brání, aby se ujala svého majetku. Kde je teď?“

„Nevím. Někde venku.“

„Chci s ní mluvit, jakmile se vrátí.“

Witherspoon řekl: „Jestli se ten chlap pokouší Lois vydírat, já ho…“

Ale Mason ho nenechal domluvit. „Dejte na radu zkušeného právníka, pane Witherspoone,“ zarazil ho, „a přestaňte vyhrožovat tím, co hodláte udělat. Vypadá to, že Milter je klíč k celému případu. Já si s ním promluvím. A ručím vám za to, že s ním zatočím tak, že se z tohohle města odplazí jako zpráskaný pes.“

„Půjdu za ním s vámi,“ rozhodl se Witherspoon. „Když si pomyslím, že Lois se dostala do spárů vyděrače, tak… Já si s ním promluvím.“

„Se mnou za ním nepůjdete. U toho rozhovoru nechci mít žádného svědka. S vyděračem nesmíte jednat v rukavičkách. Dello, vy tady počkejte. Kdyby mi Paul Drake nechal nějaký vzkaz, tak si ho poznamenejte.“

„A co s tou sekretářkou z detektivní agentury?“ zeptala se Della Streetová. „Šla na autobus a je na cestě do El Templa.“

Mason se podíval na hodinky. „Už asi přijela – pokud ten autobus neměl zpoždění. Prima! Budu mít možnost si promluvit s oběma najednou.“

Witherspoon vyrazil ze dveří. „Psi,“ řekl. „Počkejte okamžik, dokud nedám ty zatracené bestie uvázat.“

Mason se znovu podíval na hodinky. „Touhle dobou by tu už ten autobus měl být – těším se, jak se ta blondýna bude tvářit, až mé uvidí!“

KAPITOLA 9

Masonův vůz se šinul pouštní silnicí. Světla El Templa zářila pod velkými, nehybnými hvězdami. Ručička tachometru kmitala okolo 120 km za hodinu.

Drobná nerovnost na silnici způsobila, že se automobil lehce zhoupl. Mason srovnal volant a trochu zpomalil. Nová prohlubeň na vozovce hodila zadkem vozu do strany. Tentokrát Mason zpomalil na padesátku a sevřel volant pevněji.

Zadní část vozu se nebezpečně zhoupla.

Mason zvedl nohu z plynu, nebrzdil, ale opatrně zamířil k okraji vozovky. Dřív, než se kola dotkla krajnice, uslyšel ono nezaměnitelné klapity-klapity mlask, klapity-klapity mlask, které doprovází pleskání prázdné pneumatiky.

Bylo to pravé zadní kolo. Mason na ně otráveně pohlédl, pak si svlékl plášť, složil ho a hodil na opěradlo předního sedadla. Vyhrnul si nohavice, vytáhl klíček ze zapalování, z poličky vozu vylovil baterku, přešel za vůz a otevřel zavazadlový prostor. Byly v něm kufry s jeho i Dellinými šaty. Musil je vyndat, aby se dostal k nářadí. Ve světle baterky našel zvedák, umístil ho pod vůz a začal heverovat.

V dálce za sebou si všiml reflektorů vozu, který se velkou rychlostí blížil po rovné silnici.

Když měl Mason vůz už tak vysoko, že se pravé zadní kolo přestalo dotýkat země, uslyšel svist pneumatik přijíždějícího auta a zvuk jeho motoru. Vzápětí se kolem něj vůz přeřítil takovou rychlostí, že se Masonův automobil zakolébal pod nárazem vzdušného víru. Perry viděl, jak koncová světla vozu mizí v dálce a odhadl jeho rychlost na dobrých sto padesát kilometrů za hodinu.

Mason vytáhl očkový klíč, odstranil poklici, odšrouboval

prázdné kolo a z kufru vytáhl rezervu.

Přikulil ji na místo, zvedl a nasadil na šrouby, pečlivě přitáhl všechny matice a znovu nasadil kryt. Pak uvolnil zvedák a spolu s klíčem a prázdným kolem ho uklidil pod podlážku zavazadlového prostoru. Než se ale mohl vydat na další cestu, musel ještě vrátit do vozu kufry i ostatní zavazadla.

Bez nesnází nalezl adresu, kterou hledal. Milter se ani neobtěžoval nějakým pseudonymem a do rámečku nad svým zvonkem vsunul vytištěné jméno, odstřižené z firemní navštívenky. Leslie L. Milter.

Perry dvakrát zazvonil. Nic… Zabušil tedy na dveře.

Vtom zaslechl na levém schodišti něčí kroky. Dveře do levé části domu se otevřely. Objevila se v nich atraktivní bruneta s kožešinou kolem krku a s elegantním kloboukem na hlavě. Když uviděla Masona, na okamžik se zarazila, ale pak se na něj zvědavě zahleděla.

Právník se usmál a nadzdvihl klobouk.

Bruneta jeho úsměv opětovala. „Myslím, že soused není doma.“

„Máte představu, kde bych ho mohl najít?“

„Ne, to nemám.“ Znovu se usmála a řekla: „Já toho pána skoro neznám. Bydlím nahoře ve vedlejším bytě. Dnes tu za ním byla spousta lidí – hotové procesí. Vy jste s ním měl něco domluveno?“

Mason se rychle rozhodl. „Jestli není doma,“ řekl, „nemá smysl, abych tu na něj čekal.“ Pohlédl na štítek u levého horního zvonku. „Jste patrně slečna Alberta Cromwellová, pokud, jak říkáte, bydlíte v sousedním bytě. Mám tady vůz, slečno Cromwellová, nechcete někam odvézt?“

„Ne, díky, mám to jen kousek.“

„Byl jsem přesvědčen, že pana Miltera zastihnu,“ poznamenal Mason. „Pokud vím, čekal návštěvu, se kterou se měl sejít.“

Ostře na něj pohlédla. „Mladou ženu?“ zeptala se.

Mason se vyhnul přímé odpovědi. „To nevím. Jen jsem věděl, že má nějakou schůzku a že ho tedy najdu doma.“

„Myslím, že tu nějaká mladá žena byla, a viděla jsem taky jakéhosi muže, který odcházel krátce předtím, než jste přišel. Myslela jsem, že zvoní na mě. Měla jsem v kuchyni puštěnou vodu, a tak se mi zdálo, že slyším svůj zvonek.“

Krátce, nervózně se zasmála.

„Zmáčkla jsem bzučák, abych ho vpustila. Ale nikdo nešel, a hned nato jsem slyšela kroky na schodech k panu Milterovi. Tak jsem si řekla, že to zvonění asi nebylo na mě.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi patnáct nebo dvacet minut.“

„Víte, jak dlouho se tam ten návštěvník zdržel?“

Bruneta se znovu zasmála a řekla: „Bože, vy se ptáte, jako byste byl detektiv – nebo advokát. Vy přece nevíte, kdo mohla být ta dívka, viďte?“

„Mě zajímá jenom pan Milter.“

„Proč?“

„Víte o něm něco?“

Zřetelně na okamžik zaváhala, než Masonovi odpověděla.

„Moc ne.“

„Pokud vím, pracoval jako detektiv.“

„Opravdu?“

„Chtěl jsem si s ním promluvit o jednom případu, kterým se zabýval.“

„Ano?“ Žena znovu zaváhala, ale pak se zeptala: „O něčem, na čem pracoval v poslední době?“

Jejich pohledy se na okamžik střetly. „Ano,“ odpověděl Mason.

Znovu se usmála a poznamenala: „Už budu muset jít. Mrzí mě, že vám nemůžu pomoct. Na shledanou.“

Mason nadzvedl klobouk a díval se za ní. Z telefonního

automatu v blízkém drugstoru zavolal Witherspoonův ranč a vyžádal si Dellu Streetovou. Když se mu ohlásila, zeptal se: „Něco nového od Paula Drakea, Dello?“

„Ano. Volal ten jeho člověk.“

„Co říkal?“

„Že autobus přijel včas a že ta dívka šla rovnou do Milterova bytu. Měla klíč.“

„A hele,“ poznamenal Mason. „A co se dělo dál?“

„Šla nahoru, ale nebyla tam dlouho. Právě proto měl na sebe ten detektiv dopal. Že to nedokázal přesněji určit.“

„Proč ne?“

„Předpokládal, že se tam nějakou dobu zdrží, a tak si zašel do protější hospody zatelefonovat. Volal Drakeovi, aby mu podal hlášení. Ten mu nařídil, aby zavolal ještě vám. Volal tedy sem, ale zatímco jsem s ním mluvila, zahlédl, jak ta blondýna jde kolem. Rychle tedy zavěsil a hnal se za ní. Asi po pěti minutách mi volal z nádraží, že tam to děvče čeká na půlnoční vlak do Los Angeles a že v jednom kuse pláče.“

„Kde je teď ten detektiv?“

„Pořád na nádraží. Stále ji sleduje. Ten půlnoční vlak je lokálka, která dopraví přímé lůžkové vozy na železniční uzel při hlavní trati. Tam pak čekají čtyři hodiny na rychlíkový přípoj, a do Los Angeles dorazí okolo osmé ráno.“

„Takže agent přesně neví, jak dlouho byla v tom bytě?“

„Ne. Ale nemohla tam být déle než čtvrt hodiny. Možná ani to ne. Ten agent to pokládal za vhodnou příležitost zatelefonovat svému šéfovi, co a jak. Pochopitelně si myslel, že se tam ta dívka trochu zdrží… Chápejte, když má děvče klíč od něčího bytu… ten detektiv se domníval… prostě doufal, že bude mít na to telefonování víc času.“

Mason se podíval na hodinky a řekl: „Možná že budu mít ještě příležitost si s ní promluvit. Zajdu na to nádraží a uvidím, co se dá

dělat.“

„Sešel jste se s Milterem?“

„Zatím ne.“

„Krátce nato, co jste odjel, nějaké dvě nebo tři minuty po vás, odjížděl odtud další vůz. Myslím, že to byl Witherspoon. Patrně jel hledat Lois.“

„Zkuste si to ověřit, ano?“

„Jasně.“

„Jedu na nádraží. Tak zatím…“

Mason zamířil rovnou k nádraží. Když byl od něj sotva pár ulic, zaslechl hvízdat lokomotivu. Když zaparkovával vůz, vlak zrovna vjížděl do stanice.

Na peron přišel právě včas, aby zahlédl blondýnu, kterou poznal v předpokoji Allgoodovy kanceláře, jak nastupuje do vagónu. Světlo nádražní lucerny na okamžik ozářilo její obličej, a tak se mohl ujistit, že je to doopravdy ona. Rozpoznal i to, že plakala.

Mason tedy znovu nasedl do auta, ale byl sotva pár bloků od nádraží, když zaslechl zvuk houkačky policejního vozu, který projížděl křižovatkou před ním.

Na rozcestí si všiml, že policejní vůz zahýbá směrem k Milterovu domu. Jel tedy za ním a viděl, jak vůz vjíždí na chodník a zastavuje přímo před domem.

Mason zastavil za ním. Z vozu vyskočil policista a přistoupil k Milterovým dveřím. Mason ho následoval.

Policista stiskl širokým palcem zvonek, pak se ohlédl a spatřil Masona.

Ten na něj na okamžik zpříma pohlédl, ale pak se obrátil k odchodu.

„Hej, vy!“ zavolal policista.

Mason se zastavil.

„Co vy tu hledáte?“

„Chtěl jsem někoho navštívit.“
„Koho?“
Mason zaváhal.
„Tak ven s tím!“
„Pana Miltera.“
„Vy ho znáte?“
„Nikdy jsem se s ním nesetkal,“ odpověděl obezřetně Perry.
„Chcete jít dovnitř?“
„Ano. Rád bych s ním mluvil.“
„Vy už jste tu byl?“
Perry Mason si dal znovu načas, než odpověděl: „Ano, byl.“
„Jak je to dlouho?“
„Asi deset minut.“
„Co jste dělal?“
„Zvonil.“
„A co se stalo?“
„Nikdo neotvíral.“

Policista ještě jednou zazvonil a pak řekl: „Počkejte tady. Myslím, že s vámi budu ještě chtít mluvit.“ Pak stiskl zvonek, nad nímž byl nápis SPRÁVCE DOMU.

V jednom ze spodních oken v levé části dvojdomku se rozsvítilo. Nejprve bylo slyšet capkání bosých nohou, a za okamžik se z chodby ozvaly šoupavé kroky v pantoflích. Dveře se otevřely a objevila se v nich asi čtyřicetiletá žena v županu, která nevlídně zírala na Masona. Když si ale všimla, jak se za ním zaleskly knoflíky policistovy uniformy, byla rázem přístupnější.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptala se.
„Bydlí tu nějaký Milter?“
„Ano. Vpravo…“
„To vím. Potřebuju se dostat dovnitř.“
„Zvonil jste na něj?“
„Ano.“

„Jestli… jestli je doma…“

„Chci dovnitř,“ opakoval policista. „Dejte mi rezervní klíč.“

Bylo vidět, že žena v prvním okamžiku neví, co má udělat, ale pak řekla: „Tak moment.“

Zmizela kdesi v temné chodbě. Policista se zeptal Masona:

„Proč za ním vlastně jdete?“

„Chci mu položit pár otázek.“

Kdesi ve spodním patře hrálo rádio. Hudbu přerušily čtyři ostré poruchy. „Vy tady bydlíte?“ zeptal se policista.

Mason mu podal navštívenku. „Jsem právník z Los Angeles,“

Policista se otočil tak, aby světlo lampy dopadalo na kartičku. „Vy jste Perry Mason, ten advokát?“ zeptal se. „Čet jsem o několika vašich případech. Co hledáte tady u nás?“

„Řekněme, že jsem tu na výletě,“ odpověděl Perry.

„Přijel jste kvůli Milterovi?“

Mason se pokusil, aby jeho smích zněl co nejvěrohodněji. „Těžko bych se asi vydal na takovou cestu jenom proto, abych si promluvil s Milterem.“

„Hej, vy tam,“ zavolal policista do chodby, „nechceme tu na ten klíč čekat celou noc!“

„Momentík! Jen co ho najdu!“

Během krátkého okamžiku naprostého ticha, který následoval, zaslechl Mason kovové cvaknutí telefonního sluchátka, odkládaného do vidlice. „Ty poruchy v rádiu byly patrně způsobeny tím, jak otáčela kličkou domácího telefonu, když volala k Milterovi,“ ušklíbl se Mason. „Ta ženská si koleduje o malér, pokud před námi bude tajit, že se ho pokoušela varovat.“

„Poslyšte,“ houkl policista do její chodby, „nechte toho telefonování a přihrajte mi sem ten klíč, než si pro něj dojdu!“

Znovu slyšeli ty šoupavé kroky a vzápětí se objevila správcová. „Nemohla jsem ten klíč najít,“ lhala. „Řek byste mi laskavě svý jméno, že aby jsem se nedostala do nějakýho maléru?“

„Haggerty,“ odpověděl policejní důstojník a uchopil klíč od Milterova bytu.

„Nepůjdu s vámi nahoru,“ poznamenal Perry. „To, co jsem mu chtěl, není tak důležité.“

Otočil se a měl se k odchodu. Ale policista ho zadržel: „Moment, pane! Na to bych moc nedal.“

„Na co byste nedal?“

„Že to, kvůli čemu jste s ním chtěl mluvit, není tak důležitý.“

„Já vám nerozumím.“

„Proč myslíte, že jsem si vyžádal ten klíč?“

„To nevím.“

„Před chvílí k nám volala nějaká ženská, že je tu něco v nepořádku. Víte o tom?“

„Ne.“

„Ani co by to mohlo být za ženu, která nám volala?“

„Ne.“

„Jen pěkně pojďte,“ rozhodl policista. „Chvilku se zdržte. Trochu to tam omrknu, a třeba mi budete moct odpovědět na pár otázek.“

Policista vešel na schodiště a Perry ho poslušně následoval.

Vešli do místnosti, která sloužila současně za ložnici i obývák. Odklopná zrcadlová stěna obratně zakrývala ve zdi umístěnou skládací postel. Zařízení bylo jednoduché a poněkud omšelé. Dveře na druhém konci místnosti byly zavřené. Na prostém stole uprostřed pokoje se povalovala hromada časopisů. Na jeho okraji stálo objemné kulaté akvárium. Na dně nádržky byl malý ozdobný hrádeček, vodní rostliny a pár barevných mušlí. Líně tu proplouval párek zlatých rybek. A uprostřed nádoby se mátožně z posledních sil pohybovalo potopené káčátko, kterému nad hladinu vyčuhovala jen hlava a kus zobáčku.

Policista si všiml Masonova pohledu a sklonil se nad akváriem.

„Poslyšte,“ zeptal se, „co je s tou kačenou?“

Perry věnoval káčátku jen letmý pohled a rychle řekl: „Myslím, že tyhle dveře vedou do další místnosti.“

„Tak se kouknem,“ rozhodl policista.

Zaklepal na dveře, a když se nic neozvalo, otevřel je. Ještě jednou se však otočil směrem k akváriu. „Ta kačena je divná,“ poznamenal. „Řek bych, že je marod.“

Z místnosti, která zjevně sloužila jako jídelna, se linul podivně štiplavý pach. Uprostřed byl velký stůl s několika obyčejnými židlemi a při zdi stál dřevěný příborník.

„Měli bychom otevřít okna,“ navrhl Mason. „Ten zápach se mi nelíbí. Co vás sem vlastně přivedlo? Chci říct – co vám ta žena hlásila?“

„Že je tu něco v nepořádku. Kouknem se ještě vedle.“

Policista nahlédl do koupelny. Byla prázdná. Perry přešel místnost a otevřel okna, zatímco policista vstoupil do dalších dveří, které zřejmě vedly do kuchyně.

Mason pochopil, že se mu naskytla vhodná příležitost, rychle se vrátil do první místnosti a ponořil ruku do akvária.

káčátko nemělo sílu se bránit. Mason je vytáhl – mokrý, téměř nehybný raneček zmáčeného peří.

Advokát vytáhl kapesník, vytřel je do sucha a vymačkal mu vodu z peří. Káčátko jen malátně hýbalo nožkami.

Vtom uslyšel odvedle těžké kroky. Strčil tedy káčátko do kapsy kabátu. Proti němu vrávoral policista s popelavou tváří a ztrhanými rysy. „V kuchyni… mrtvola… plyn… nějaký plyn… Pokusil jsem se…“ Policista klopýtl a svalil se do křesla.

Mason pohlédl k pootevřeným dveřím do kuchyně, jimiž zahlédl postavu, ležící na podlaze.

Zadržel dech, vběhl do jídelny a přibouchl kuchyňské dveře. Pak se vrátil do obýváku a řekl policistovi: „Vykloňte se z okna. Potřebujete se nadýchat čerstvého vzduchu.“

Haggerty přikývl. Mason ho podepřel, pomohl mu dojít k oknu a opřít se o parapet.

Nato se rychle vrátil, popadl akvárium, vběhl s ním do koupelny a vyprázdnil jeho obsah do výlevky. Znovu je naplnil čerstvou vodou, takže zlaté rybky, které se bezmocně plácaly na dně, začaly v kulaté nádobě opět kroužit. Poté prošel jídelnou a vrátil nádobu na stůl do obýváku. Policista se ještě stále vykláněl z okna. Kačenka, kterou Perry vytáhl z kapsy, se už trochu zotavila, takže byla schopná se znovu pohybovat. Mason jí ještě jednou otřel peří, vrátil ji do akvária a přešel k oknu. „Jak je?“ zeptal se policisty.

„Už líp… potřeboval jsem jen… trochu vzduch…“

„Otevřeme všechna okna,“ rozhodl Mason. „Musí se to tu řádně provětrat. Bude zapotřebí otevřít kuchyňská okna. Jde o nějaký smrtící plyn. Nejlepší by bylo zavolat hasiče, aby vyrazili kuchyňská okna zvenčí.“

„Dobře… Já… hned budu v pořádku. Za minutku se vzpamatuju.“

„Jen klid,“ chlácholil ho Mason.

„Co je to za svinstvo?“ zeptal se policista. „Na svítiplyn to nevypadá.“

„Zjevně nějaká chemikálie. Půjdeme dolů?“

„Je tam ten mrtvý člověk. Musíme ho dostat ven.“

„To je věc hasičů. Mají plynové masky?“

„Ovšem.“

„Dobrá, tak jim zavoláme.“

Mason přešel k aparátu, zavolal spojovatelku a zeptal se: „Budete schopen s nimi mluvit?“

„Ano,“ odpověděl policejní důstojník, chopil se sluchátka a vysvětlil hasičům, oč běží. Pak zavěsil a znovu si sedl poblíž otevřeného okna. „Už je mi mnohem líp,“ konstatoval. „Co bylo, k čertu, s tou kachnou?“

„S jakou kachnou?“

„S tou v tom akváriu.“

„Myslíte s tou, co se topila?“

„Vypadala divně,“ poznamenal Haggerty. „Musela se taky nadýchat toho plynu.“

Mason ukázal na kačenku. „Myslíte tuhle?“

„Ano.“

káčátko teď plavalo na hladině. Vypadalo zmoženě a zobákem si čistilo peří.

„Asi už se v tom čerstvém vzduchu trochu probrala,“ poznamenal Perry.

„Co jste vlastně Milterovi chtěl?“

„Nic zvláštního.“

„Fakt? V tuhle hodinu?“ zeptal se pochybovačně Haggerty.

„Slyšel jsem, že je momentálně bez práce. Řekl jsem si, že bych pro něj možná něco měl.“

„Čím se živil?“

„Byl to soukromý detektiv.“

„Ale? Dělal tu na něčem?“

„Myslím, že ne. Říkám, že byl bez práce.“

„Pro koho dělal?“

„Pro nějakého Allgooda v Hollywoodu,“ odpověděl Mason. „Můžete mu zavolat a přeptat se na něj.“

Sirény ohlásily příjezd hasičů. Muž v plynové masce vstoupil do kuchyně, zotvíral okna a přivlekl bezvládné tělo. O deset minut později lékař konstatoval smrt, podle jeho názoru v důsledku otravy kyanovodíkem.

Dorazili další policisté a pracovník z šerifovy kanceláře. Za sporákem objevili sklenici zpola naplněnou jakousi tekutinou.

„To je ono!“ zvolal lékař. „V té sklenici je kyselina sírová. Stačí do ní vhodit trochu kyanidu, a vyvine se smrtelně jedovatý plyn. Přesně takový se používá k popravám v plynové komoře.

Účinek je prakticky okamžitý.“

„Prohlédnem si otisky na sklenici,“ rozhodl policista. Mason se zvedl a protáhl se. „Myslím, že už vám v ničem dalším nepomůžu.“

„Skoro vám vděčím za život,“ řekl Haggerty. „Kdybyste neotevřel okna a nepomoh mi na nohy, tak bych se tu sesypal. Řeknu vám, že je to pěkná síla, tohle svinstvo.“

„Udělal jsem, co se dalo,“ odtušil Mason.

„Kde bydlíte? V hotelu?“

„Ne, jsem tu na návštěvě u jednoho známého – nějaký pan Witherspoon. Má kousek odtud ranč…“

„Ovšem, toho znám!“ vmísil se do hovoru zástupce šerifa. „Jezdím si tam čas od času zastřílet na holuby a na křepelky. Zdržíte se u něj?“

„Ne. Patrně jen do zítřka. Asi byste měli brnknout Allgoodovi a povědět mu o tomhle člověku. Třeba se od něj dozvíte něco, co by vám pomohlo.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil šerif.

„Můžete mu brnknout odtud,“ navrhl Mason. „Allgood má patrně číslo, na kterém je po celou noc k zastižení.“

Zástupce šerifa se chvíli radil s policistou a pak si objednal meziměsto. Perry přistoupil k oknu a zapálil si cigaretu. Stačil sotva párkrát potáhnout, když je centrála, u vědomí, že jde o spěšný policejní hovor, spojila s Allgoodem v Hollywoodu. Mason mohl sledovat, co říká do aparátu šerif v El Templu.

„Halo, pan Allgood?… Vy jste majitelem detektivní agentury?… Jo, to je v pořádku… Tady je El Templo – kancelář šerifa. Pracoval pro vás muž jménem Milter? Leslie L. Milter?… Hm, ano, rozumím… Je mrtev. Našli jsme ho v jeho bytě… Patrně vražda. Nějakým plynem… Neznáte náhodou někoho, kdo by… kdo by měl zájem ho odstranit?… Že o nikom nevíte?… Pro vás už nepracoval?… Jak dlouho?… Proč jste ho propustil?… Jaký byl

– dobrý?… Víte něco o jeho soukromých záležitostech?… A co ženský?… Rozumím… Dobrá. Dejte nám vědět, jestli vás něco napadne… Jednoduše zavolejte El Templo a chtějte šerifovu úřadovnu… Prima. Tak nashle.“

Šerifův náměstek zavěsil a řekl: „Skončil u Allgooda před čtyřmi nebo pěti dny. Allgood tvrdí, že ho propustil, protože už pro něj neměl práci. Že prý má celkově málo zakázek. Říká, že byl s Milterem spokojen, ale nemůže se upamatovat, na čem poslední dobou pracoval. Prý se koukne a dá nám vědět. Myslí, že to byly samé běžné rutinní úkoly.“

Mason si zhluboka odychl, když zjistil, že Allgood nespletl svou roli, pečlivě típl cigaretu, odložil ji do popelníku a řekl: „Půjdu. Kdybyste ode mě cokoli potřebovali, zastihnete mě u pana Witherspoona.“

„Jak jste se do toho vlastně zamíchal?“ zeptal se šerif.

Haggerty odpověděl za Perryho: „Šel těsně za mnou. Vzal jsem ho s sebou.“

Mason se tedy rozloučil. Když scházel ze schodů, slyšel, jak nahoře přemisťují Milterovo tělo.

Perry zajel vozem k nonstop servisu, otevřel kufr, vyňal kolo s prázdnou pneumatikou a poručil: „Opravte ji co nejrychleji. Vrátím se za pár minut a počkám si na to.“

Od servisu šel pěšky pár ulic k místu, kde, jak mu bylo řečeno, bydlel Marvin Adams.

Našel jednoduchou přízemní stavbu, spíš něco jako omítnutý srub. Ale předzahrádka oplývala květinami, které tu patrně v touze po kráse vypěstovala zesnulá paní Adamsová. V průčelí budovy svítila lucerna. Mason zazvonil.

Ze dveří vyšel mladíček – zjevně student.

„Je doma pan Adams?“ zeptal se ho Perry.

„Ne, pane, bohužel… Odjel nočním vlakem do Los Angeles.“

„Řídil dnes večer nějaký vůz?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Váš?“

„Ano.“

„Měl s sebou balíček, který jsem mu svěřil. Nejspíš ho zapomněl předat. Musel zůstat u něj v pokoji nebo v autě. Čtverhranný balíček v zeleném papíře s mým jménem. Snad bychom se mohli podívat do jeho pokoje, jestli ho tam nenechal. Při balení se mu to mohlo snadno přihodit.“

„Jistě, pane, račte.“

Chlapec šel napřed chodbou kolem otevřených dveří do koupelny, pak se zastavil před dalšími dveřmi a vstoupil.

Byl to typický studentský pokojík. Povalovaly se tu brusle, tenisové rakety, na zdi visely vlaječky nejrůznějších sportovních klubů a věšák s kravatami; postel byla přikrytá tmavou vlněnou pokrývkou bez svrchního přehozu, u ní stály bílé tenisky a vedle nich ležely na zemi bílé sportovní ponožky.

Mason se zběžně rozhlédl. „Vypadá to, že tu ten balíček není. Marvin obývá jen tenhle pokoj?“ zeptal se.

„Ano. Můj další spolužák bydlí ve vedlejší místnosti. Tenhle pokoj Marvin možná časem taky někomu pronajme.“

„Zdá se, že tu nic nenajdeme. A co ve voze? Kde je to auto?“

„Stojí venku u chodníku.“

„Otevřené?“

Chlapec se pobaveně usmál. „Ovšem. Tenhle auťák nikdo neukradne.“

„Mrknu se do něj, až půjdu kolem,“ řekl Perry. „Mám baterku.“

Mason se s chlapcem rozloučil, a když za ním zapadly dveře domku, vytáhl kapesní svítilnu a s její pomocí prozkoumal otlučený vůz, který stál u chodníku. Byl prázdný.

Pak se zamyšleně vrátil k servisu, kde nechal své auto. Na betonovém chodníku zněly jeho kroky zvlášť opuštěně. Tou dobou

byla tahle ulice temná a zcela bez provozu. Ani žádné chodce tu Mason nepotkával. Do ulic pouštního města se vloudil noční chlad. Hvězdy byly jasné a nehybné. Podél chodníku rostly ruje vlasaté, podivné pouštní stromy, jejichž větve a bezlisté úponky připomínaly krajkoví, které zdálky působilo jako kouřová oblaka. Už mnohý osamělý poutník se jimi dal zmást, domnívaje se, že vidí na obzoru lákavý obláček šedavého dýmu, zatímco ve skutečnosti hleděl jen na bizarní pouštní vegetaci.

„Tu gumu máte připravenou," hlásil Masonovi zaměstnanec servisu.

„Tak rychle?" podivil se Perry.

Chlapík se zašklebil. „Nic jí nebylo," vysvětloval, „akorát chyběla čepička od povoleného ventilku. Proto se vám postupně vyfoukla."

„Jak se ten ventilek mohl sám od sebe uvolnit?" zajímal se Perry.

„Možný je všecko. Když na něm chyběla ta krytka… Třeba to byla nějaká klukovina… Někdo si z vás moh dělat šprťouchlata. Víte, co se někdy děcka navyváděj."

Mason chlápkovi zaplatil, skočil do vozu a ujížděl osmdesátkou až na okraj města. Jakmile se dostal na rovnou silnici, přidal plyn a pod oblohou posetou hvězdami se řítil rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu.

KAPITOLA 10

Když Mason zazvonil, ve dveřích se objevila Lois Witherspoonová. Psi se na zvuk zvonku rozštěkali, ale pak se rozběhli ke světelnému pruhu, který se rozlil od vstupní haly a v jehož záři stanula štíhlá dívčí silueta.

V příštím okamžiku otočila Lois vypínačem a prudké světlo ozářilo prostor kolem železných mřížových vrat.

„Ach, to jste vy, pane Masone? Kingu – Princi, buďte zticha! Nemám tu klíč. Nevím, kam se poděl hlídač… Tady je! Pedro, otevři panu Masonovi.“

Mexický sluha s trochu ospalýma očima vložil klíč do zámku a řekl: „Čekejte jednu chvilku, seňor, já uvážu psy.“

„To nebude nutné,“ zarazil ho Mason a otevřel bránu. Kráčel ke vchodu do budovy a psi se k němu každý z jedné strany připojili. Mladší vyskakoval a snažil se položit přední tlapy Masonovi na loket. Starší mu šel poslušně u nohy. Oba radostně vrtěli ocasy.

„Nakonec se s našimi hosty obvykle spřátelí,“ poznamenala Lois, „ale vy jste v tom překonal všechny rychlostní rekordy.“

„Jsou to dobří psi,“ usmál se Perry. „Je pro ně charakteristické, že na vás sice útočí, ale když se na ně díváte s absolutním klidem, dosáhnete rychle ‚vzájemného srozumění‘, jak říkáme my právníci. Jednáte-li naprosto klidně a samozřejmě, skoro každý pes vás bude respektovat. Váš otec je doma?“

„Není. Vy jste se s ním nepotkal?“

„Ne.“

„Sluhové říkali, že odjel sotva pár minut po vás. Myslela jsem, že vám ještě něco chtěl a že vás cestou do města dohonil. Já jsem tu nebyla.“

Mason ji objal kolem štíhlého pasu, odvedl ji maličko stranou a přivřel domovní dveře. Trochu se polekala, když se jí zeptal: „Znáte Leslieho L. Miltera?“

„Neznám.“

„Pokoušel se vás někdo vydírat?“

„Mě? Proboha ne!“

„Byla jste pryč. Kam jste jela?“

„Je to snad vaše věc?“

„Ovšem. Mluvte a přestaňte se vytáčet. Máme málo času. Jde o vteřiny. Kde jste byla?“

„Jela jsem do města. Měla jsem tam nějaké pochůzky a… chtěla jsem se sejít s Marvinem, ještě než odjede.“

„Viděla jste se s ním?“

„Ano. Zastihla jsem ho na nádraží.“

„Neviděl jsem vás tam.“

„To jste nemohl. Stáli jsme na vzdáleném konci u výpravny spěšnin.“

„Jak dlouho před příjezdem vlaku?“

„Byla jsem tam asi deset minut předem. Marvin přišel minutu nebo dvě po mně.“

„Stáli jste tedy ve stínu, jen abyste se mohli v klidu rozloučit?“

„Ano.“

„A co ještě?“

„Co – co ještě?“

„Proč jste se s ním jela loučit do města, když jste se už rozloučili tady?“

Jejich pohledy se střetly. Perry cítil, jak se děvče stáhlo. „Chtěla jsem, aby mě odvezl do Yumy – a vzal si mě.“

„Kdy?“

„Dnes v noci… hned… okamžitě…“

„A on s tím nesouhlasil?“

„Ne.“

„Tím líp,“ poznamenal Mason. „Když odtud odjížděl, měl s sebou káčátko. Mluvte rychle a potichu.“

„Ano, měl.“

„Co s ním udělal?“

„Víte, on…“ Lois byla viditelně nervózní. „Zeptal se, jestli by si tu kačenku mohl na dva nebo tři dny vypůjčit. Slíbil, že ji vrátí. Že ji potřebuje k pokusu, který chce předvést svému příteli.“

„Kde ji vzal?“

„U nás na dvoře. Máme tam kachnu s hejnem malých kačenek… Nevím, co s ní nakonec udělal. Do vlaku si ji nebral… Jenže na to jsem si v tu chvíli ani nevzpomněla.“

Perry Mason jí skočil do řeči: „Teď poslouchejte, co vám povím. Vemte si baterku a jděte na dvůr. Je mi jedno, pod jakou záminkou. Předstírejte třeba, že dohlížíte na služebnictvo, nebo že se vám zdálo, že tam vidíte někoho cizího. Vezměte si na vodítko jednoho ze psů. Vyberte další kačenku ze stejného hejna.“

„Já…“ Lois se zarazila, když slyšela, že se psi znovu rozštěkali.

Mason vyhlédl okénkem v hlavních dveřích. „Další auto,“ oznámil.

„Táta!“ zvolala Lois, když uslyšela Witherspoona, jak okřikuje štěkající psy.

„Jděte zadem,“ pobídl ji Mason. „Vezměte tu kačenu. Jeďte do města. U chodníku před domem, kde bydlí váš snoubenec, najdete zaparkovaný vůz, kterým jel dnes Marvin do El Templa. Není zamčený. Dejte kachničku do zadní části vozu – na podlahu. Pamatujte – ne dopředu. Pod zadní sedadla. Pak se co nejrychleji vraťte domů.“

Lois se prudce nadechla. „Můžete mi prozradit, proč…“

„Ne,“ odsekl Mason. „Na to není čas. A nemluvte s nikým – ani se svým otcem – o té záležitosti s potopeným káčátkem. Tak běžte a pospěšte si.“

Lois se beze slova otočila a zmizela právě v okamžiku, kdy se v chodbě ozvaly Witherspoonovy kroky.

Mason se lhostejně otočil a pozdravil: „Buďte zdráv. Prý jste mě jel hledat.“

„Bože, Masone,“ zvolal Witherspoon, „už víte, co se stalo?“

„S Milterem?“

„Ovšem.“

„Byl jsem tam, když přišla policie,“ odpověděl advokát.

„Je to hrůza… Musím s vámi mluvit. Pojďte do mé pracovny. Masone, jsme ve vyloženě prekérní situaci.“

„Jak to myslíte?“

„Já… ale kčertu, víte stejně dobře jako já, co tím chci říct.“

„Obávám se, že vám nerozumím.“

„Říkal jsem vám přece,“ připomněl mu Witherspoon, „že když odtud Marvin Adams odjížděl, měl s sebou kachní mládě.“

„Ano.“

„A ta kačenka byla v akváriu v Milterově obýváku.“

„Táž kačenka?“ zeptal se Mason.

„Samosebou. Poznal jsem ji.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se právník, zatímco ho Witherspoon vedl do své pracovny.

Rančer se nasupeně otočil. „Ten detektiv?“ zeptal se. „Milter. Leslie L. Milter.“

„Ne. Já myslím tu kachnu.“

Witherspoon se zastavil. „O čem to, kruci, mluvíte?“

„O jménu té kačeny,“ odtušil klidně Mason a vložil si do úst cigaretu.

„Bože na nebi! Ta se přece nejmenuje nijak! Prostě kachně. Kačena. KACHNA. Kachní mládě.“

„Já rozumím,“ odpověděl klidně Mason.

Witherspoon byl zjevně krajně rozrušen. Zamračil se a v jeho očích se objevil zlověstný záblesk. „Tak proč se mě ptáte, jak se ta

kachna jmenuje? Kachnám se jména nedávají.“

„Tvrdíte, že jste v ní poznal kachní mládě, které si Marvin Adams odvezl,“ připomněl mu Perry.

Witherspoon se na okamžik zamyslel, pak došel k jedněm dveřím, odemkl je a otočil vypínačem. Mason škrtl sirkou, zapálil si cigaretu a sfoukl plamen.

„Teď není čas na vtípky,“ poznamenal Witherspoon.

„To jistě,“ přikývl Mason.

Witherspoonova pracovna byla rozlehlá místnost, zařízená v rančerském stylu. Zdobily ji obrázky vzpínajících se koní a kovbojů, nahánějících mladé býčky. Na stěnách visely vypreparované hlavy ulovených zvířat, nejrůznější pušky, šestiranné revolvery v oblýskaných pouzdrech připevněných na pásech s nábojnicemi. Kameninová mísa byla plná odřezaných chřestýších chřestidel. Na zdech bylo sukovité borové obložení a okolí velkého krbu na protější straně místnosti zdobily do dřeva vypálené dobytkářské značky.

Navzdory celkové únavě vzpružila Witherspoona majetnická pýcha. „Sem chodím vždycky, když si potřebuju odpočinout od lidí. Mám tu i kavalec, kde si můžu zdřímnout. Nikdo kromě mne nemá od téhle místnosti klíč. Ani Lois. Služebnictvo sem pouštím, jen když je tu třeba uklidit. Ty koberce jsou vzácné pokrývky vyrobené indiány z kmene Navaho. Tak. A teď si sedněte a povězte mi, jak jste to myslel s tou kačenou – dělal jste si legraci?“

Witherspoon přistoupil ke skříince, ve které měl sklenky a pár lahví. Pod ní se za dřevěnými dvířky skrývala elektrická chladnička.

„Skotskou se sodou?“ zeptal se.

„Teď ne,“ odpověděl Mason.

Witherspoon si nalil řádnou dávku whisky, přidal pár kostek ledu, ze sifonové lahve stříkl trochu sodovky a jedním douškem vypil polovinu obsahu. Ztěžka dosedl do široké židle s opěradlem

potaženým surovou kůží, otevřel pouzdro na doutníky, jeden vytáhl, nervózně uhryzl špičku a škrtl sirkou o spodní část stolu. Když si zapaloval, ruka se mu ani nezachvěla, ale rudý odlesk plaménku zvýraznil spleť vrásek na jeho čele a kolem očí.

„Pořád ještě chcete mluvit o té kachničce?“ zeptal se Mason.

„Nevím, co těmi dotazy sledujete,“ odpověděl podrážděně Witherspoon.

„Jen to,“ řekl Perry, „že dokážete-li identifikovat kachní mládě, musíte je také bezpečně poznat. Musí mít něco, podle čeho je rozeznáte. Něco osobitého, něco, co je odlišuje od ostatních kachňat.“

„Nebuďte blázen,“ odsekl Witherspoon. „Varoval jsem vás, že se něco takového může přihodit. Ten kluk je prevít. Mizera. Pro Lois to bude hořká pilulka, ale bude ji muset spolknout. Líp, když se to stalo teď, než kdyby k tomu došlo, až by se vdala.“

„Ta kačena?“ zeptal se Mason.

„Má dcera,“ zařval Witherspoon. „Mluvím o ní a o Adamsovi. Chce se oženit s mou dcerou, ne s nějakou kachnou.“

„Zmínil jste se policii o tom káčátku?“ zajímal se Mason.

„Ano.“

„Co jste jim řekl?“

„Že je moje.“

„Vysvětlil jste jim, jak se tam dostala?“

„Řekl jsem jim, že ji Adams odvezl, když odtud dnes odpoledne odjížděl,“ pravil dotčeně pan Witherspoon. „Hrome, Masone, pro štěstí své dcery jsem ochoten udělat leccos, ale jsou chvíle, kdy si člověk musí přestat cokoli namlouvat. Naštěstí jsme zásnuby ještě oficiálně neohlásili.“

„Vy si myslíte, že Marvin Adams zabil toho detektiva?“

„Ovšemže ano.“

„A proč si to vlastně myslíte?“

„Víte, co toho chlapa zabilo?“ zeptal se Witherspoon

vzrušeným hlasem. „Takový maličký chemický experiment," pokračoval, sám si odpovídaje. „Milter byl v kuchyni, kde pro sebe a svého hosta připravoval námořnický grog s máslem. Vrah vyndal z příborníku sklenku, ukryl ji za sporák, nalil do ní trochu kyseliny sírové a řekl: ‚Tak zatím ahoj, Leslie, musím už jít'. Pak přidal do sklenky kyanid a odešel. Na plynovém sporáku se vařila voda s cukrem a vedle něj stály připraveny dva hrnečky s rumem a s kouskem másla. Syčení plynového hořáku způsobilo, že Milter neslyšel šumění kyseliny s kyanidem. Místnost se zaplnila smrtelně jedovatým plynem. Když si Milter uvědomil, že něco není v pořádku, bylo už pozdě. Chtěl jít ke dveřím, ale upadl a zemřel. Pod hliníkovým kastrůlkem hořel plyn tak dlouho, až se všechna voda vyvařila. Pak se začal spalovat cukr, takže kuchyňka se naplnila čmoudem a zvláštním pachem. To patrně taky zachránilo život tomu policistovi, když tam vešel. První, čeho si všiml, byl kastrůlek s přepáleným cukrem."

„To je zajímavé," poznamenal Mason, „pokud se to ovšem stalo přesně takhle."

„Co tím chcete říct?"

Mason se usadil pohodlněji, nohy si opřel o podnožku a usmál se na svého hostitele. „Dva hrnečky," připomněl mu. „A v obou byl rum."

„Ano, to je pravda."

„Takže podle vás vrah jednoduše postavil sklenku za sporák, řekl ‚sbohem, Leslie', a nasypal do ní kyanid."

„Ano, tak nějak."

„Copak to nechápete?" zeptal se Mason. „Jestli Milter připravoval dva grogy, pak ten druhý musel být určen pro vraha. Takže by v tu chvíli mohl těžko jednoduše říct ‚na shledanou' a odejít. Musel by si pro to najít nějakou pádnou výmluvu."

Witherspoon se na právníka mračil skrz modravé oblaky doutníkového dýmu. „Kčertu, to je pravda."

„A tím se dostáváme zpátky k té kačence,“ pokračoval Mason. „Jak jste tak rychle došel k závěru, že je to ta vaše?“

„Poněvadž je to ona. Musí to být ona. Říkal jsem vám přece, že Adams si při odchodu z mého ranče odnesl jednu kačenu – což je samo o sobě drzost. Lois se na to ještě přeptám. Tak jako tak se dřív nebo později všechno doví, takže s tím můžeme začít hned.“

Witherspoon sáhl po domácím telefonu.

„Ještě okamžik,“ zadržel ho Mason. „Dřív, než zavoláte dceru, promluvme si o té kachně. Předpokládám, že jste už policii řekl, že pochází z vašeho hospodářství.“

„Ovšem.“

„Jak to víte? Má vypálenou značku?“

„Kruci, Masone,“ vzplanul rančer, „už mě s tou kachnou přestaňte štvát. Kdykoli o ní mluvím, začnete hloupě vtipkovat. Kachny se přece neznačkují.“

„Proč ne?“ zeptal se Perry.

„Poněvadž to, kčertu, není zapotřebí!“

„Ale dobytek se značkuje, nebo ne?“ pokračoval advokát a ukázal na značky kolem krbu.

„Ovšem, samosebou.“

„Proč?“

„Abyste rozeznal svoje kusy od sousedových.“

„Zajímavé,“ odtušil Mason. „Slyšel jsem, že v Číně, kde rodiny na vsi žijí těsně vedle sebe a všechny chovají kachny, označují je různými barvami, aby si je nepopletli.“

„A co to má co dělat s touhle mou kachnou?“

„Jednoduše to,“ vysvětloval Mason, „že sám připouštíte, že dobytek značkujete, abyste si ho poznal. Jak ale rozeznáte svou kachnu od sousedovy?“

„Sám přece dobře víte, že tahle kačena je moje.“

Mason namítl: „Já jen uvažuji, jak byste vypadal před porotou. Mohlo by to být pro vás dost trapné. Vy byste nesl svou kůži na

trh. Řekl byste: ‚Ano, tohle je moje kachna‘. Žalobce by pak předal slovo obhajobě a advokát by vás zasypal otázkami. Podle čeho jste tu kachnu identifikoval?“

„Přinejmenším podle barvy a velikosti.“

„Ano?“ usmál se Mason. „V tom případě se vás obhájce zeptá: ‚Co je na její barvě a velikosti typické?‘“

„Je to nažloutlá barva kachních mláďat. Velikostí odpovídá těm, které mám na dvoře.“

„Kolikačetné je to hejno?“

„Osm či devět – co já vím?“

„A která z těch osmi je tahle?“

„Nebuďte blázen. To se přece nedá rozeznat.“

„Tak vidíte,“ rozesmál se Perry, „sám nejste schopen to kachně rozeznat od osmi či devíti dalších z vašeho vlastního chovu.“

„No a co z toho?“

„A ani nevíte, máte-li jich osm či devět.“

„Pochopitelně. Kachnám přece nedáváme jména, ani je nekřtíme.“

„A nepochybně,“ pokračoval mírně Perry, „jsou v tomhle údolí ještě další ranče, kde by se našla kachní mláďata stejné velikosti, věku, barvy a vzhledu.“

„Dá se to předpokládat.“

„Kdyby je někdo přenesl na váš dvůr a promíchal s vašimi, pak byste je, vzhledem k tomu, že nejsou nijak označená, těžko rozeznával. Je to tak?“

Witherspoon mlčky pokuřoval, ale rychlost, se kterou vypouštěl obláčky dýmu, prozrazovala značnou vnitřní nervozitu.

„Takže jak vidíte,“ pokračoval Mason, „s přesnou identifikací toho kachněte byste mohl škaredě pohořet.“

„Podle tvrzení policisty nebylo s tím kachnětem všechno v pořádku,“ řekl Witherspoon. „Myslím, že právě vy byste o tom

měl něco vědět.“

„Ano,“ přikývl Perry. „To kachní mládě bylo částečně pod vodou. Ale na tom není nic zvláštního, protože kachny, jak víte, se dokáží potápět.“

„Ale ten policista tvrdil, že to vypadalo – či že to na něj působilo – jako by se ta kachna topila.“

Mason nevěřícně zvedl obočí.

„Topila?“

„Ten policista to tak popisoval.“

„Ach tak,“ opáčil ironicky advokát, který se tvářil, jako by se mu náhle nesmírně ulevilo. „V tom případě je všechno v naprostém pořádku. Alespoň si můžete přestat dělat starosti.“

„Jak to myslíte?“

„To je přece jasné,“ usmál se Perry. „Vaše kachnička je naprosto jedinečná. Jestli je to tak, pak jste majitelem jediného kachního mláděte v okolí – a možná i na celém světě – které nedovede plavat.“

Witherspoon se zamračil. „Ksakru, Masone, víte přece, jak to myslím. Marvin je chemik. Jednoduše něco přidal do vody.“

„Takže v té vodě něco bylo?“ zajímal se Mason.

„Samosebou. Ta kačena se přece topila.“

„A utopila se?“

„Ne. Nakonec se, myslím, vzpamatovala a začala plavat.“

„Ale v tom případě to nemohlo být tou vodou, že se předtím, jak říkáte, topila.“

„Dobrá, ale mohl to způsobit ten plyn. Začala plavat, když se tam vyvětralo.“

„Chápu – to mě zajímá. Mimochodem, Witherspoone, máte tu spoustu pušek. Chodíte lovit?“

„Ano,“ přikývl Witherspoon a zdálo se, že mu změna tématu vyhovuje.

„Ty trofeje na zdech jsou vaše?“

„Ano.“

„Máte tu dost vzácné lovecké zbraně, že?“

„Ano.“

„To jsou brokovnice, tam v těch vitrínách?“

„Ano.“

„Chodíte taky na kachny?“

„Občas.“

„Jsou tu v okolí dobrá loviště?“

„Ano.“

„Když kachna dostane ve vzduchu plný zásah z brokovnice, tak ji to patrně zabije, co?“

Na okamžik se zdálo, že Witherspoon je při hovoru na toto téma zcela ve svém živlu. „To bych řekl! Neznám nic, co by mohlo udělat člověku větší radost než takový přímý zásah. Kachna vůbec neví, co se stalo. Zhasne v okamžiku, kdy koupí dávku z brokovnice. Letí si, letí, a zničehonic je po ní.“

„Spadne někdy do vody?“ zajímal se Mason.

„Ano.“

„A jak ji vylovíte ze dna?“ zeptal se advokát. „Máte na to nějaké háky nebo podběráky?“

Witherspoon se povýšeně rozesmál. „Na tak brilantního právníka, pane Masone, projevujete překvapivou neznalost v praktických záležitostech.“

„Skutečně?“ podivil se Mason.

„Pernatá vodní zvěř se nepotopí, ale plave na hladině,“ poučil ho rančer.

„Vážně?“

„Ovšem.“

„Pokud by se tedy to kachní mládě otrávilo plynem, taky by se nepotopilo,“ konstatoval Mason. „Takže to, o čem mluvil ten policista, muselo mít nějakou jinou příčinu.“

Witherspoon, který si uvědomil, že ho právník vlákal do pasti,

se předklonil, jako by chtěl náhle vstát. Jeho tvář zbrunátněla. „Krucinál, Masone,“ vybuchl, „vy… vy…“ Nakonec se však ovládl a nedořekl.

„Jen jsem se pokoušel vám ukázat,“ pokračoval Perry medovým hlasem, „do jak trapné situace byste se mohl dostat. Policii jste řekl, že jste to kachně bezpečně poznal. Nepochybně jste ji taky nasměroval na mladého Adamse, je to tak?“

„Řekl jsem jim o tom kachním mláděti i o tom, že je Adams měl u sebe. Důsledek si můžete domyslet. Adams tam musel být, a je tedy nanejvýš pravděpodobné, že to byl taky on, pro koho Milter připravoval ten grog.“

Mason potřásl zasmušile hlavou. „To byla chyba, že jste je nasměroval na Adamse. Teď ho zatknou jenom na základě nepřímého důkazu, kterým je ta kačena. Policista tvrdí, že se topila. Chuděra malá. Patrně na Adamsovi děsně visela, takže když ho viděla odcházet, rozhodla se spáchat sebevraždu. Když ale zpozorovala ten zmatek, co nastal, jakmile se našla Milterova mrtvola, asi si to rozmyslela. Nejspíš si řekla, že život přece jen za to stojí, a tak…“

„Nechte toho šaškování!“ zařval Witherspoon. „Kašlu na to, na čem jsme se my dva domluvili! Nedovolím, abyste se ke mně v mém vlastním domě choval, jako… jako bych byl nějaký… nějaký váš…“

Mason spokojeně potáhl z cigarety a poznamenal: „To byla jen maličká předběžná ukázka, do čeho byste se mohl zamotat. Dobrý obhájce by vás před porotou roztrhal na cucky. Kdyby ve vodě bylo něco, co způsobilo, aby se ta kachna topila, byla by se taky utopila. Jenomže ona si to asi na poslední chvíli rozmyslela. Advokát, který se toho chytí, vás dokonale zesměšní.“

„Takové advokáty my tady u nás nemáme,“ ušklíbl se Witherspoon. „A já ve zdejší společnosti něco znamenám. Když řeknu, že je to moje kachna, tak moje slovo platí. Nikdo si

nedovolí podrobit mě křížovému výslechu.“

„A když policista bude vypovídat, že se ta kachna topila, zdejší advokát se toho nechytí?“

Statkář na okamžik zaváhal, ale pak řekl: „Ten policista tvrdí, že vypadala, jako by se topila.“

„Opravdu žádný místní právník by si nedovolil podrobit vás podobnému křížovému výslechu, jaký jsem vám předvedl?“

„Určitě ne.“

„Proč?“

„Zaprvé proto, že by ho to nenapadlo, a zadruhé, protože bych si to nenechal líbit.“

„Ale kdyby byl mladý Adams obžalován z hrdelního zločinu,“ připomněl Mason, „nemusel by ho hájit místní advokát. Mohl by se toho ujmout i právník z Los Angeles.“

„Řekněte mi, který losangeleský advokát by měl chuť ujmout se obhajoby kluka bez peněz, bez známostí, bez…“

Mason vyndal z úst cigaretu a odtušil: „Třeba já.“

Trvalo to tři nebo čtyři vteřiny, než Witherspoonovi došel význam Perryho odpovědi. „Vy?! Ale vás jsem si přece najal já!“

„Abych vyřešil záhadu té staré vraždy. O jiném případu jsme spolu nemluvili. Jak myslíte, že by se tvářila vaše dcera, kdybych jí řekl, že jste byl proti tomu, abych Adamse hájil?“

Witherspoon nervózně pokuřoval. „Snad bych nic nenamítal… Musíte ovšem chápat, že se nehodlám dostat do nedůstojné situace. Aspoň pokud jde o tu záležitost s identifikací toho kachního mláděte.“

Mason vstal. „Existuje jediný způsob, jak se tomu můžete vyhnout.“

„Jaký?“

„Když je odmítnete identifikovat.“

„Ale já to už udělal.“

„Tak zavolejte na policii,“ řekl Mason, „a řekněte, že jste si to

znovu promyslel a uvědomil si, že všechna kachní mláďata vypadají stejně, takže můžete jenom potvrdit, že tohle je stejně velké i stejně zbarvené jako to, o kterém jste slyšel, že si je mladý Adams odvezl, když od vás dnes odpoledne odjížděl.“

Witherspoon se drbal na bradě, jako by o celé věci znovu uvažoval. „Kčertu, Masone, je to totéž, mládě. Můžete to zpochybňovat, jak chcete, ale sám přece víte, že je to tak.“

Mason se na svého hostitele usmál. „Zase s tím začínáte?“ zeptal se.

„Bože, ne! Takhle se jakživ nikam nedostanem!“

„V tom případě uděláte nejlíp, když se spojíte s policií a řeknete jim, že jste si to s tou kačenou rozmyslel.“

Witherspoon zavrtěl vzdorovitě hlavou.

Mason ho chvíli zamyšleně pozoroval, a pak se zeptal. „Prý jste dnes večer krátce po mně taky odjel?“

„Ano. Jel jsem za vámi do města, ale nenašel jsem vás.“

„Asi jste mě cestou předjel,“ poznamenal Mason. „Měl jsem defekt.“

Witherspoon se zamračil, jako by se snažil na něco se upamatovat, a pak řekl: „Nevzpomínám si, že bych někde viděl stát váš vůz. Jel jsem dost rychle.“

„Nějaké auto mě míjelo,“ řekl Mason. „Jelo nejmíň stočtyřicítkou.“

„Proto jsem si vás patrně nevšiml.“

„Kam jste jel?“ zeptal se Mason.

„Do města.“

„Abyste mě našel?“

„Ano.“

„A proto jste jel k Milterovi?“

„Ano.“

„Jenom proto?“

„Ano.“

„Musel jste dorazit do El Templa nejmíň o půl hodiny dřív, než jste k němu přišel.“

„Pochybuju, že to bylo o tolik.“

„Takže jste nejel rovnou k němu?“

„Ne.“

„Proč ne?“

Witherspoon zřetelně zaváhal, ale pak odpověděl: „Jel jsem kolem jeho domu, hned jak jsem dorazil do města. Neviděl jsem tam stát váš vůz, tak jsem projížděl ulicemi a díval se po vás. Zdálo se mi, že jsem zahlédl někoho… někoho, koho znám. Snažil jsem se ji najít… Pochybuju, že to mohlo trvat třicet minut.“

„Tak moment. V tomhle si musíme udělat jasno. Myslel jste, že vidíte někoho, koho znáte – nějakou ženu –, ale nemohl jste ji najít?“

„Byl to prostě omyl Jel jsem po hlavní ulici, rozhlížel se po vás a vtom jsem ji zahlédl, jak zahýbá za roh. Byl jsem už za křižovatkou, a tak jsem musel objet blok, ale už jsem ji nenašel.“

„Kdo byla ta žena?“

„To nevím.“

„Ale mluvil jste o ní jako o někom, koho znáte.“

„Jen jsem si myslel, že je to známá.“

„Kdo?“

Witherspoon opět zaváhal, ale pak odpověděl: „Paní Burrová.“

„A nebyla to ona?“

„Ne.“

„Jak to víte?“

„Protože jsem se ptal noční ošetřovatelky, jestli byla paní Burrová venku. Řekla mi, že paní Burrová šla brzy spát.“

„Ona má společnou ložnici s manželem?“

„Teď ne – po tom jeho úrazu. Předtím ano.“

„A ta ošetřovatelka je u něj celou noc?“

„Zatím, ano. Aspoň pokud zase nebude psychicky v pořádku.“

„Co mu je – myslím duševně?“

„Jen takové vykolejení, které se někdy dostavuje po podávání morfia. Doktor říká, že to není nic neobvyklého. Chvílemi ztrácí sebevládu. Nohu má uvázanou na kladce, připevněné ke stropu. Přistihli ho, jak se pokouší tu šňůru rozvázat. Tvrdil, že musí pryč, protože se ho kdosi pokouší zavraždit. Lékař říká, že je to běžná reakce na narkotika, a že je třeba ho hlídat. Kdyby se mu podařilo dostat se z postele, mohl by si tu nohu znovu zlomit a celá procedura by se musela opakovat.“

Mason se podíval na hodinky. „Budu muset odjet.“

„Vy tu nezůstanete přes noc?“

Perry zavrtěl hlavou a vykročil ke dveřím, ale pak se ještě zastavil a poznamenal: „Říkám vám to naposledy – zatelefonujte na policii a změňte svou výpověď ohledně té kachničky.“

KAPITOLA 11

Cestou do města řekla Della Streetová Perrymu: „Vyhnal jste mě tak rychle, že jsem ani neměla možnost se vás na cokoli zeptat. Co se vlastně stalo?“

„Milter byl zavražděn.“

„Kdo ho zabil?“

„Jestli nebudeme jednat rychle, tak během dvanácti hodin zatkne policie mladého Adamse.“

„A proto Lois musela tak nakvap odjet?“

Mason se zašklebil. „To já nemůžu vědět.“

„Proč jste, šéfe, nenechal mě, abych to zařídila?“

„Co abyste zařídila?“

„To, co bylo nutné.“

„Chtěl jsem, aby to zůstalo v rodině.“

„Pokud se jedná o toho chlapce, nemůžete Lois důvěřovat. Je do něj blázen. Jestli jste ji navrtal do něčeho, co by vám mohlo ublížit, klidně vás zradí, bude-li si myslet, že tím Marvinovi pomůže.“

„To vím. Ale nezbylo mi, než se na ni spolehnout, protože zaprvé ji psi znají, a zadruhé se na ranči bezpečně orientuje. Vy byste se mohla dostat do maléru. Je mi jasné, že s Lois riskuju. Hodně riskuju.“

„Kam teď jedeme?“

„Máme nějaké pochůzky ve městě,“ odpověděl Perry. „A pak se pokusíme dohnat ten půlnoční vlak. Čeká u hlavní trati na rychlík do Los Angeles, ke kterému ho připojí. Máme na to necelou hodinu.“

„Ta blondýna z detektivní kanceláře jím jede?“

„Hm…“

„Ještě někdo?“

„Marvin Adams.“

„Oni cestují spolu?“

„Jsou ve stejném vlaku.“

„Myslíte, že je to náhoda?“

„To nevím.“

„Co máme ve městě za pochůzky?“

„Chci mluvit s Albertou Cromwellovou. Má byt vedle Milterova.“

„Jeho zákonná manželka?“

„Vdova.“

„Myslíte, že ví o té vraždě?“

„Jestli je doma, tak určitě.“

„Domníváte se, že není?“

„To právě budeme muset zjistit.“

„Bude ještě policie střežit Milterův byt?“

„Patrně.“

„Máte chuť na ně narazit?“

„Ne.“

„Ale tomu se nevyhnete, chcete-li zjistit, jestli je Alberta doma.“

Mason se jen pousmál. „Existují dva způsoby, jak se dá zjistit, jestli je ta mladá dáma doma,“ odtušil. „Navštívit ji je jen jeden z nich.“

„A ten druhý?“

„Najít ji někde jinde.“

„No tak,“ pobídla ho Della, „přestaňte mě napínat. Kde jinde?“

„Pro mladou ženu bez auta,“ vysvětloval Mason, „Jsou jen dva způsoby, jak se dostat z El Templa. Vlakem nebo autobusem. Poslední vlak už je pryč. Takže se nejdřív podíváme na autobusové nádraží.“

„Poznáte ji, když tam bude?“

„Myslím, že ano. Každopádně jsem mluvil se ženou, která bydlí vedle Miltera a ta se mi představila jako Cromwellová.“

Della Streetová se na svém sedadle pohodlně opřela. „Tedy řeknu vám, šéfe, že dostat z vás nějaké informace dá někdy zatracenou práci.“ Mason se pobaveně zašklebil. „Nemohu vám říct něco, co sám nevím.“

„Vy byste nic neřek, ani kdybyste to věděl. Ale pokud jde o mě, tak já si teď dám dvacet. Předpokládám, že nechcete, abych šla na to nádraží s vámi.“

„Určitě ne.“

„Tak mě vzbuďte, až tam budem.“

Della se stočila na bok, opřela si hlavu a zavřela oči. Perry pokračoval plnou rychlostí, dokud nedorazil na hlavní ulici El Templa. Tam zpomalil a zastavil asi půl bloku před autobusovým nádražím. Della Streetová ještě spala, a tak Perry tiše vyklouzl z auta, opatrně zavřel dvířka a rychle vykročil po chodníku.

Na širokých lavicích haly autobusového nádraží seděli čtyři pasažéři, kteří čekali na tříhodinový autobus do Los Angeles. Alberta Cromwellová byla v nejzazším rohu, loket měla opřený o područku a dlaní si podpírala bradu. Nehnutě zírala na stánek s časopisy, vyrovnanými na svislých policích.

Když vedle ní Mason usedl, otočila se jen natolik, že pohledem zachytila jeho nohy, a pak se znovu zahleděla na časopisy.

Křiklavě barevné obálky lákaly čtenáře údajně autentickými detektivními příběhy. Většinou na nich byly mladé ženy lepých tvarů, zachycené v okamžiku zoufalého boje o život, často v rozervaných šatech a s výrazem hrůzy v obličeji.

Po několika vteřinách, během nichž se Alberta Cromwellová ani nehnula, Mason chladně poznamenal: „Je to dost skličující pohled, když člověk zrovna uvažuje o vraždě, která se skutečně stala, co?“

Alberta se na jeho slova prudce otočila. Jakmile ho poznala, viditelně znervózněla, ale pak se znovu odvrátila, a když promluvila, zněl už její hlas klidně a vyrovnaně. „Taky jedete do Los Angeles?“ zeptala se.

Mason upřeně hleděl na její profil. „Ne.“

Znovu se k němu otočila a její pohled znejistěl. Rychle se odvrátila.

Mason řekl: „Nemyslíte, že by bylo lepší, kdybyste mi všechno řekla?“

„Nevím co. O čem bych vám měla povědět?“

„Proč tak náhle odjíždíte do Los Angeles.“

„Není to náhle. Už jsem to nějakou dobu plánovala.“

„Podívejte,“ poznamenal Mason, „nemáte s sebou žádná zavazadla. Dokonce ani příruční tašku.“

„A co je vám po tom?“ zeptala se Alberta. „Myslím, že zneužíváte našeho krátkého setkání, abyste…“

„Myslíte?“ zeptal se Mason. „Čeho podle vás zneužívám?“

„Že jsem se k vám chovala vlídně.“

„Řekla jste, že Leslieho Miltera znáte jen povrchně.“

„No a?“

„Jako manželka byste ho měla znát líp,“ odtušil Perry.

Alberta zaklonila hlavu a zavřela oči, aby tím dala najevo, že nehodlá v rozhovoru pokračovat.

Mason vstal, přistoupil ke stánku a koupil čtyři nebo pět časopisů. Pak se vrátil na lavici vedle Alberty a začal v nich namátkou listovat. „Tohle je zajímavý postřeh,“ poznamenal po chvíli. „Píše se tu, že pachatel zpravidla udělá pro své dopadení víc než policie. Tím, že se pokouší skrýt, upozorní na sebe zcela bez ohledu na to, dávala-li ho policie už předtím do souvislosti se spáchaným zločinem.“

Ticho…

„Vemte si třeba svůj vlastní případ,“ pokračoval Perry tak

klidně, jako by hovořil o něčem zcela odtažitém. „Dnes večer si policie vaší nepřítomnosti prakticky nevšimla. Zítra ráno se na vás začne vyptávat. Nejpozději kolem poledního vás začne hledat. A odpoledne už po vás vyhlásí pátrání. Kolem půlnoci budete v jejích očích figurovat jako hlavní podezřelá osoba.“

„Podezřelá z čeho?“

„Z vraždy.“

Pohlédla na něj hrůzou rozšířenýma očima. „Chcete říct, že někdo… někdo… byl zavražděn?“

„Jako byste to sama nevěděla,“ odtušil Mason.

„Ale já to nevím!“

„Vypadala jste, že máte hodně naspěch, když jsem zvonil u vašeho domu.“

„Myslíte?“

„Ano.“

„Dobrá. A co má být?“

„Nic. Prostě shoda okolností, to je všechno. Když ovšem začne policie u Miltera pátrat, pak…“

„Co přesně vlastně Milter udělal?“ zeptala se Alberta.

„On nic,“ odtušil Mason. „To spíš jemu někdo něco udělal. Je mrtev. Zavražděn.“ Perry cítil, jak se pod ním celá lavice zachvěla, když se k němu Alberta překvapeně otočila.

„Tohle už tak přesvědčivé nebylo,“ poznamenal suše.

„Co?“

„Ten překvapený výraz. Poprvé byl zcela nelíčený. Tentokrát jste ho hrála. Je v tom rozdíl. Snad by se vám podařilo mě zmást, kdybych si nepamatoval vaši první – pravdivou – reakci.“

„Poslyšte,“ zeptala se Alberta, „kdo vlastně jste?“

„Jmenuju se Mason. Jsem právník z Los Angeles.“

„Perry Mason?“

„Ano.“

„Ach,“ vydechla ohromeně.

„Co kdybychom si trochu pohovořili?“

„Já… já myslím, že vám nemám co říct.“

„Ale ano, jistě že máte. V tomhle se lidi často velice podceňují. Jen trochu uvažujte.“

Mason se znovu zahloubal do časopisů. Po pár minutách řekl: „Píše se tu o jedné mladé ženě, která uprchla. Nebýt toho, policie by na ni nic neměla. Je to zvláštní, tahle potřeba brát do zaječích, prchající člověk si často ani neuvědomí, že zvolil tu nejhorší možnou variantu. Schválně se podíváme, co se s tou ženou stalo.“

Mason otočil pár listů a dodal: „Dostala doživotí. To musí být hrůza, když zničehonic zavřou takovou mladou, pohlednou ženskou. Ve vězení pak rok po roce sleduje, jak stárne. I když ji třeba nakonec propustí, je už šedivá, vráscitá a neforemná. Ztěžka se pohybuje. Lesk jejích očí je dávno ten tam. Je z ní utahaná, skleslá a stárnoucí…“

„Nechte toho!“ Alberta Cromwellová téměř vykřikla.

„Promiňte,“ omluvil se Mason. „Mluvil jsem jen o tom, co píšou v tomhle časopise.“ Podíval se na hodinky. „Do odjezdu autobusu máme ještě půl hodiny. Předpokládám, že zadní dveře vašeho bytu vedou na terasu – takovou tu pavláčku, kam se uklízejí kbelíky na smetí; kde bývá chladnička a tak podobně. Je mezi vaší a sousedovou částí terasy zeď nebo jenom kovová mříž?“

„Dřevěné zábradlí.“

Mason přikývl. „Milter čekal tu blondýnu z detektivní kanceláře, která měla přijet autobusem z Los Angeles. Měla klíč od jeho bytu. Třeba nechtěl, abyste o tom věděla.“

„Ale já to věděla!“ vzplanula Alberta. „Šlo o čistě pracovní záležitost. Věděla jsem, že přijde.“

„Ale? Tak on vám namluvil, že jde o pracovní schůzku?“

Alberta neodpověděla.

„Patrně se pokoušel vás o tom přesvědčit,“ poznamenal

Mason, „a vy jste předstírala, že mu to věříte.“

Alberta se k němu otočila a v jejích očích se objevil ztrápený výraz. „Říkám vám, že šlo o pracovní záležitost. Věděla jsem, že má přijet. Jmenuje se Sally Elbertonová. Pracuje v detektivní agentuře, kde byl Leslie zaměstnán. Jejich vztah je výhradně pracovní.“

„Věděla jste, že má klíč?“

„Ano.“

„Musela přijít dřív, než ji čekal,“ poznamenal Mason.

Zase ticho.

„Věděla slečna Elbertonová o vaší existenci?“

Užuž chtěla Alberta odpovědět, ale nakonec se zarazila.

„Zjevně o vás nevěděla,“ usoudil Mason. „Takže když přišla, vyklouzla jste zadními dveřmi, přelezla zábradlí a vrátila se do svého bytu. Zajímalo by mě, jak dlouho trvalo, než jste se vrátila.“

„Nebyla to Sally Elbertonová,“ řekla Alberta.

„Jak to víte?“

„Protože… protože jsem byla zvědavá. Za chvíli jsem šla k oknu a dívala se.“

„A co jste viděla?“

„Viděla jsem ho, když odcházel.“

„Byl to tedy muž?“

„Ano.“

„Kdo?“

„Nevím, jak se jmenuje. Nikdy předtím jsem ho neviděla.“

„Jak vypadal?“

„Zapsala jsem si číslo jeho vozu,“ poznamenala Alberta.

„A to?“

„To vám neřeknu.“

„Mladý?“ vyzvídal Mason.

Znovu odmítla odpověď.

Mason tedy pokračoval skoro pobaveným tónem: „Takže když

odešel, vrátila jste se k Lesliemu, abyste se ho zeptala, o co šlo. Dívala jste se dovnitř zaskleným okénkem v zadních dveřích. Nebo jste otevřela a cítila ten plyn? Uvažovala jste, jestli máte ty dveře nechat otevřené, nebo… ne… moment… počkejte. Ty zadní dveře musely být zamčené a klíč trčel v zámku zevnitř. Určitě to tak udělal, abyste nerušila jejich soukromé setkání. To je zajímavá myšlenka. Kdyby vám byl víc důvěřoval, nechal by zadní dveře odemčené a vy byste je mohla včas otevřít a eventuálně mu i zachránit život. Tak jste se tedy znovu vrátila do svého bytu a vyšla předními dveřmi. Tam jste narazila na mě, viděla jste, že zvoním, a že je tedy zamčeno. Takhle nějak to, myslím, bylo.“

Alberta mlčela.

Mason začal znovu listovat v časopise. „Dobrá,“ poznamenal, „když nechcete o zločinu mluvit, můžeme si o něm aspoň číst. Tady na té fotce je…“

Alberta mu prudkým pohybem vyrazila časopis, který spadl na podlahu, vymrštila se a hnala se halou autobusového nádraží ke dveřím.

Perry počkal, dokud za ní nezapadly, pak v klidu posbíral časopisy, srovnal je na lavici a vyšel na ulici.

Della Streetová se probudila, až když otevřel dveře vozu. „Našel jste ji?“ zeptala se.

„Ano.“

„Kde je teď?“

„Odešla.“

„Kam?“

„Domů.“

Della se ospale melancholicky pousmála. „Mám dojem, že vy to se ženami opravdu dovedete, viďte, šéfe?“

KAPITOLA 12

Vlak krátce zastavil, aby umožnil nastoupit osamělému pasažérovi, a pak se dal znovu do pohybu. Po pravé straně se na zasněžených horských štítech zaleskly první paprsky ranního slunce. Lokomotiva táhla vlak mezi oranžovníkovými sady plnými zlátnoucího ovoce a hvízdala, když projížděla nadúrovňovými křižovatkami. V lůžkových vozech začali stevardi vynášet do chodbiček zavazadla cestujících. Hosté v jídelním voze se zvolna rozcházeli, jak se vlak blížil k předměstským čtvrtím Los Angeles.

Mason vstoupil do jídelního vozu. Sally Ebertonová seděla u stolku pro dva.

„Jste sám, pane?“ zeptal se Masona číšník. „Račte, hned vás obsloužíme.“

„Díky, sednu si sem,“ řekl Perry a zamířil k Sallyinu stolku.

Ta zprvu hleděla do talíře, pak zdvihla ke rtům šálek s kávou, jen letmo na Masona pohlédla a znovu sklopila oči, aby je vzápětí poplašeně zvedla. S šálkem ve strnulé ruce hleděla do advokátovy tváře.

„Dobré jitro,“ pozdravil ji Perry.

„Jakže – vy jedete tímhle vlakem? Nevěděla jsem, že… že jste byl tady… na jihu…“

„Jen přechodně,“ odtušil Mason.

„Ach tak,“ usmála se blondýna. „Taky jsem musela brzy vstávat – byla jsem na návštěvě…“

Číšník se úslužně sklonil k Masonovu rameni. „Pokud si, pane, hned objednáte…“

„Jen šálek kávy,“ poručil Mason.

Pak otevřel tabatěrku, vyndal cigaretu, zapálil si a pohodlně se zaklonil, opíraje se lehce předloktím o okraj stolu. „Setkala jste se

s ním?“ zeptal se.

„S kým?“

„Se svým přítelem.“

Chvíli na něj hleděla, jako by uvažovala, má-li se tvářit dotčeně či přátelsky, pak se usmála a odpověděla: „Náhodou to nebyl přítel, ale přítelkyně.“

„Myslíte tím Miltera?“ zeptal se Mason.

Teď se blondýna rozhodla pro pobouřenou reakci. „Nemám ponětí, kdo vám co namluvil,“ řekla, „nebo kdo vám dal právo mě vyslýchat.“

„Zatím to není výslech, ale jenom generálka.“

„Generálka na co?“

„Na otázky, které teprve přijdou.“

„Ujišťuji vás,“ pronesla Sally chladně formálním tónem, „že nikdo nemá právo se mě vyptávat na moje soukromé záležitosti, pane Masone.“

Perry se maličko zaklonil, aby udělal místo číšníkovi, který přinesl kávu. Pak mu podal dolarovou bankovku a řekl: „Zaplaťte za mě vrchnímu a zbytek si nechte.“ Zvolna se znovu předklonil, počkal, až číšník odejde a zeptal se jakoby nic: „Byl Milter živ nebo mrtev, když jste k němu přišla?“

Nehnula ani brvou. Její tvář připomínala masku plnou pohrdání.

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekla.

Mason si osladil kávu, přidal smetanu, zvolna míchal, a dívaje se z okna s požitkem pokuřoval. Blondýna proti němu si stále zachovávala svůj jakoby znuděný a lehce blazeovaný výraz.

Mason mlčky dopil, zaklopil sedadlo a vstal.

V očích mladé ženy se objevilo překvapení. „To… to je všechno?“ zeptala se tónem, který prudce kontrastoval s její předstíranou rezervovaností.

Mason se na ni usmál. „Odpověděla jste mi dřív, než jsem se

zeptal,“ poznamenal.

„Jak?“

„Svým strojeným překvapením i tou dotčenou, předem připravenou odpovědí. Nejspíš jste si svou reakci celou noc připravovala. Tušila jste, že někdo vám určitě tuhle otázku položí.“

S těmito slovy Mason opustil jídelní prostor, zanechávaje blondýnu, aby ho udiveně sledovala, jak prochází dveřmi, vstupuje do předsíňky a odchází do sousedního lůžkového vozu.

Marvina Adamse našel Perry v posledním vagónu. „Pane Masone!“ zvolal překvapeně student, který nevěřil vlastním očím. „Netušil jsem, že pojedete tímhle vlakem!“

„Já taky ne,“ odtušil Mason. „Musíme si rychle promluvit.“

Adams se posunul, aby měl advokát možnost si přisednout.

Mason zkřížil nohy, udělal si pohodlí a sklopil čalouněnou područku. „Včera večer jste z Witherspoonova ranče odvezl kachní mládě,“ řekl.

Marvin se pousmál. „Nejroztomilejší kačenka, jakou jste kdy viděl. Krmil jsem ji mouchami a hrál si s nijako s nějakým domácím zvířátkem.“

„Co se s ní stalo?“

„Nevím. Nedovedu si to vysvětlit. Prostě se ztratila.“

„Jak?“ zajímal se Mason.

„Vzal jsem ji do vozu, kterým jsem odjížděl.“

„Do svého vozu?“

„Ne. Půjčoval jsem si ho od kamarádů z El Templa. Je to taková študácká rachotina. Patrně pamatuje lepší časy, ale dodnes stačí na to, aby vás odvezla, kam potřebujete.“

„Jezdíval jste tím vozem na Witherspoonův ranč?“

Adams se znovu usmál. „Parkoval jsem s tou popelnicí přímo před obytnou budovou,“ řekl. „Pana Witherspoona vždycky strašně rozčilovalo, když ji tam viděl. Párkrát už mi navrhl, abych předem zatelefonoval, když budu chtít přijet, že pro mě do El

Templa pošle vůz se šoférem.“

„Udělal jste to někdy?“

„To víte, že ne. Ta šunka sice není nic moc, to je fakt, ale mně vyhovuje. Znáte ten pocit, ne?“

Mason přikývl. „Lois proti tomu nic nenamítala?“ zeptal se.

Úsměv na mladíkově tváři se rozšířil. „Je tím autem nadšená,“ řekl šťastně.

„Tak dobrá,“ pokračoval Mason. „Před cestou do města jste tedy dal to kachní mládě do vozu. Co dál?“

„Rozloučil jsem se s Lois. Věděl jsem, že budu muset rychle sbalit zavazadla, abych chytil vlak do Los Angeles. Uvědomil jsem si, že mám hlad a chtěl jsem si někde koupit hamburger. Na hlavní třídě nebylo k zaparkování místo. Znám jednu hospůdku na Cinder Butte Avenue, a tak jsem tam zajel.“

„Parkoval jste přímo před restaurací?“ přerušil ho Mason. „Ne. Tam bylo taky plno. Musel jsem popojet ještě o kus dál.

Proč?“

„Nic – jen tak,“ odpověděl Mason. „Abych si udělal přesnější představu. To bude ten právník ve mně. Pokračujte.“

„Můžete mi vysvětlit, nač ten rozruch kolem nějakého káčete? Starý Witherspoon má strach, aby nezchudnul?“

Mason se odpovědi vyhnul, a místo toho položil chlapci další otázku: „Když jsme se prvně setkali, zmínil jste se o nějakých nových chemikáliích, které mohou způsobit, že vodní pták nedokáže plavat. Mohl byste mi to vysvětlit?“

„Jsou to detergenty,“ vysvětlil Adams.

„Co to znamená?“

Mladíkova tvář se rozzářila nadšením člověka, jenž má příležitost hovořit o tématu, které ho zajímá. „Molekuly detergentů jsou složitě strukturované. Jeden konec každé z dlouhých molekul je hydrofobní, čili, jinými slovy, odpuzuje vodu. Druhý konec je hydrofilní, to znamená, že je k vodě afinitní. Přidáte-li detergent

do vody, na jejíž hladině plave olej, hydrofobní konec molekul detergentů přilne k oleji, zatímco ten druhý k vodě. Každý ví, že mezi vodou a olejem existuje přirozený odpor. Nelze je mísit. Ale detergent dokáže daleko víc než to. On je dokonce pevně svazuje.“

„Zmiňoval jste se tehdy o tonoucích kachničkách,“ připomněl mu Mason.

„Ovšem. Za pomoci detergentů dokážete věci, které na první pohled vypadají zcela nemyslitelně. Příroda často využívá repelentních vlastností vody a oleje k ochraně rostlin či živočichů. Vezměte si třeba takovou kachnu. Jelikož její mastné peří odpuzuje vodu, udržuje se v něm relativně velké množství vzduchu. Ale obsahuje-li voda třeba jen nepatrné množství detergentů, peří se okamžitě odmastí a voda do něj v důsledku kapilární vzlínavosti pronikne jako do mycí houby. Jestli vás to zajímá, mohu vám poslat vzorek takového přípravku.“

„Ne, díky. To nebude nutné. Chtěl jsem se o tom jen něco dovědět. Předpokládám, že jste chtěl tu kačenku použít k podobnému pokusu, že?“

„Ano. Bože, ta vám byla roztomilá. Chtěl jsem si ji nechat jako domácí zvířátko. Ten pokus by jí nijak neublížil. A přitom je to náramná švanda – zvlášť když chcete doběhnout někoho, kdo se pokouší vás při každé příležitosti chytat za slovo. Pak stačí, když se jen tak namátkou zmíníte o ‚tonoucí kachně‘ a…“

„Tak to bylo i s panem Burrem?“ zeptal se Mason.

Adams se usmál, přikývl a po chvíli dodal: „Lois u toho byla, když jsem to předváděl. Ale tomu Burrovi patřilo, že si naběhl. Vždycky se děsně naježí, ať řeknu co řeknu.“

„Má pro to nějaký důvod?“ zeptal se Perry.

„To nevím. Ale budu k vám, pane Masone, upřímný. Pan Witherspoon nevidí rád, že se chci přiženit do jeho rodiny. Vím to, ale neustoupím. Udělám všechno, aby se mnou byla Lois šťastná. Mám právo rozhodovat o svém štěstí. Příští měsíc rukuju. Nevím,

co bude dál. To neví nikdo. Jediné, čím jsem si jist, je, že to nebude žádná legrace. Já… promiňte… Zbytečně jsem se rozpovídal…“

„Vůbec ne,“ pobídl ho Perry, „pokračujte.“

„Víte,“ řekl Adams, „já a spousta dalších mládenců budeme riskovat životy, aby lidi Witherspoonova druhu mohli v klidu užívat svého majetku. Snad bych takhle neměl uvažovat, ale někdy si říkám, že když jsem dobrý na to, abych za Johna L. Witherspoona bojoval, jsem taky dost dobrý na to, abych se oženil s jeho dcerou. Vím, že to třeba nesouvisí, ale… miluju Lois a ona miluje mě, tak přece nebudeme hloupí a nebudem se vzájemně připravovat o štěstí. Máme před sebou sotva pár neděl.“

„Proč jste tedy včera večer odmítl jet do Yumy a dát se s ní rovnou oddat?“ zeptal se Mason.

Na Adamsově tváři se objevil údiv. Přimhouřil oči. „Kdo vám to řekl?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Lois.“

Adams pár vteřin mlčel, a pak řekl: „Nechci jednat úskočně. Hned ve vlaku jsem jí napsal dopis, aby to řekla otci na rovinu, a bude-li si to přát ještě příští týden, pak to uděláme.“

Mason přikývl. „Ještě k té kačence. Proč jste si ji vlastně odvezl? Měl jste k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Ano, měl.“ Adams vytáhl z kapsy obálku a podal ji Masonovi. „Tady máte vysvětlení,“ řekl.

Ten z ní vylovil list papíru a četl:

Vážený pane Adamsi, z rozhovoru s několika vašimi přáteli jsem vyrozuměl, že máte jakousi chemikálii, která, přidáte-li ji do vody, způsobí, že se kachna, do té doby plovoucí na hladině, začne topit, aniž se jí přímo dotknete.

Pár známých z mého klubu se se mnou vsadilo, že je to

nemožné. Jsem ochoten zaplatit sto dolarů za možnost dokázat jim, že je to pravda. Od vašich přátel jsem se dozvěděl, že v pondělí dopoledne budete v Los Angeles. Pokud mi zavoláte na číslo Lakeview 23771 a domluvíte si se mnou schůzku, budu mít pro vás pět zbrusu nových dvacetidolarovek.

Váš

Gridley P. Lahey

Mason studoval dopis skoro minutu, pak ho náhle složil, strčil do kapsy a řekl: „Nechám si to. Panu Laheyovi zavolám sám. Povězte mi, kde vás mohu zastihnout, pokud s ním domluvím schůzku. Chci být u toho, až budete ten experiment předvádět.“

Adams se tvářil nechápavě.

„Je to naprosto v pořádku,“ ujistil ho Mason. „Zařídím to a… uděláte mi jednu laskavost?“

„Jakou?“

„O tom dopise se nikomu nezmiňujte. Nemluvte taky o topících se kachnách, pokud se vás na to někdo, kdo má na takové otázky právo, přímo nezeptá.“

„Obávám se, že vám dobře nerozumím, pane Masone.“

„A když vám řeknu, že to po vás žádám kvůli Lois?“

„Pak vás poslechnu.“

Vlak vjel do stanice. Průvodčí volal: „Los Angeles, Los Angeles! Konečná! Vystupovat!“

Mason vstal. „Kolik detergentu je třeba, aby se kachna potopila?“

„Stačí jen velice nepatrné množství. Několik tisícin procenta.“

„Ten přípravek plave na povrchu?“

„Ne tak docela, i když výsledek je týž. Hydrofobní konce molekul mají tendenci dostat se z vody. Následkem toho se shlukují při hladině, eventuálně na jakémkoli jiném mokrém

povrchu.“

„Jestli jsem to správně pochopil,“ řekl Mason, „tyto molekuly tedy rozpouštějí olej?“

„Přísně vzato ho nerozpouštějí. Jen mu zabraňují oddělit se od vody. Jestliže detergent z vody či z peří odstraníte, pták dokáže zase plavat jako dřív.“

„Chápu,“ odpověděl Mason, zatímco proud cestujících zvolna postupoval uličkou k východu z vagónu. „Ještě k tomu kachnímu mláděti: Říkáte, že jste je nechal ve voze?“

„Ano.“

„Kde?“

„Na předním sedadle.“

„Nemohlo přeletět dozadu?“

„Ne. Bylo ještě moc malé, takže nedovedlo létat. Mohlo leda spadnout na podlahu, ale tam jsem se díval.“

Mason chlapce znovu varoval: „Nemluvte s nikým o tom detergentu ani o chystaném pokusu s tonoucím kachnětem. Kdyby se vás kdokoli ptal, řekněte mu, že jste si je vzal jen tak pro potěšení. A prozatím se taky nezmiňujte o tom dopise, co jste dostal z Los Angeles.“

„Dobře, pane Masone, poslechnu vás. Ale pochopte prosím, že těch sto dolarů potřebuju. Ta částka pro mě znamená hotové jmění. Po letech studia, kdy se ještě navíc chci ženit – víte, jak to chodí…“

„Nevidím důvod, proč bych se o to nemohl postarat,“ řekl Mason, sahaje do kapsy pro peněženku.

„Ne, tak jsem to nemyslel! Chtěl jsem vás jen požádat, abyste toho chlapíka nepustil ze zřetele. Určitě mu zavolejte.“

Perry vytáhl pět dvacetidolarovek. „Buďte bez starosti. Popíšu mu podrobně ten experiment a vyinkasuju vašich sto dolarů.“

Zdálo se, že Adams o tom pochybuje.

Mason mu podal peníze. „Nebuďte blázen. Tím, že si to

vezmete, mi jen ušetříte práci s vaším sháněním. Mohu tomu člověku povědět, kde se dá takový detergent obstarat?“

„Na spoustě míst. V Ústřední vědeckotechnické společnosti, která je předním dodavatelem laboratorního zboží v Chicagu, nebo u Národní chemické společnosti v New Orleansu. A samosebou i ve Spojených chemických závodech v New Yorku. Pokud bude přesně vědět, co chce, nebude s tím mít žádné potíže.“

„A kde najdu vás?“ zeptal se Mason, „pokud bych potřeboval další informace?“

Adams vytáhl papírek, napsal na něj telefonní číslo a podal ho Masonovi.

„Fajn,“ řekl advokát. „Zavolám, kdybych od vás něco potřeboval. Musím se ještě mrknout po svých zavazadlech, tak na mě nečekejte. Klidně běžte napřed.“

Mason se díval za studentem, který odcházel po cestě k přestupní stanici metra pod nádražím.

Ušel sotva dvacet či třicet kroků, když mu zastoupil cestu nenápadný chlapík, který se až dosud opíral o zeď a sledoval proud odcházejících.

„Jmenujete se Adams?“ zeptal se. Marvin Adams překvapeně přisvědčil.

Muž poodhalil klopu kabátu, pod níž se zaleskl policejní odznak. „Chlapci na velitelství by vám rádi položili pár otázek,“ řekl. „Nebude to trvat dlouho.“

Zatímco student s údivem hleděl na policistu, Mason kolem něj přešel, jako by ho vůbec neznal.

„Říkáte… že se chtějí na něco ptát… mě?“ Policistovu odpověď už Mason neslyšel.

KAPITOLA 13

Della Streetová čekala na Masona v autě před nádražím. Advokát přisedl a chopil se volantu.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Della.

„Ano.“

„Mluvil jste s tou blondýnou ve vlaku?“

„Hmm.“

„Dívala jsem se, jestli tu neuvidím postávat nějaké tajné,“ hlásila Della.

Mason obratně točil volantem, aby vymanévroval vůz z parkoviště. Vrhl na svou společnici pobavený pohled. „A viděla jste někoho?“ zeptal se.

„Ne.“

„Proč si myslíte, že byste si jich všimla?“

„To jako tajných?“

„Ano.“

„Jsou určité maličkosti, podle kterých policajta vždycky poznáte, nemyslíte?“

„To je pověra,“ poznamenal Mason. „Dobrý detektiv si dá pozor, aby nevypadal jako polda v civilu.“

„Byl tam takový?“

„Hmm.“

„Zatkl tu blondýnu z detektivní agentury?“

„Ne,“ odtušil Perry. „Sebral Marvina Adamse.“

Della na Masona pohlédla, jako by ho viděla prvně v životě. „Zatkli Marvina Adamse?!“

„Ano.“

„A vy jste…“

„Co já?“ zeptal se Mason v okamžiku, kdy Della hledala

vhodný výraz.

„Vy jste ho v tom nechal?“

„Jak bych mu mohl pomoci?“

„Mohl jste ho aspoň varovat, aby jim nic neříkal.“

Mason jen zavrtěl hlavou.

„Myslela jsem, že to byl jeden z důvodů, proč jste tím vlakem jel.“

„To jistě.“

„Tak mluvte a přestaňte už konečně dělat tajnosti,“ plísnila ho sekretářka.

„Jak se věci mají,“ vysvětloval Mason, „nejlíp udělá, když jim po pravdě řekne, co ví. Stačí, když přitom vynechá jednu jedinou maličkost, a to jsem už zařídil.“

„Jakou maličkost?“ zeptala se Della Streetová.

Mason jí podal list papíru, a zatímco se proplétal hustým ranním provozem, Della si dopis přečetla.

„Co to má znamenat?“ zeptala se.

„Na devadesát devět celých a devět desetin procenta žádný Gridley P. Lahey neexistuje. To telefonní číslo je patrně do nějakého obchoďáku nebo do továrny s několika sty zaměstnanci.“

„To by ovšem znamenalo, že…“

„Že celá ta vražda byla předem pečlivě promyšlená,“ doplnil ji Mason, „a zároveň na vteřinu načasovaná. Někdo všechno schválně nastrojil tak, aby si to odskákal mladý Adams.“

„A co z toho plyne?“

„Spousta věcí. Krom jiného to znamená, že se nám okruh podezřelých pořádně zúžil.“

„Jak to?“

„Tak zaprvé,“ pokračoval Mason, „Marvina Adamse si někdo vybral zcela záměrně. Ten, kdo to udělal, ví něco, co sám Marvin netuší.“

„Myslíte na jeho minulost?“

„Přesně tak. Ten vrah musel vědět jak o Marvinově otci, tak o tom, že Milter právě na tomhle případu pracoval.“

„Ještě něco?“ zeptala se Della.

„Ano. Znamená to taky, že ten člověk věděl o pokusu s tonoucí kachničkou.“

„A dál?“

„Dál je tu něco, co mě znepokojuje,“ uvažoval Mason. „Nějakým způsobem musel také vědět, že kachní mládě, které najdou v Milterově bytě, se policii podaří identifikovat. Jak mohl počítat s tímhle?“

„Musel vědět, že Witherspoon pojede do El Templa.“

„Sám Witherspoon to do poslední chvíle netušil. Rozhodl se až po mém odjezdu. Byl to okamžitý nápad, pokud ovšem…“

„Pokud co?“

Mason pevně sevřel rty. „Pokud to tak záměrně nenaplánoval člověk, který věděl, že tu kachničku bude moci identifikovat.“

„Vy myslíte, že sám… sám…“

„John L. Witherspoon,“ doplnil Perry Mason.

„Ale šéfe, to je přece absurdní!“

„Třeba není,“ pokračoval Mason ve svých úvahách. „Mohlo to souviset s jeho plánem, jak mladého Adamse doběhnout. Třeba jen chtěl, aby si Marvin myslel, že se dopustil vraždy.“

„Ke které by ale ve skutečnosti nedošlo?“

„Snad.“

„Pak ale muselo v jeho plánech něco selhat.“

„To je pravda.“

„Co pro něj může to selhání znamenat?“

„Těžké obvinění,“ odtušil Mason. „Z právního hlediska by se dalo tvrdit, že nešlo o záměr, tedy o vraždu prvního stupně, nýbrž pouze o zabití. Jenže přesvědčit o tom porotu by mohlo dát pěknou fušku.“

Della Streetová už začala být netrpělivá. „Poslyšte, šéfe, proč

chodit kolem horké kaše? Nebylo by lepší si to s Witherspoonem povědět hezky na rovinu?“

„Mohl by to označit za pomluvu a případně nás i žalovat pro urážku na cti. Nemáme možnost mu cokoli dokázat.“

„Kdy ji budeme mít?“

„To nevím. Můžeme mlčet a počkat si na vyjádření státního zástupce.“

Zbytek cesty už mlčeli. Perry zaparkoval vůz proti budově, ve které měl kancelář. Když přešli ulici a vstoupili, Mason se zeptal vrátného, který obsluhoval výtah: „Paul Drake je ve své kanceláři?“

„Ano. Přišel asi před půlhodinou.“

Vyjeli výtahem. Mason strčil hlavu do dveří Drakeovy agentury a řekl dívce, která obsluhovala telefonní centrálu: „Řekněte Paulovi, že jsem u sebe. Požádejte ho, ať za mnou přijde, jak jen bude moci.“

Pak s Dellou odešel do své kanceláře. Než sekretářka stačila otevřít všechnu došlou poštu, ozvaly se na chodbě Paulovy kroky a vzápětí známé domluvené zaklepání.

Mason šel otevřít.

Drake přešel k polstrovanému koženému křeslu a posadil se do něj bokem tak, že se zády opíral o jednu područku, zatímco nohy mu visely přes druhou.

„Zase jsi měl jednou pravdu, Perry.“

„V čem?“

„Že u tak starého případu lidi pomalu ztrácejí opatrnost a začínají mluvit.“

„Co jsi zjistil?“

„Slečna X se jmenuje Corine Hasseftová.“

„Kde je teď?“

„To zatím nevím, ale jsme jí na stopě a tutově ji najdem.“

„Ta stopa je čerstvá?“

„Zatraceně stará, Perry. Nenarazil jsem na nikoho, kdo by tu ženu od doby toho procesu viděl. A to je už pěkně dlouho.“

Mason přikývl. „Žalobci se ji tenkrát na základě dohody s obhajobou podařilo udržet stranou, takže se o ní u soudu mluvilo jenom jako o slečně X. Za těchhle podmínek je jasné, že se někam zašila a čekala, dokud se na všechno nezapomene.“

Drake poznamenal: „Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu.“

„Jak to myslíš?“

„Ten Latwell s ní musel něco mít. Nakonec se mi podařilo splašit dva svědky, co můžou dosvědčit, že se přinejmenším znali.“

„Důvěrně?“ zeptal se Mason.

„To nevím. Ale párkrát je spolu viděli. Žaloba pochopitelně vycházela z předpokladu, že o tom Adams věděl, a právě proto zatáhl do své výpovědi její jméno.“

„Kolik jí tenkrát bylo?“ zajímal se Mason.

„Asi pětadvacet.“

„Takže dnes jí bude kolem pětačtyřiceti.“

„Správně.“

„Hezká?“

„Podle toho, jak mi ji do telefonu popisoval ten agent, co viděl její fotku z tehdejší doby, tak nevypadala nejhůř, i když bůhvíjaká kráska to taky nebyla. V obličeji kapku vyzáblá, ale figuru měla tenkrát pěknou. Celkem štramanda – před dvaceti lety. Dělala kasírku v jedny cukrárně. Dortíčky, zmrzlina, občerstvení a tak.“

„Jak potom ta Hassenová zmizela?“ zeptal se Perry.

„Bydlela tenkrát u tety. Rodiče už neměla. Tvrdila, že dostala nějakou práci na západním pobřeží, že má nápadníka, co ji v jednom kuse uhání a strašně na ni žárlí, že už toho všeho má dost a že se chce odstěhovat. Svou novou adresu že schválně nikomu nepoví, ale tetičce že se časem ozve. Prostě tuctová historie.“

Mason se zamračil. „Tím bych si tak jistý nebyl. Kdy že to odjela, Paule?“

Drake nahlédl do zápisníku. „Někdy v době, kdy se stala ta vražda.“

Mason řekl: „Zahaj normální pátrání. Projdi, co se dá – nemocniční záznamy, neidentifikované mrtvé, prostě všechno.“

„Ve Winterburgu a okolí?“ zeptal se Drake.

„Ne,“ opravil ho Mason. „Pro začátek v Los Angeles a v San Francisku… a v Renu, to hlavně.“

„Teď tě nechápu,“ zachmuřil se Drake.

„Dívej se na to logicky,“ vysvětloval Mason. „Děláme chybu, když se dáme zmást fakty, které na základě známých okolností falešně interpretujeme.

Tak třeba v tomhle případě svědčí všechno proti Horace Adamsovi. Někdy v průběhu procesu propadl jeho advokát panice, protože ho začal pokládat za vinného. Jenže bez ohledu na okolnosti, Paule, obhájce nesmí být nikdy přesvědčen o vině svého klienta.“

„Proč?“ zeptal se Drake. „To mají advokáti tak citlivé svědomí?“

„To není otázka svědomí,“ namítl Mason, „ale spravedlnosti, na kterou má obžalovaný nárok. Jakmile jsi jednou přesvědčen o vině svého mandanta, začneš všechny důkazy posuzovat z falešného úhlu. Všimni si, kam tenhle postoj vedl v případě naší záhadné slečny X. Já vycházím z předpokladu, že Horace Adams byl nevinen. V tom případě mohla být historka, kterou vyprávěl o slečně X, pravdivá. Pak je ale docela dobře možné, že slečna X jela do Rena, aby se tam s Latwellem sešla.“

„Tomu nerozumím, Perry,“ namítl Paul Drake. „Dejme tomu, že Adams byl skutečně nevinen; když ale viděl, že všechny nepřímé důkazy svědčí proti němu, začal se vykrucovat a lhát. Jestli ta holka skutečně odjela do Rena, musela se přece v

novinách dočíst o Latwellově smrti a…“

„A co?“ zeptal se Mason, když viděl, že se Paul zarazil.

„Patrně se koukala ztratit,“ dodal detektiv po chvilce přemýšlení.

Mason se rozesmál. „Především se, Paule, musíme snažit odněkud začít a přestat v jednom kuse přešlapovat na té staré stopě. Tvůj člověk ve Winterburgu ať dělá, co dovede, ale současně začni pátrat v Renu. Tím se věci urychlí. Dej prohledat kartotéky v nemocnicích a začni s běžným rutinním pátráním po nezvěstné osobě. A pokud jde o tvou hypotézu: Představ si, že jsi v Renu a chceš utéct před něčím, co se děje na východě. Kam pojedeš? Devět ku deseti, že se rozhodneš pro Los Angeles nebo San Francisco, nemám pravdu?“

„Máš,“ připustil po krátkém zamyšlení Drake.

„Dobrá. Krom v Renu pátrej tedy ještě v Los Angeles a v San Francisku. Snaž se najít stopu Coriny Hassenové, ať už vystupovala pod svým nebo pod cizím jménem.“

„Jestli se přejmenovala, tak to nebude žádná legrace,“ poznamenal Drake.

„Nevím. Aspoň příležitostně – na poště, v bance nebo při obstarávání řidičáku – musela vyrukovat se svým pravým jménem. Omrkni, co by se s tím dalo dělat.“

„Fajn, hned na to někoho nasadím,“

Mason si zastrčil palce do průramků vesty, sklonil hlavu a zamyšleně studoval vzorek koberce. „Kčertu, Paule, někde dělám chybu – dokonce jsem ji už asi udělal.“

„Proč myslíš?“

„Jako by mě něco varovalo, že jsme na falešné stopě.“

„V čem jsi moh udělat chybu?“

„Nevím. Ale cítím, že by to mohlo souviset s Leslie Milterem.“

„Co přesně?“

„Když si vytvoříš správnou rámcovou hypotézu,“ vysvětloval Mason, „pak ti do ní musí zapadat každá maličkost. Včetně skutečností, na které třeba narazíš až v budoucnu. A i když jí budou odpovídat všechna fakta krom jednoho jediného, můžeš si být jist, že i tenkrát je chyba právě v té rámcové hypotéze.

A teď si vezmi Miltera. Nepochybně chtěl někoho vydírat. Přesto informoval ten hollywoodský plátek. Mimochodem – zjistils už něco o tom článku?“

„Že se to domákli v důsledku indiskrece. Na Milterovo jméno jsem v téhle souvislosti nenarazil, ale myslím, že je to tutovka.“

„Ano,“ přikývl Mason. „I kdyby nebylo toho článku, víme, že Allgood Miltera vyhodil, protože prozradil firemní tajemství. Ale komu? Lois zjevně ne. Marvinovi taky ne. S Witherspoonem mohl mluvit docela otevřeně. Ne – musel to vyzradit právě tomu skandálnímu plátku.

Ale teď se na druhé straně vžij do Milterovy situace. Byl to vyděrač. Bedlivě číhal na svou kořist. Byl v situaci ponorky, která vyzbrojena jediným torpédem hodlá napadnout nepřátelskou obrněnou loď. Musí ji zničit jednou přesně mířenou ranou. Za takových okolností je plýtvání municí nepředstavitelné. A prozrazení důvěrné informace bulvárnímu plátku by se takovému plýtvání nebezpečně podobalo. I jestli za svůj tip něco inkasoval, mohl to být jen zlomek částky, kterou…“

„Tenhle časopis za tipy zásadně neplatí,“ skočil mu do řeči Drake. „Sem tam svým informátorům poskytnou nějakou laskavost, ale nikdy finanční formou.“

Mason se na několik vteřin zamyslel, a pak řekl: „Uvědom si také, že to musel být on, kdo mi poslal ten výstřižek. Jenže to by přece nikdy neudělal, kdyby vydíral Witherspoona nebo se chystal vydírat Lois, Marvina či… hrome!“

„Co je?“ zeptal se Drake.

Mason zamyšleně pohlédl na svého partnera. Jeho obočí se

svraštilo do jediné linky. „Kčertu, Paule, existuje jen jeden výklad, který není v rozporu s ostatními skutečnostmi. Vypadá sice jako prapodivné, přímo bizarní vysvětlení, ale na druhé straně může znamenat jediné logické řešení.“

„Ty přede mnou něco tajíš?“ zeptal se Drake.

„Vůbec nic,“ odpověděl Mason. „Leží to před námi jako na dlani. To jen my jsme byli do téhle chvíle slepí.“

„Co?“

„Pán a paní Burrovi.“

„Nerozumím.“

„Chápej,“ vysvětlil mu Mason. „Burr potkal Witherspoona. Údajně náhodou. Ve skutečnosti ale mohlo být jejich seznámení pečlivě nastrojeno.

Stačilo přece jakoby náhodou narazit v El Templu na Witherspoona, zajímat se o muškaření či barevnou fotografii, a Witherspoona na to nachytat. Mazaný člověk dokáže působit věrohodně a… hrome, právě tak se to muselo stát. Burr nebo jeho žena museli narazit na něco, co je zaujalo. To oni informovali ten skandální plátek, protože se rozhodli z Witherspoona těžit, a ten článek ho měl donutit, aby změknul.“

Drake našpulil rty a hlasitě hvízdnul.

„Snaž se, Paule,“ přikázal Mason, „zjistit o panu Burrovi a jeho ženě něco bližšího.“

KAPITOLA 14

Krátce před polednem vtrhla Della Streetová do Perryho kanceláře. „V předpokoji čeká paní Dangerfieldová," hlásila. „Tvrdí, že s vámi potřebuje mluvit mezi čtyřma očima."

Mason se zamračil. „Myslel jsem, že Allgood mi předem brnkne, než ji za mnou pošle."

„Mám vás s ním spojit?" zeptala se Della. Mason přikývl.

Allgoodův hlas zněl v aparátu ustaraně. „Vaše sekretářka říká, že se mnou chcete mluvit, pane Masone."

„Ano. O vyzrazení tajemství vašeho klienta. Už jste slyšel o Milterovi?"

„Ano. Nešťastná záležitost… Když mi včera policie volala, že je mrtev, nic bližšího jsem jim o jeho práci nepověděl."

„Byl jsem tam," odpověděl Mason. „To jste udělal dobře. Věděl jste, že vaše sekretářka vyslechla náš rozhovor a včera večer odjela do El Templa za Milterem?"

„Ano. Nakonec se mi přiznala. Dnes ráno jsem si všiml, že s ní není něco v pořádku. Vypadala ustaraně a asi před půl hodinou mě požádala o rozhovor. Řekla mi úplně všechno. Zrovna jsem vám chtěl brnknout, abychom si o tom promluvili. Jenže jsem nechtěl volat z kanceláře."

„Domluvili jsme se, že mě předem upozorníte, než za mnou přijde paní Dangerfieldová," připomněl mu Mason. „Ovšem, spolehněte se."

„Ale ona je tady."

„Cože? Kde, kčertu?"

„Čeká v předpokoji."

„Nechápu, jak a od koho se o vás mohla dovědět. Z mé kanceláře tedy určitě ne."

„Ani od vaší sekretářky?“ zeptal se Mason. „Ne. Jsem si jist, že ne. Ta dívka se mi upřímně svěřila. O podrobnostech nechci mluvit do telefonu. Stavil bych se u vás v kanceláři.“

„Třeba hned,“ souhlasil Perry. „Můžete rovnou přijít?“

„Ano. Zvládnul bych to k vám za takových pětadvacet nebo třicet minut.“

„Dobrá, budu vás čekat.“

Mason zavěsil a obrátil se na Dellu Streetovou: „Allgood tvrdí, že ji na nás neposlal. Tak si poslechneme, co nám poví sama. Jak vypadá, Dello?“

„Slušně zachovalá. Je vidět, že o sebe dbá. Pokud si vzpomínám, bylo jí v době procesu asi třiatřicet. To znamená, že dnes je jí přes padesát: Hádala bych jí o takových deset let míň. Pořád štíhlá a pružná. Má jemnou, udržovanou pleť. To jsou věci, kterých si ženská všimne.“

„Blondýna nebo bruneta?“

„Typická bruneta s velkýma tmavýma očima.“

„Brýle?“

„Podle mě by je potřebovala, ale nenosí je. Když jsem za ní přišla do předpokoje, zrovna je schovávala do kabelky. Nejspíš sází na to, že bez nich udělá lepší dojem.“

„Zajímavé,“ poznamenal Mason. „Tak se na ni kouknem.“

Della Streetová přikývla a odešla pro paní Dangerfieldovou.

Dáma vstoupila do Masonovy kanceláře elegantním, plavným krokem. Přátelsky mu stiskla ruku a zpod dlouhých řas ho obdařila vřelým pohledem. „Jsem vám nesmírně vděčná, že jste projevil ochotu mě přijmout. Vím, jak jste zaneprázdněn a že klienty přijímáte výhradně na objednávku, ale moje záležitost je ohromně naléhavá a,“ dodala s významným pohledem na Dellu, „vysoce důvěrná.“

„Posaďte se, paní Dangerfieldová,“ odpověděl lhostejně Mason. „Před svou sekretářkou nemám tajnosti. Pořizuje a ukládá

mi zápisy ze všech rozhovorů s klienty. Nesvěřuji paměti nic, co se dá svěřit papíru. Prosím, poznamenejte si vše, co nám paní Dangerfieldová poví, Dello.“

Paní Dangerfieldová přijala Perryho odmítnutí velkoryse. V prvním okamžiku sice trochu ztuhla, ale pak se přinutila k úsměvu.

„Ale ovšem!“ zvolala. „Byla to ode mne hloupost. Měla jsem předpokládat, že právník, který je tak vytížený jako vy, musí dodržovat určitý systém. Troufla jsem si o to požádat jenom proto, že můj případ je nesmírně důvěrný. Závisí na něm štěstí i osudy dalších osob.“

„Máte v úmyslu mi něco svěřit, paní Dangerfieldová? Jestli ano, pak…“

„Ne, pane Masone. Ráda bych si s vámi promluvila o něčem, na čem pracujete pro někoho jiného.“

„Posaďte se, prosím,“ vybídl ji Mason. „Cigaretu?“

„Díky.“

Mason jí nabídl cigaretu, sám si vzal druhou, zapálil nejprve dámě a pak sobě.

Paní Dangerfieldová se usadila v hlubokém křesle, párkrát mlčky potáhla z cigarety a přitom studovala Masonovu tvář. Pak náhle řekla: „Pracujete pro pana Johna L. Witherspoona, pane Masone.“

„Proč myslíte?“ zeptal se právník.

„Není to tak?“

Mason se usmál. „Vy jste něco řekla, já jsem položil otázku.“

Dáma se rozesmála. „Dobrá. V tom případě chápejte mé předchozí tvrzení jako otázku.“

„I tak bych vám odpověděl otázkou.“

Paní Dangerfieldová nervózně bubnovala dlouhými, pěstěnými nehty o opěradlo křesla, pak znovu vypustila obláček cigaretového dýmu a řekla: „Vidím, že je marné chtít se přetahovat se zkušeným právníkem. Vyložím tedy karty na stůl.“

Mason přikývl.

„Jak jsem už řekla vaší sekretářce, jsem manželkou pana George L. Dangerfielda. Jenže ne vždycky jsem se jmenovala Dangerfieldová.“

Masonovo mlčení bylo zdvořilou výzvou, aby dáma pokračovala.

„Jsem vdova po Davidu Latwellovi,“ doplnila paní Dangerfieldová, jako by čekala ohromující účinek svého stručného sdělení.

Avšak Mason nehnul ani brvou. „Pokračujte,“ řekl.

„Mám dojem, že vás to moc nepřekvapilo,“ poznamenala dáma trochu zklamaně.

„Nemám ve zvyku tvářit se překvapeně,“ odtušil Perry.

„Jste zvláštní člověk, pane Masone.“ Hlas paní Dangerfieldové zněl lehce podrážděně.

„Je mi líto, milostivá paní, ale slíbila jste vyložit karty na stůl.“ Významným gestem ukázal Mason na desku svého psacího stolu. „Takže?“

„Dobrá,“ vzdala se návštěvnice. „Byla jsem ženou Davida Latwella, kterého zavraždil Horace Adams. Byli společnými majiteli továrny ve Winterburgu.“

„Kdy k té vraždě došlo?“

„V lednu 1924.“

„Co se stalo Adamsovi?“

„Jako byste to nevěděl!“

„Přišla jste mě informovat, nebo se sama něco dozvědět?“ zeptal se Mason.

Paní Dangerfieldová se na okamžik zamyslela, a pak odpověděla: „Myslím, že od každého něco.“

„Řekněme tedy, že jste změnila rozhodnutí a chcete mi jen cosi sdělit.“

Dáma se usmála a řekla: „K vraždě došlo začátkem roku 1924.

Horace Adamse oběsili v květnu následujícího roku.

Horace měl ženu, která se jmenovala Sarah. Ona, Horace, David a já jsme se příležitostně společensky stýkali. Horace a Sarah měli syna Marvina. V době vraždy mu byly dva roky, takže byl tříletý, když byl jeho otec popraven. Myslím, že Sarah mi nedůvěřovala a neměla mě ráda. Byla matkou, věnovala se plně dítěti a manželovi. To nebyl můj případ. Já byla bezdětná a – atraktivní. Milovala jsem zábavu a společenský život. To všechno pro Sarah nic neznamenalo. Byla přesvědčená, že prvou povinností vdané ženy je věnovat se rodině.

To bylo před nějakými dvaceti lety. Názory na manželství se od té doby hodně změnily. Zmiňuju se o tom jen proto, aby vám bylo jasné, že jsme se Sarah nevycházely nejlíp, i když – vzhledem k tomu, že naši manželé byli společníky – jsme se k sobě navenek chovaly korektně.“

„Vaši manželé věděli, že se nemáte rády?“

„Chraň bůh! Projevovalo se to v maličkostech, kterých si žádný mužský nevšimne. Ženě stačí sem tam v pravou chvíli zvednout obočí nebo kritickým pohledem přeměřit délku sukně té druhé; jindy zase, když mi třeba její manžel složil poklonu, že vypadám čím dál tím mladší a chtěl, aby mu to Sarah potvrdila, přitakala mu tak nasládle, že jsem okamžitě cítila, jak je falešná.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „šly jste si vzájemně na nervy. A co z toho?“

„Takhle jsem to neřekla,“ upřesnila dáma. „Chtěla jsem tím jen naznačit, že Sarah mě prostě nebrala. Myslím, že mě nikdy neměla ráda. Mně protivná nebyla. Spíš jsem ji litovala. Fakt ovšem je, že když došlo k vraždě, nikdy jsem Horaci Adamsovi nedokázala odpustit, jak se snažil svůj čin zamaskovat.“

„Jak přesně?“ zeptal se Mason.

„Když zabil Davida, pohřbil jeho tělo v továrním sklepě a podlahu zabetonoval. Věděla jsem jen, že David zničehonic

zmizel. Horace mi tenkrát telefonoval, že mají potíže s nějakým patentem, že David musel narychlo odjet do Rena a že mi napíše, jakmile bude přesně vědět, jak se věci mají a jak dlouho se tam zdrží.“

„Byl vám jeho náhlý odjezd podezřelý?“ zeptal se Mason.

„Abych řekla pravdu, tak ano.“

„Proč? Zajímal se o jinou ženu?“

„Tedy… přímo snad ne… Ale víte, jak to chodí. Byli jsme bezdětní a já… já jsem svého muže milovala. Moc jsem ho milovala. Teď, když jsem starší, už vím, že láska není v životě všechno, ale tenkrát jsem se na to dívala jinak. Snažila jsem se vypadat dobře, protože jsem věděla, že nikdy nebudeme mít děti, a přesto jsem si chtěla manžela udržet. Pokoušela jsem se dát mu všechno, co mu mohly nabídnout ostatní ženy. Chtěla jsem být stejně přitažlivá jako mladá děvčata, která se pokoušela s ním flirtovat. Udržet si jeho pozornost. Víte, svým způsobem jsem pro svého manžela žila stejně jako Sarah pro toho svého; s tím rozdílem, že ona měla syna. Tím jsme se od sebe lišily.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

„Budu k vám naprosto upřímná,“ řekla paní Dangerfieldová. „Dost možná, že jsem na Sarah Adamsovou trochu žárlila. Jí nemuselo záležet na tom, jestli jí zhrubnou ruce. Když jsme někdy šli všichni čtyři do vinárny, jakživa tam nezapadla. Vypadala přesně na to, čím taky byla – ženou z domácnosti. Matkou, která se celé odpoledne věnovala dítěti a na poslední chvíli se jen tak halabala nalíčila, navlékla si sváteční ohoz a vypadla z domova. Jakživa nepřipomínala dámu z lepší společnosti, která přesně a do posledního detailu ví, co jí padne. A přesto měla to nejdůležitější – lásku svého manžela. To bylo vidět na první pohled.“

„Navzdory jeho poznámkám o tom, jak vy dobře vypadáte?“ zeptal se Mason.

„Ach, vy myslíte tohle?“ zasmála se paní Dangerfieldová a

mávla rukou. „Díval se na mě jako na každou jinou. Oceňoval ženskou krásu právě tak jako krásný obraz či jakékoli zdařilé umělecké dílo, ale doopravdy obdivoval jenom svou ženu. Jen u ní nacházel životní jistotu, pohodu a štěstí.“

„Vás váš manžel takhle neviděl?“ zajímal se Mason.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Byl úplně jiný. Víte, pane Masone, nedělám si žádné iluze. David by mě dokázal hravě opustit, kdyby narazil na atraktivnější ženu, než jsem byla já. Nezbylo mi, než se snažit, abych pro něj zůstala tou nejpřitažlivější.“

„Chápu.“

„Tím si nejsem tak jistá. Abyste tomu dokonale porozuměl, musel byste vědět, co všechno v takové situaci žena cítí. Vyžadovalo to ode mne nesmírné vypětí, na jehož dně se skrýval trvalý strach, že dřív či později udělám chybný krok a ztratím své výsadní postavení.“

„Takže když jste se doslechla, že váš muž odjel do Rena, napadlo vás…“

„Dost mě to vyděsilo,“ připustila paní Dangerfieldová. „A když pak o sobě dlouho nedával vědět, začala jsem si zoufat. Naštěstí jsem měla v Renu někoho, na koho jsem se mohla obrátit a dát si zjistit, jestli se David ubytoval v některém tamním hotelu, ať už sám, nebo…“

„A výsledek?“ zeptal se Mason.

„Když jsem dostala zprávu, že můj manžel v žádném z těch hotelů nebydlí, začala jsem se Horace vyptávat podrobněji. Jenže ten se všelijak vytáčel, takže mi bylo jasné, že buď lže, nebo přede mnou něco tají; teprve potom mi řekl, že David utekl s jinou ženou.“

„S kým?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že na jménu nezáleží.“

„Proč?“

„Protože David s ní neutekl. Nic s ní neměl. Horace si to všechno vymyslel, aby zamaskoval vraždu.“

„Kde je teď ta žena?“

„Panebože, to já nevím. Ztratila jsem s ní jakékoli spojení. Mám dojem, že jsem se s ní osobně nikdy nepotkala. Znala jsem jen její jméno. Patrně bych se o ni zajímala víc, kdyby se Horace nechoval tak podezřele. Informovala jsem policii a ta brzy zjistila, že lhal, a že David byl ve skutečnosti zavražděn. Nevím, ale myslím, že kdyby Horace řekl skutečnou pravdu, mohl se nejvyššímu trestu vyhnout.“

„Jakou skutečnou pravdu?“

„V továrně mezi nimi muselo dojít k ostré hádce, při které Horace v návalu zlosti mého muže něčím uhodil tak, že ho zabil. Pak propadl panice. Věděl, že by měl jeho mrtvolu někam uklidit. Místo aby zavolal policii a ke všemu se přiznal, počkal do noci, v podlaze továrního sklepa vykopal díru, Davida do ní pohřbil a znovu ji zabetonoval. Protože věděl, že bude nějakou dobu trvat, než beton zatvrdne, naházel na to místo hromadu smetí a kovových spon. Aby získal čas, tak mi namluvil, že David musel narychlo služebně odjet do Rena.“

Mason se zhoupl v křesle a přivřel oči, jako by se snažil na něco rozpomenout. „Jen pokračujte, paní Dangerfieldová.“

„Je to hrůza, když vám zavraždí někoho, koho jste miloval. Nejdřív jsem byla ochromená hrůzou, ale pak… ano, přiznávám, že mě zaplavila děsivá nenávist k Horaci Adamsovi, jeho ženě a snad – aniž jsem si to uvědomovala – i k jeho dítěti. Necítila jsem s nimi ani špetku účasti nebo slitování. Když porota odsoudila Horace k smrti, šílela jsem radostí a šla jsem to oslavit.“

„Nebylo vám líto ani paní Adamsové?“ zeptal se stále ještě s přivřenými víčky právník.

„Ani trochu. Říkám vám, že jsem ji nenáviděla. Nedokázala

jsem litovat vůbec nikoho. Dokázala bych Horace Adamse sama oběsit a byla bych šťastná, kdybych to mohla udělat. Chtěla jsem, aby mi dovolili jít na jeho popravu, ale nepustili mě tam.“

„Proč jste si to přála?“

„Chtěla jsem na něj vykřiknout ‚ty vrahu!‘ v okamžiku, kdy se pod ním uvolní propadlo, aby mu moje slova zněla v uších, až mu provaz zlomí vaz. Já… říkám vám, že jsem byla šílená. Jsem nespoutaná a emotivní, pane Masone.“

Právník otevřel oči, pohlédl na ženu proti sobě a řekl: „Ano, dovedu to pochopit.“

„Vyprávím vám to všechno proto, abyste chápal i můj současný postoj.“

„A jaký je – váš současný postoj?“

„Uvědomuji si, nakolik jsem tehdy byla nespravedlivá.“

„Litujete toho?“

„Toho, co jsem cítila k Horacovi, rozhodně ne,“ pospíšila si paní Dangerfieldová. „Jeho bych zabila vlastníma rukama a byla jsem šťastná, že jeho advokát zbabral obhajobu, takže ho oběsili. Jak říkám, kdyby byl mluvil pravdu, mohl z toho možná vyváznout s rozsudkem za zabití nebo vraždu druhého stupně; jenže způsob, jak se pokoušel všechno utajit… ale o to vlastně teď nejde. Chtěla jsem mluvit o Sarah.“

„Proč o ní?“

„Myslím, že k ní jsem byla nespravedlivá. Pronásledovala jsem ji. Pokusila jsem se ji připravit o její podíl. Mstila jsem se jí, jak to jen šlo. Sarah nakonec nezbylo, než se spokojit s trochou peněz a zmizet. Už kvůli dítěti neměla jinou možnost. Finančně na tom byla zle. Nikdy jsem se nedozvěděla, kam se odstěhovala. Pečlivě po sobě zahladila všechny stopy. Chlapec byl tehdy moc malý, aby si něco pamatoval, takže ho mohla vychovat tak, že se jakživ nedozvěděl, že jeho otec byl popraven pro vraždu.“

„A vy tedy nevíte, kam se odstěhovali?“ zeptal se advokát.

Paní Dangerfieldová se usmála a odpověděla: „Nechytejte mě za slovo, pane Masone. Samosebou, že teď už to vím. Odjela do Kalifornie. Tvrdě pracovala – až příliš tvrdě. Umožnila chlapci nejlepší vzdělání. Ten si vždycky myslel, že jeho otec zahynul při autohavárii a že nemají žádné další příbuzné. Sarah se dokonale podařilo zpřetrhat všechny staré vazby a minulost před synem dokonale utajit. Obětovala tomu prakticky celý život.

Vyloženě se udřela a nakonec dostala souchotě. Před pěti lety se přestěhovali do údolí Red Riveru. Myslela to dobře. Jenomže pracovala dál i v době, kdy by spíš měla myslet na odpočinek. Kdyby šla do sanatoria, kde by měla absolutní klid, snad by se i vyléčila. Jenže chtěla udržet syna na studiích, a tak pracovala dál – až už to nešlo.“

„A pak?“

„Pak zemřela.“

„Odkud to všechno víte?“ zeptal se Mason.

„Usilovně jsem se snažila to vypátrat.“

„Proč?“

„Poněvadž… třeba mi to nebudete věřit, ale začala jsem mít výčitky svědomí.“

„Kdy?“

„Není to tak dlouho. Jenže brzy jsem zjistila, že kdosi najal detektiva, aby ten případ znovu vyšetřil.“

„Kdo ho najal?“

„Nevím. Nejřív jsem si myslela, že Sarah. Ale musel to být někdo z El Templa. Nepodařilo se mi ho zjistit.“

„A proč jste přišla za mnou?“

„Myslím, že víte, kdo za tím vším stojí a proč.“

„Proč vás to napadlo?“

„Podařilo se mi vypátrat Marvina Adamse. Zjistila jsem, že je neoficiálně zasnouben s dcerou pana Witherspoona a že vy jste je navštívil.“

„Jak jste to zjistila?“

„Náhodou. Abych řekla pravdu, jela jsem do El Templa, protože jsem si domyslela, že tam sídlí detektivní agentura, která pátrá po těch starých událostech. Její agent totiž podával pravidelně telefonické zprávy právě tam. To mi prozradila holka z hotelové telefonní centrály. Šlo ale o přímé hovory, takže číslo nevěděla.“

„A jak jste se dověděla o mně?“

„Z náhodné zmínky paní Burrové.“

„Paní Burrové?“ podivil se Mason.

„Netvařte se tak záhadně. Setkal jste se s ní na Witherspoonově ranči.“

„A vy se s ní znáte?“ zeptal se Mason.

„Ano. Už léta.“

„Kde jste se seznámily?“

„Ve Winterburgu.“

„Skutečně?“

„Kdysi tam bydlela.“

Mason vzal do ruky tužku a zamyšleně jí čmáral po papíře. „Tohle je doopravdy zajímavé,“ řekl. „V době vraždy musela být ještě malá holčička.“

„Co tím myslíte?“

„Nebo nebyla?“

Paní Dangerfieldová se zamračila, jako by usilovně přemýšlela. „Ne,“ řekla konečně, „nebyla. Mohlo jí být nějakých sedmnáct či osmnáct – možná devatenáct. Kolik byste jí dnes hádal, pane Masone?“

„Nedokážu to přesně odhadnout,“ připustil Perry. „Řekl bych, že něco okolo třiceti – ale po pravdě řečeno, vám bych taky nehádal víc než osmatřicet nebo devětatřicet.“

„Lichotníku!“

„Ne, myslím to vážně,“ ohradil se Mason. „Nesnažím se vám

lichotit. Opravdu mě překvapuje, jak si některé ženy dokážou udržet mládí zcela bez ohledu na skutečná léta.“

„Nebudu vám povídat, kolik je mně,“ řekla paní Dangerfieldová, „ale Dianě Burrové je dnes… počkejte… ano, musí jí být osmatřicet nebo devětatřicet let.“

„A vy jste ji po těch letech ještě poznala?“ zeptal se Mason.

„Co tím myslíte – po těch letech?“

„Kdy jste ji viděla naposledy?“

„Asi před třemi roky.“

„Takže znáte i jejího manžela?“

Paní Dangerfieldová zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Diana se původně jmenovala Perkinsová. Její matka to s ní neměla lehké. Často si mi na ni stěžovala. Bydlely blízko nás. Diana utekla s nějakým ženatým chlapem. Vrátila se po pěti letech a tvrdila, že ten člověk se se svou ženou rozvedl a vzal si ji.“

„Co na to ta první žena říkala?“

„Ta se už předtím někam odstěhovala. Nikdo nevěděl kam. Snad mluvila Diana pravdu. Třeba lhala. Tak či onak, po nějakém čase znovu odcestovala a později se vrátila s úplně jiným manželem.“

„S panem Burrem?“

„Ne,“ rozesmála se paní Dangerfieldová, „ještě ne s Burrem. Diana měnila manžely jako na běžícím páse. Moment… jak jen se ten tehdejší jmenoval? Myslím, že Radcliff nebo tak nějak, ale jistá si tím nejsem. Mám dojem, že se s ní nakonec rozvedl. Nějaký čas ještě žila ve Winterburgu, ale pak se odstěhovala do Kalifornie. A tam se provdala za Burra.“

„Takže jste se potkaly na ulici a daly se spolu do řeči?“

„Ano.“

„Zmínila se o té vraždě před dvaceti lety?“

„Ne. Byla velice taktní.“

„Ví, že Marvin Adams je synem člověka, který byl za ni

popraven?“

„Jsem si skoro jistá, že to netuší. Aspoň se o tom nezmiňovala. Sarah přece zemřela dřív, než paní Burrová přišla do El Templa. Je tam sotva čtrnáct dní nebo tři neděle. Mám dojem, že jméno Adams jí nic neříká.“

„A vy jste jí to nepřipomněla?“

„Ovšemže ne.“

„Dobrá,“ konstatoval Mason, „to by vysvětlovalo, jak jste narazila na mou osobu. Tak jen do toho a povězte mi, proč jste mě vyhledala.“

„Já… chtěla jsem se zbavit určitých myšlenek…“

„Počkejte okamžik,“ přerušil ji Mason. „Položím vám ještě jednu otázku: Znala jste Miltera, toho detektiva, co tu záležitost vyšetřoval?“

„Párkrát jsem ho viděla, i když on o tom neví. Přímo jsem se s ním neseznámila a nikdy jsem s ním taky nemluvila.“

„Kdy jste odjela z El Templa, paní Dangerfieldová?“

„Brzy ráno.“

„A pan Dangerfield je teď kde?“

„Zůstal v El Templu. Nechala jsem mu tam lístek, že si beru vůz na celý den. Když jsem odjížděla, tak ještě tvrdě spal. Můj manžel si rád pospí. Já jsem pravý opak. Večer dokážu okamžitě usnout, takže ho ani neslyším, když si jde lehnout. Ale ráno vstávám často mnohem dřív, než on se probudí. Miluju ranní procházky. Trochu pohybu před snídaní mi dělá dobře.“

Mason se znovu zhoupl v křesle a přivřel oči, jako by se v duchu snažil rekonstruovat minulé události. „Takže vy jste se rozhodla vypátrat, zda váš manžel není v Renu?“ zeptal se.

„Můj manžel… ach tak, vy myslíte Davida. Ano.“

„Kdo vám to tam zjišťoval?“

„Někdo, komu jsem důvěřovala.“

„Kdykoli o tom mluvíte, vždycky se vyjadřujete poněkud

mlhavě. Nemyslíte, že byste to měla upřesnit? Nebo z toho máte obavy?“

„Co tím myslíte, pane Masone? Já vám nerozumím. Proč bych se měla něčeho obávat?“

„Vypadá to, jako kdybyste nechtěla prozradit, zda ten váš důvěrník byl muž či žena,“ opáčil Mason.

„A co na tom záleží?“

„Jen mě napadlo, jestli ten někdo, komu jste tak důvěřovala, nemohl být váš současný manžel – pan George L. Dangerfield.“

„Jak… co… proč…“

„Byl to on?“ zeptal se Mason.

„Máte velice nepříjemné způsoby, pane,“ rozčilila se paní Dangerfieldová.

„Takže to byl on?“ opakoval Mason svou otázku.

Dáma se zničehonic rozesmála a odpověděla: „Ano. Myslím, že už chápu, proč jste tak pověstný svými křížovými výslechy. Snad máte pravdu, že jsem se bezděky snažila zastřít zdroj svých informací, protože by to mohlo vzbudit poněkud nevhodné… prostě… někdo by z toho mohl vyvozovat mylné závěry.“

„A byly by opravdu mylné?“ nedal se odbýt Mason.

Ale jeho návštěvnice se již zase ovládala. Usmála se a odpověděla: „Už jednou jsem vám, pane Masone, řekla, že jsem Davida milovala a že jsem se bála, abych ho neztratila. Myslíte, že by žena v takovém případě riskovala styky s jiným mužem?“

„Pokoušel jsem se jen odhalit něco, co vy jste se snažila utajit. Snad v tom hrál roli můj instinkt vyšetřovatele,“ řekl Mason.

„Znala jsem George L. Dangerfielda ještě před svatbou. Kdysi byl do mně blázen, ale ve Winterburgu se předtím, než jsem mu telegrafovala, dva roky neukázal. Po svatbě jsem se s ním viděla jen jednou, a to jsem mu dala definitivně na srozuměnou, že mým sňatkem mezi námi všechno skončilo.“

Mason zvolna zopakoval její poslední slova: „Mezi námi

všechno skončilo…“

To paní Dangerfieldovou viditelně popudilo, ale znovu se ovládla a řekla: „Máte krajně nepříjemný způsob, jak pátrat v něčí minulosti. Ale dobrá, připouštím, že dříve mezi námi cosi bylo.“

„Odjela jste dnes z El Templa, dřív, než vyšly ranní noviny?“

„Ano. Proč?“

„Proč jste mě vyhledala?“

„Už jsem vám řekla, že kvůli svému čistému svědomí. Vím něco, s čím jsem se zatím nikomu nesvěřila.“

„Co?“

„Tenkrát v tom procesu jsem nesvědčila, takže se mě nikdo nevyptával. Nevěděla jsem, proč bych měla dobrovolně vypovídat“

„O čem?“

„Horace Adams a David se spolu střetli.“

„Chcete říct, že se pohádali?“

„Ne, myslím to doslova. Poprali se.“

„Kvůli čemu?“

„To nevím.“

„Kdy?“

„V den, kdy byl David zavražděn.“

„Pokračujte,“ vybídl Mason svou návštěvnici. „Řekněte všechno, co víte.“

„David a Horace se porvali. Myslím, že David byl na tom hůř. Když se vrátil domů, strašlivě zuřil. Zmizel v koupelně, kde si dal studený obklad na obličej a pak krámoval ložnici. Nebyla jsem přímo u toho, ale později mě začalo zajímat, co tam hledal. Vím, že jsem ho slyšela, jak otevírá jednu zásuvku po druhé. Když jsem se tam později šla podívat, zjistila jsem, že zásuvka, ve které míval revolver, je prázdná. Zbraň zmizela.“

„Komu jste o tom řekla?“

„Nikomu na světě – až teď vám. Neví to ani můj manžel.“

V Masonově kanceláři zavládlo ticho, během kterého právník zvažoval informaci, kterou získal. Pak pohlédl na svou sekretářku, aby se ujistil, že si všechno pečlivě poznamenala.

Della mlčky přikývla.

Bylo vidět, že náhlé ticho paní Dangerfieldovou znervózňuje. Začala vysvětlovat: „Jistě, pane Masone, chápete, že kdyby Horaceův advokát prohlásil, že se ti dva poprali, a kdyby vyšlo najevo, že David vytáhl zbraň a nato že ho Horace udeřil do hlavy – kdo ví? Třeba by to soud uznal za sebeobranu a Horace by osvobodil. Ale každopádně by to nebyl druh vraždy, za jakou se posílá na popraviště.“

„Co máte nyní v úmyslu?“ zeptal se advokát.

Paní Dangerfíeldová se nervózně zasmála. „Doufám, že je vám jasné,“ řekla, „že z toho nechci dělat bůhvíjaké veřejné drama. Nechci, aby si lidi na mě začali ukazovat. Ale napadlo mě, že bych mohla podepsat přísežné prohlášení a tajně ho u vás uložit. Kdyby někdy hrozilo, že ten starý případ zničí Marvinu Adamsovi život, mohl byste zajít za otcem jeho nevěsty, ve vší důvěrnosti mu to prohlášení ukázat a informovat ho o našem rozhovoru. Marvinovi by pak v jeho štěstí nic nebránilo.“

„Zajímavá myšlenka,“ poznamenal Mason. „Ještě před čtyřiadvaceti hodinami by skutečně byla řešením. Teď už to, bohužel, tak jednoduché není.“

„Proč?“

„Protože ten starý případ už tak jako tak vyjde najevo, ať se nám to líbí nebo ne.“

„Proč? Co se stalo za posledních čtyřiadvacet hodin? Týká se to pana Witherspoona?“

„Týká se to v první řadě toho detektiva, Leslie L. Miltera.“

„Co je s ním?“

„Byl zavražděn.“

Chvíli se zdálo, že paní Dangerfieldové nedochází plný

význam Masonových slov. Mechanicky pokračovala: „Vysvětluju vám, že kdyby tenkrát ten obhájce…“ V půli věty se zarazila a zbystřila pozornost. „Kdo že byl zavražděn?“ zeptala se napjatě.

„Milter.“

„Chcete říct, že ho někdo zabil?“

„Ano.“

„Kdo… kdo to udělal?“

Mason se znovu chopil tužky a zvolna si s ní pohrával. Pak odpověděl: „Právě tahle otázka teď bude čím dál tím důležitější, protože odpověď na ni zasáhne do života mnoha lidí.“

KAPITOLA 15

Paní Dangerfíeldová vypadala na okamžik zcela zmateně, ale pak náhle řekla: „Musím ihned volat manželovi.“

„Můžete telefonovat přímo odtud,“ navrhl Mason s pohledem na Dellu Streetovou.

„Ne,“ řekla paní Dangerfíeldová a vstala. „Já… já mám ještě spoustu dalšího zařizování.“

„Rád bych vám položil ještě pár otázek,“ ozval se Mason.

Ale paní Dangerfíeldová jen zavrtěla hlavou. „Ne, pane Masone, řekla jsem vám všechno, co jsem chtěla. Můj muž neví, že jsem tady. Nechala jsem mu vzkaz, že budu celý den pryč. Neřekla jsem mu, že chci… já… vzala jsem si náš vůz… myslím, že nejlíp udělám, když mu hned zatelefonuju.“

„Račte,“ vybídl ji právník. „Od nás dostanete meziměsto během několika minut.“

„Ne,“ rozhodla se paní Dangerfieldová a rozhlédla se pohledem zvířete, chyceného do klece. „Tudy?“ zeptala se a ukázala na dveře do předsíně.

„Ano,“ odpověděl Mason, „ale…“

„Domluvíme to později, pane Masone. Teď odcházím.“ A byla pryč.

„Drakea! Rychle, Dello!“ zvolal Mason.

Ale v tu chvíli už Della Streetová vytáčela známé číslo. „Drakeova kancelář?“ zeptala se do sluchátka. „Právě od nás odchází žena, nějaká paní Dangerfíeldová. Padesát, ale vypadá na čtyřicet, bruneta, tmavé oči, tmavomodrý plášť. Teď asi čeká u výtahu. Hned se na ni pověste. Sledujte ji. Potřebujeme vědět, kam půjde a co bude dělat. Rychle!… V pořádku.“ Zavěsila a oznámila Perrymu: „Jdou rovnou na věc.“

„Dobrá práce, Dello.“

„Dala bych sto dolarů za to, kdybych mohla slyšet, co bude manželovi do toho telefonu říkat.“

Mason přihmouřil oči. „Nejvíc ji bude zajímat, kde byl včera večer – v době, kdy byl Milter zavražděn. Objednejte mi pilně El Templo, policejní velitelství.“

Della Streetová zavolala spojovatelku, vysvětlila jí, že běží o velice naléhavý hovor, a během jedné minuty měl Mason El Templo na drátě.

„Tady Perry Mason, právník z Los Angeles,“ představil se. „Právě z mé kanceláře odešla paní Dangerfieldová. Její manžel je u vás ve městě. Bude ho volat. Jestli se vám podaří ten hovor zachytit, můžete získat zajímavé informace, které…“

„Vy jste Mason?“ přerušil ho hlas na druhém konci drátu.

„Ano.“

„Jak že se ta žena jmenuje?“

„Dangerfieldová.“

„Hláskujte to.“

Mason uposlechl.

„Bude volat meziměstsky?“

„Ano. Teď, co nejdřív.“

„Zůstaňte u aparátu,“ poručil hlas. „Někdo by tu s vámi rád mluvil; já běžím něco zařídit.“

Mason zakryl mikrofon a řekl Delle: „Zdá se, že s nimi bude inteligentní spolupráce. Nejspíš nám nikdy neřeknou, co se dozvěděli, a patrně ani nepřipustí, že ten hovor odposlouchávali, ale docela určitě to nějak zařídí, aby jim neutekl.“

V aparátu se znovu ozval mužský hlas. „Halo, to je pan Perry Mason?“

„Ano.“

„V pořádku. Chce s vámi mluvit pan Witherspoon.“

Witherspoonův hlas naprosto postrádal obvykle sebejistý tón

člověka zvyklého poroučet a hrát za všech okolností dominantní roli. Znělo v něm cosi ubohého a politováníhodného, když se rozechvěle ptal: „Jste to vy, pane Masone?“

„Ano.“

„Přijeďte sem. Hned sem přijeďte!“

„Oč běží?“ zeptal se Mason.

„Máme tu další… další…“

„Další – co?“

„Další vraždu.“

„Chcete říct, že krom Leslieho Miltera ještě někdo další byl…“

„Ano, ano! Ach bože, je to úplně absurdní! Je to ta nejneuvěřitelnější záležitost na světě. Mám pocit, že se všichni zbláznili! Říkají, že…“

„Kdo byl zavražděn?“ zeptal se Mason.

„Můj host – pan Roland Burr.“

„Jak?“

„Stejným způsobem. Někdo postavil do jeho pokoje nádobu s kyselinou, vhodil do ní cyankáli a odešel. Ten chudák ležel na lůžku se zlomenou nohou. Nemohl utéct, i kdyby sebevíc chtěl. Byl úplně bezmocný.“

„Kdy se to stalo?“

„Asi před hodinou.“

„Kdo to udělal?“ zeptal se Mason.

Witherspoon teď skoro křičel: „Proto právě chci, abyste sem hned přijel!“

„Kdo to udělal?“ opakoval Perry svou otázku.

„Ta zatracená policie tvrdí, že já!!“ řval Witherspoon do aparátu.

„Vzali vás do vazby?“

„Myslím, že se to dá tak říct.“

„Mlčte,“ radil advokát. „Trvejte na svých právech. Jedu tam.“

Mason zavěsil, obrátil se na Dellu a řekl: „Sbalte si věci, jedeme do El Templa.“

„Zapomněl jste na Allgooda,“ připomněla mu sekretářka. „Je na cestě sem.“

Zazvonil telefon. Della Streetová ho zvedla. „Okamžik,“ řekla, když vyslechla zprávu. Zakryla mikrofon a otočila se k Masonovi. „Je tady,“ hlásila.

Mason se uvelebil v křesle za svým stolem. „Uveďte ho, Dello,“ rozkázal.

Když Allgood vstoupil, snažil se vypadat důležitě. Na nose měl brýle, které mu dodávaly přísného vzezření.

V koutcích Masonových úst pohrával úsměv. „Posaďte se, Allgoode,“ vyzval ho.

Allgood ho téměř obřadně uposlechl. „Dík, vážený pane doktore.“

„Tak jak je to s návštěvou vaší sekretářky u Miltera?“ zeptal se Mason.

„Je to vážná věc, pane doktore, a rád bych vám to vysvětlil.“

„Vysvětlil – co?“

„Jak k tomu došlo.“

„K věci,“ vyzval ho advokát. „Mám na vás jen pár minut.“

Allgood si ukazováčkem nervózně pohrával se stužkou, kterou měl na brýlích. „Rád bych, abyste věděl, že slečna Elbertonová je neobyčejně spolehlivá a loajální zaměstnankyně,“ řekl.

„Loajální ke komu?“

„Ke mně – a k firmě…“

„Dál.“

„Milter s ní byl ve styku. Byl to svým způsobem značně neodbytný člověk.“

„I když věděl, že na něj druzí nejsou zvědaví?“

„Ovšem.“

„Tak dobře,“ ozval se trochu netrpělivě Perry Mason. „Vaše

sekretářka tedy věděla, kde se Milter zdržuje. Jak je možné, že slyšela, o čem jsme my dva spolu mluvili?“

„Za to může dílem moje nepozornost,“ připustil Allgood, „a dílem její přirozená zvědavost. Těsně před vaším příchodem jsem s ní mluvil prostřednictvím podnikového interkomu. Zapomněl jsem ho vypnout, a tak měla možnost slyšet náš rozhovor. O své vůli se rozhodla, že se spojí s Milterem, nebo se o to aspoň pokusila.“

„Nepovedlo se jí to?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Tvrdí, že Milter na ni neměl čas.“

„Takže byl ještě naživu?“

„To ona neví.“

„Jak to?“

„Vůbec nešla nahoru. Někdo u něj byl.“

„Blbost!“ nezdržel se Mason. „Měla klíč od jeho bytu.“

„Ano, to jsem taky vyrozuměl. Vysvětlila mi, jak se to stalo. Zdá se, že…“

„Nechte toho,“ přerušil ho Mason. „Jestli jejím vysvětlením věříte, je to vaše věc, ale na mě tyhle řeči neplatí. Soustřeďme se na fakta. Milter byl vyděrač. Věřil jsem vám, když jste mi tvrdil, že jste ho propustil, protože prozradil firemní tajemství. Ve světle dalších událostí si tím už zdaleka nejsem tak jist.“

„Čím si nejste jist?“ zeptal se Allgood, jehož zrak bloudil po celé místnosti, důsledně se vyhýbaje místu, kde seděl Perry Mason.

„Zdá se, že je v tom vaše agentura namočená až po uši,“ poznamenal Mason.

„Chcete tím snad, pane Masone, naznačit, že já…“

„Nemám čas na nějaké divadýlko,“ přerušil ho Mason. „Zprvu jsem dal na vaše slova. Vzhledem k dalším okolnostem jsem se

však rozhodl, že si vaše tvrzení prověřím. Je tu příliš mnoho náhod. Mluvil jsem s vámi o jednom z vašich agentů, který se zapletl do vydírání. Vy jste přitom náhodou z pouhé ‚nepozornosti' zapomněl vypnout interkom, takže vaše sekretářka náš rozhovor slyšela. Odjela do El Templa. Měla klíč od bytu toho chlapa. Víte, Allgoode, ono to spíš vypadá, že vy sám jste se do toho vydírání zapletl. Že když jste dostal od Witherspoona svůj regulérní honorář, využil jste Miltera jako nastrčené figurky, abyste z Witherspoona vyždímal daleko víc."

Allgood rozhořčeně vyskočil. „Přišel jsem za vámi, abych leccos vysvětlil, ale ne proto, abych se od vás nechal urážet!"

„Fajn," odtušil Mason. „Svoje vysvětlení jste řekl. Tak tu urážku berte jako neplánovaný dodatek k vašemu programu."

„To není žádná legrace," zuřil detektiv.

„To si pište, že ne."

„Snažil jsem se jednat s vámi na rovinu. Poctivě jsem vyložil karty na stůl."

„Čerta starého jste vyložil," odsekl Mason. „Esa jste si nechal v rukávu tak dlouho, dokud jsem vám je z něj nevytřepal. Když jsem k vám přišel, šla mě vaše sekretářka osobně ohlásit. Stál jsem v předpokoji, ale rozhovor mezi vámi jsem neslyšel, protože podnikový interkom nebyl v tu chvíli zapnutý. Musel jste ho zapojit v okamžiku, kdy sekretářka od vás odcházela, a já jsem do vaší kanceláře vcházel. To znamená, že jste to udělal záměrně. A co ten článek v tom hollywoodském skandálním plátku?"

„Nemám ponětí, o čem mluvíte."

„Vážně ne?"

„Ne."

Mason pokynul Delle Streetové. „Spojte mě s Paulem Drakem," přikázal.

Nastala chvíle tíživého ticha, kterou přerušila Della slovy: „Máte ho na drátě, šéfe."

Mason se chopil sluchátka. „Paule, Allgood je tady u mě v kanceláři. Zajímalo by mě, jestli ten plátek nedostal tip přímo z jeho agentury. Říkals, že redakce svým informátorům neplatí?“

„Penězi ne. Revanšují se reklamou nebo protislužbami.“

„V tom případě mi laskavě zjisti.“ přikázal Mason, „jestli poslední dobou nějak propagovali Allgoodovu detektivní agenturu. A neodcházej zatím z kanceláře. Jdu ven. Cestou k výtahu se u tebe stavím a povím ti pár zajímavých novinek. Prolistuj si několik čísel toho plátku, jestli tam vychvalují Allgooda.“

Mason odložil sluchátko a řekl Allgoodovi: „Nebudu vás dál zdržovat. Chtěl jsem jen, abyste věděl, co si myslím.“

Allgood udělal pár kroků ke dveřím, pak se ale zarazil, pokynul hlavou směrem k Delle Streetové a řekl: „Pošlete jí pryč.“ Mason odmítavě zavrtěl hlavou.

„Chci vám něco povědět.“

„Tak jen do toho.“

„Dostal jsem zprávu, že policie dnes ráno zatkla Marvina Adamse, když vystupoval z vlaku.“

„Ano?“

„Taky mi bylo řečeno, že než ten vlak dorazil do Los Angeles, měl jste s Marvinem důvěrný rozhovor, při kterém vám předal jistý dopis.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Zajímalo by mě, jestli jste policii informoval o tom rozhovoru a o tom dopise.“

„Mívám spoustu rozhovorů, o kterých s policií nemluvím,“ opáčil Mason. „Například tenhle s vámi. O něm jsem také policii neinformoval – zatím.“

Allgood řekl: „Jak by se vám líbilo, kdyby ten hollywoodský časopis zveřejnil nepatrnou noticku přibližně toho znění, že by policie měla prověřit jednoho renomovaného losangeleského advokáta, který ve vlaku cestou z El Templa hovořil s jistým

mladíkem. Že by se zároveň měla zeptat toho mladíka, co mu advokát poradil zamlčet, a také na obsah dopisu, který mu u té příležitosti předal. Jak vidíte, vážený pane doktore, když přijde na věc, nejste sám, kdo dokáže jednat tvrdě.“

Mason pokynul Delle Streetové: „Zavolejte znovu Paula Drakea.“

Opět nastalo tísnivé ticho, než se Delle podařilo dostat Drakea k aparátu. Tentokrát však Allgoodův zrak nebloudil po kanceláři, ale pevně se upíral na Perryho Masona.

„Máte tu Drakea,“ oznámila Della.

„Paule,“ řekl Mason do telefonu, „odvolávám příkaz, týkající se vyšetřování Allgoodova spojení s tím skandálním plátkem.“

Na Allgoodově tváři se objevil vítězný úsměv. „Věděl jsem, že vám to dokape. Koneckonců, člověk musí mít rozum. Oba jsme přece obchodníci.“

Mason počkal, až Allgood domluví, a pak pokračoval do telefonu: „Říkám ti to proto, že další pátrání je už zbytečná ztráta času. Allgood nedal tip žádnému novináři… Napsal to sám. Je to on, komu patří ten zatracený plátek. Právě to sám přiznal.“

Poté Mason zavěsil.

Allgood vypadal, jako by právě dostal ránu na solar.

Mason řekl: „Nejednáte s žádným začátečníkem, Allgoode. Nezahrávejte si se mnou. Svou poslední hrozbou jste se odhalil. Vymyslel jste perfektní fintu. V tom časopise publikujete drobné narážky a náznaky, týkající se nejrůznějších skandálů. Potrefené osoby se obracejí na redakci toho plátku, kde padnou do rukou lidem z vaší detektivní kanceláře. Časem se možná pár hollywoodských hlavounů rozhodne umlčet váš časopis tím, že ho odkoupí. Vy jim ho nakonec střelíte s devětadevadesátiprocentním ziskem.“

„Jediné slovo z toho nemůžete dokázat,“ namítl Allgood.

Mason ukázal na Dellu Streetovou. „Řekl jsem vám to před

svědkem,“ poznamenal. „Tak jen do toho! Máte možnost mě žalovat pro urážku, a můžete si být jistý, že vám to dokážu! Uvidíte.“

Allgood chvíli váhal, pak se otočil a vyrazil z kanceláře. Mason se usmál na Dellu Streetovou. „Tak aspoň jedna věc je nám už jasná,“ řekl.

„Která?“

„Odkud se vzal ten článek. Allgood jím chtěl zmačknout Witherspoona. Myslel si, že se mu podaří mě doběhnout.“

„Vy jste ho od začátku podezříval?“

„Ne úplně. Ale když jsem byl u něj, všiml jsem si, že má zapnutý interkom, takže jsem věděl, že to děvče v předpokoji slyší každé naše slovo. Proto jsem taky Drakeovi nařídil, aby ji sledoval. A teď pojďme. Jedeme do El Templa.“

Della sebrala svůj poznámkový blok. „Dobrá,“ přikývla. „Kufry máme ještě pořád v autě, takže můžeme rovnou vyrazit. Nezapomeňte se cestou stavit u Paula.“

„Nezapomenu. Víte, co jsem se dozvěděl z toho telefonu z El Templa?“

„Nějaká další vražda?“

„Přesně tak.“

„Kdo?“

„Roland Burr.“

„Policie někoho podezřívá?“

„Ano.“

„Zase Adamse?“

„Ne. Zatkli našeho váženého spoluobčana, Johna L. Witherspoona. Jen si to představte.“

Cestou se zastavili v Drakeově kanceláři. Mason hovořil s očima upřenýma na minutovou ručičku svých náramkových hodinek. „Dej se do práce, Paule, a jednej rychle. Došlo k další vraždě. Roland Burr. Policie zatkla Johna Witherspoona. Vypadá

to, že na něj něco mají.“

„Máš představu, proč ho podezřívají?“ zeptal se Drake.

„Zatím ne. Ale něco mě tu zaujalo. Diana Burrová, jeho žena, pochází z Winterburgu. V době vraždy jí bylo osmnáct či devatenáct let. V den, kdy byl Latwell zavražděn, porval se s Horacem Adamsem. Šel pak domů, popadl revolver a zmizel. To bylo naposledy, co ho jeho žena viděla. Podle mě mohl být zabit v sebeobraně.“

„Poprali se kvůli ženský?“ zeptal se Drake.

„Vím to od paní Dangerfieldové. Ta by mi to neřekla. Nenechá si koukat do karet. Všechno co vím, mi prozradila zcela důvěrně. Ale je to něco, na čem se dá pracovat.“

„Až na to, že bez ní nic z toho nemůžeme dokázat.“

Mason netrpělivě přikývl a pokračoval: „To byl jen úvod k tomu, co chci říct dál.“

„A to?“

„Diana Burrová je winterburgská rodačka. Odjížděla odtamtud, kdykoli se provdala, a mezi jednotlivými sňatky se tam vracela. Roland Burr byl třetí nebo snad čtvrtý manžel, na kterého vsadila. Nedá se vyloučit, že když se ohlížela po dalším partnerovi, hledala ho právě tam. Měl bys, Paule, zjistit něco o Rolandu Burrovi. Mrkni se, jestli čirou náhodou nepochází taky z Winterburgu.“

„A jestli ano, tak co z toho?“

„V tom případě zjisti, jestli znal Corine Hassenovou,“ pokračoval Mason.

„Nebyla by to všechno až moc velká souhra náhod?“

„Náhod? Jakých náhod? Jestli je pravda to, co si myslím, pak jde o zatraceně promyšlenou akci. Witherspoon si přímo říkal o to, aby se ho někdo pokusil oškubat. Ta jeho pýcha a nafoukanost na vlastnictví, okázalá nadutost, záliba v muškaření a v barevné fotografii! Hernajs dudy, Paule, všechno to souvisí!“

„Souvisí s čím?“

„S plánem na předem promyšlenou úkladnou vraždu.“

„Já ti nerozumím,“ přiznal se Drake.

„Nemám čas ti to vysvětlovat,“ odpověděl Mason a měl se k odchodu. „Všechno pochopíš, až odhalíš fakta.“

„Co provedeš s Allgoodem?“

Mason se ušklíbl. „Trochu ho zmáčknu. Ten chlap si sám naběhl. Vsadím sto ku jedné, že osobně řídí ten skandální plátek. Redakce mu přihrává klienty, ze kterých on pak tahá informace, a ty zneužívá k dalšímu vydírání prostřednictvím svého časopisu. Získá tak hromadu peněz, které se mu budou hodit, až se rozhodne sbalit krám a zmizet.“

„Takže ta blondýna jedná podle jeho instrukcí?“

„To zatím nevím. Třeba všichni jednají na vlastní pěst, ale jedním si můžeš být jistý: Ten článek o Witherspoonovi napsal sám Allgood. Moje návštěva ho přivedla na myšlenku, aby mi poslal výstřižek. Nebýt jí, poslal by ho asi rovnou Witherspoonovi. Ten by se obrátil o pomoc na Aligooda, který by za tučný obolus zahájil další ‚vyšetřování‘.“

„Už párkrát se ke mně donesly řeči o tom, že Allgood to hraje na dvě strany,“ poznamenal Drake, „ale tys ho taky přímo na švestkách nenachytal, co? Kdyby na to přišlo, nic mu nedokážeš.“

„To si piš, že dokážu,“ odsekl Mason. „Jen ať mě zkusí žalovat. Začnu předvolávat svědky, podíváme se do jeho účetních knih a uvidíš, jak rychle mu to dokážeme.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Drake. „Dá si bacha, aby tě žaloval.“

„To jistě,“ souhlasil Mason. „Pojďme, Dello. Vzhůru do El Templa!“

KAPITOLA 16

Johnu L. Witherspoonovi, který byl dočasně umístěn v městském vězení, povolil šerif soukromý rozhovor s advokátem v místnosti, která byla v soudní budově vyhrazena svědkům.

„Je to ta nejzatracenější a nejabsurdnější záležitost na světě," hřímal Witherspoon. „A všechno to začalo mou identifikací té proklaté kačeny."

„Snad abyste mi k tomu něco pověděl," vyzval ho Mason.

„Řekl jsem o ní policii. A řekl jsem jim taky, že si ji Marvin odvezl z mého ranče. Připadalo mi to jasné jako facka. Čert aby to vzal, ale pořád mi to tak připadá!"

„Co přesně jste policii řekl?" zeptal se Mason.

„Že Marvin Adams si tu kachnu odvezl. Prohlásil jsem, že ta nalezená u mrtvoly je táž, kterou mi sebral. To bylo všechno, co policii zajímalo. Rozhodli se, že Marvina zatknou. Podařilo se jim to, když vystupoval z vlaku v Los Angeles."

„Pokračujte," vyzval ho Mason.

„Zdá se, že Adams vypovídal zcela jednoznačně. Přiznal, že tu kachnu odvezl svým vozem, ale že zmizela, aniž zjistil jak, a víc že neví. Prý auto dokonale prohledal a je si jist, že utekla. Policie si to pochopitelně chtěla ověřit, prohledala vůz, kterým Adams přijel do El Templa, a víte, co našla?"

„Co?" zeptal se Mason.

„Našla tu zatracenou kachnu v zadní části vozu. Ta malá mrcha musela nějak přeletět přední opěradlo a schovat se vzadu pod sedadlem." Witherspoon si odkašlal a nervózně se zavrtěl na nepohodlné židli. „Je to zatracená souhra pitomých náhod, kvůli níž jsem se dostal do téhle situace," řekl.

„Jak to myslíte?" zeptal se Mason.

„Už jsme mluvili o tom, že když jste včera večer odjel, pokoušel jsem se vás dohonit. Ale neřekl jsem vám přesně, co se dělo – jinými slovy, sice jsem vám to pověděl, ale ne ve správném pořadí.“

„Spusťte,“ vybídl ho Mason.

„Jel jsem tedy za vámi. Musel jsem vás minout, když jste na krajnici vyměňoval kolo. Říkal jsem vám už, jak jsem vás po městě hledal, a že jsem se domníval, že jsem zahlédl paní Burrovou, kvůli které jsem odbočil, abych ji našel. To všechno je pravda. Jen jsem se vám nepřiznal k něčemu, co mi bylo osobně trapné.“

„Co to bylo?“

„Hned po příjezdu do města jsem zamířil k domu, ve kterém bydlel Milter. Tvrdil jsem vám, že jsem tam neviděl parkovat váš vůz, a jel jsem tedy dál. Tak to ale nebylo. Vůbec jsem si nevšímal vozů, které tam stály. Byl jsem rozčilený. Zajel jsem k chodníku, vystoupil a hnal se rovnou k Milterovým dveřím. Zazvonil jsem. Přirozeně jsem se domníval, že jste uvnitř. Když jsem vás cestou nepředjel, předpokládal jsem, že tam už jste.“

„Šel jste tedy do Milterova bytu?“

„Ano.“

„Ihned po příjezdu do města?“

„Ano.“

„Co přesně jste udělal?“

„Zazvonil jsem.“

„A…?“

„Nikdo neotvíral. Ale všiml jsem si, že domovní dveře nejsou dovřené. Strčil jsem do nich a otevřely se. Západka nebyla zaskočená.“

„Co jste udělal pak?“ zeptal se Mason.

„Vyšel jsem část schodiště, když mě někdo zaslechl – žena…“

„Viděl jste ji?“

„Ne. Aspoň její obličej jsem nezaregistroval. Byl jsem v polovině schodů a ona došla k jejich horní hranici. Zahlédl jsem jen nahou nohu ženy ve spodním prádle – bylo mi to strašně trapné. Ptala se mě, co tam hledám a jak jsem se dostal dovnitř. Odpověděl jsem, že jdu za panem Masonem, ale ona řekla, že tam žádný pan Mason není a abych šel pryč. Za těchto podmínek jsem se pochopitelně otočil na podpatku a odešel.“

„Ale tohle jste mi neřekl,“ připomněl mu Perry.

„Máte pravdu, neřekl. Celá ta záležitost mi byla trapná. Uvědomoval jsem si, že člověk v mém postavení si nemůže dovolit se jen tak někam násilím vetřít. Tvář té ženy jsem neviděl, a ani ona neviděla mou. Vsadil jsem na to, že nikdo nemůže vědět, kdo jsem.“

„Skutečně nikdo?“

„Jenže ve vedlejším bytě zřejmě bydlí taková ta ženská, co ze zvědavosti sleduje kdekoho. Slyšela hovor na schodech a…“

„Viděla vás?“

„Když jsem šel dovnitř, tak ne, až když jsem vycházel. Musela se dívat oknem skrz zatažené žaluzie,“ odpověděl Witherspoon. „Všimla si mého vozu. Dokonce si i zapsala jeho číslo. Bůhsuď proč, ale udělala to.“

„Vysvětlila nějak, proč si je poznamenala?“

„To nevím. Policii řekla, že tam viděla se mnou jít nějakou ženu. Snad si to myslela, protože slyšela z vedlejšího bytu ženský hlas.“

„A byla s vámi nějaká žena?“

„Ne,“ odpověděl Witherspoon. „Ovšem, že nebyla. Byl jsem sám.“

„Lois s vámi nešla?“

„Ovšemže ne.“

„Ani paní Burrová?“

Witherspoon se maličko zarazil. „O té jsem s vámi chtěl

mluvit později. To je další zapeklitá záležitost.“

„Dobrá,“ souhlasil Mason. „Je to váš malér, vy si zvolte pořadí, ve kterém mi o něm povíte.“

„Takže ta žena odvedle dala policii číslo mého vozu. Samosebou, že jestli ta kachna v Milterově akváriu pocházela z mého ranče a Adams ji tam nedonesl, policie logicky usoudila, že jsem to musel být já.“

„Přirozeně,“ odtušil suše Mason.

„Říkám vám, že je to ta nejpitomější shoda okolností, jakou si jen můžete představit,“ rozhorlil se pan Witherspoon. „Zuřím, kdykoli si na to jen vzpomenu.“

„A teď abyste mi řekl něco o paní Burrové.“

„Dnes ráno jsem jí vyprávěl o včerejším rozruchu v El Templu a o Milterově vraždě. Jejímu muži už bylo líp a tak chtěl se mnou mluvit.“

„Taky jste mu to vyprávěl?“

„Ano.“

„Co na to říkal?“

„Zajímalo ho to – jako by to konečně zajímalo každého.“

„Řekl jste mu o Milterovi něco bližšího?“ vyptával se Mason.

„Ano – něco málo. Měl jsem pro Rolanda Burra určitou slabost. Cítil jsem, že mu mohu důvěřovat.“

„Věděl o mojí přítomnosti?“

„Ano.“

„Věděl taky, proč jsem byl u vás?“

„Víte… rámcově jsme o některých věcech mluvili…“

„A dál?“

„Dnes ráno mě Roland Burr požádal, abych mu přinesl jeho oblíbený rybářský prut. Slíbil jsem mu, že to udělám, jen co se k tomu dostanu.“

„Kde ho měl?“

„Tvrdil, že v mé pracovně. Myslím, že jsem vám říkal, jak si

tuhle místnost hlídám. Je tam zámek, od kterého mám klíč jenom já. Ani služebnictvo tam nepouštím, pokud nemám čas na ně dohlížet. Mám tam taky bar s lihovinami, a znáte Mexičany. Když jde o tequilu, nedá se jim věřit.“

„A Burr měl svůj prut ve vaší pracovně?“ zeptal se Mason.

„Patrně… tedy… aspoň to tvrdil. Já sám si to neuvědomuju, ale on říkal, že tam prut nechal.“

„Kdy?“

„Šli jsme si tam popovídat. Ten den, co ho pak zranil kůň. Prut měl tehdy u sebe. Ale nepamatuju si, jestli ho tam pak nechal nebo ne. Tak či onak, chtěl, abych mu ho přinesl, i když říkal, že to nijak zvlášť nespěchá, protože si s ním chce jen tak hrát. Byl úplný blázen do rybářského náčiní. Mazlil se s ním tak, jak se někteří lidé mazlí se zbraněmi, s fotoaparátem nebo podobnými věcmi.“

„Policie ví o té záležitosti s rybářským prutem?“ zeptal se Mason.

„Ano. Když mě o něj žádal, byl u toho doktor a paní Burrová. Slíbil jsem, že se po něm podívám. Doktor se už chystal zpátky do města a paní Burrová ho poprosila, aby ji vzal sebou. Domluvili jsme se, že já pojedu do El Templa později, takže ji pak zase svezu domů.“

„A ona odjela s tím lékařem?“

„Ano… Tím se stalo, že jsem zůstal v domě úplně sám – když nepočítám služebnictvo.“

„Co jste dělal pak?“

„Všelicos jsem ještě zařizoval a chystal se, že jak mi vybude chvilka, kouknu se po tom prutu.“

„Kolik bylo hodin?“

„Přibližně půl deváté nebo devět, myslím. Ještě jsem dával příkazy dělníkům, co se chystali do práce, a tak podobně. Burr přece na ten prut nepospíchal. Říkal, že mu to stačí někdy během odpoledne.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason. „K věci, prosím.“

„Asi tak po hodině se jeden ze sloužících přiblížil k oknu Burrová pokoje. Znáte to tam, tak víte, že pokoj je v přízemí a okno vede rovnou do dvora. Podíval se dovnitř a všiml si, že Burr sedí na posteli a podle polohy těla… kčertu, tomu Mexičanovi došlo, že je mrtvý.“

„Dál,“ pobídl ho Mason.

„Tak mě zavolal. Vrazil jsem dovnitř, uviděl Burra a hned mi padla do oka i nádoba, která stála na pojízdném stolku asi tři metry od postele. Vdechl jsem ten prokletý plyn a zapotácel jsem se. Mexičan mě chytil, vytáhl na chodbu, zabouchl dveře a zavolal policii.

Dorazil šerif, podíval se oknem a došel k závěru, že ten člověk byl zavražděn stejným způsobem jako Milter. Pak rozbil okno, aby se místnost vyvětrala. Přišli policisté. Skoro na nic se neptali. K vraždě došlo úplně stejně – kyanid draselný v kyselině. Ten chudák neměl šanci se zachránit. Ležel tam s nohou v sádře, uvázanou přes kladku ke stropu. Bez cizí pomoci se nemohl dostat z postele.“

„Kde byla ošetřovatelka?“ zeptal se Mason.

„To je právě to,“ odpověděl Witherspoon. „Ta zatracená ošetřovatelka byla vlastně příčinou všeho neštěstí.“

„Jak to?“

„Ošklivě se s Burrem chytli. Vlastně nevím proč. To, co ta ošetřovatelka vypověděla, je naprosto absurdní.“

„Dobrá, ale kde byla?“ opakoval Mason svou otázku. „Myslel jsem, že měla být trvale u něho.“

Witherspoon začal vysvětlovat: „Už jsem vám říkal, že se Burr pokoušel dostat z postele, protože tvrdil, že ho kdosi chce zabít. Lékař to pokládal za druhotný účinek podaných narkotik. Nikdo tomu nevěnoval zvláštní pozornost – tenkrát. Později ovšem, když došlo k tomu neštěstí, vyzněla jeho slova jako nějaké temné

proroctví. Policie vyslechla ošetřovatelku. Ta vypověděla, že Burr se jí důvěrně svěřil, že si myslí, že jsem to já, kdo ho chce zabít!“

„A ta ošetřovatelka si to nechala pro sebe?“

„Ano. Taky si myslela, že jeho stihomam je důsledkem podávání morfia. Lékař si tím byl naprosto jistý. Víte, že v takových případech ošetřovatelky názor lékaře respektují. Kdyby to někde hlásila, dalo by se to pokládat za profesionální selhání. Proto prý tenkrát mlčela, jak teď tvrdí.“

„Ještě pořád jste mi neodpověděl na otázku, kde byla ošetřovatelka, když se to všechno stalo,“ připomněl mu Mason.

„Ve městě.“

„Takže Burr tam byl docela sám?“

„Ano. Víte, bez cizí pomoci se absolutně nemohl dostat z postele. Ruce měl pochopitelně volné a hned u lůžka měl telefon. Když se to tak vezme, trvalou přítomnost ošetřovatelky vlastně nepotřeboval. Mohl si říct o cokoli – stačilo zvednout sluchátko. Mám na ranči telefonní spojení do všech místností. Aparát se dá jednoduchým způsobem přepnout na veřejnou síť, ale chcete-li volat někoho v domě, stačí stisknout příslušný knoflík a zvednout sluchátko. Mohl si tak zavolat třeba do kuchyně, kdyby něco potřeboval.“

„Řekněte mi něco o té ošetřovatelce,“ vyzval ho Mason.

„Jakmile Burra uložili a fixovali mu tu zlomenou nohu, požádal manželku, aby mu přinesla ze skříně jeho tašku. Měl v ní umělé mušky, pár oblíbených knih, kapesní svítilnu, nějaké časopisy a ještě všelicos dalšího. Tu tašku měl vedle postele, aby si mohl snadno podat, cokoli by zrovna potřeboval.

Když nastoupila tahle ošetřovatelka, navrhla Burrovi, že mu tu tašku vybalí, věci z ní dá na prádelník, a kdykoli bude něco chtít, že mu to podá. Říkala, že nehodlá přes tu brašnu v jednom kuse klopýtat.

To Burra rozčililo. Prohlásil, že žádná ženská se nebude hrabat

v jeho rybářském náčiní a že si tašku nechá u postele, aby si z ní kdykoli mohl sám vzít, co ho napadne.

Ošetřovatelka chtěla prosadit svou a popadla tašku, ale Burrovi se podařilo ji chytit za zápěstí a zkroutit jí ruku. Pak jí nařídil, aby vypadla. Vyhrožoval, že jestli se opováží strčit ještě do místnosti hlavu, že po ní něčím hodí. Ošetřovatelka telefonovala doktorovi. Ten přijel a společně s ošetřovatelkou a paní Burrovou si s pacientem promluvili. Výsledek toho rozhovoru byl, že se doktor a sestra vrátili do města. Paní Burrová jela s nimi, aby se pokusila sehnat novou ošetřovatelku. Telefon u pacientova lůžka nechali trvale zapojený do kuchyně, kde ženské dostaly příkaz, aby mu okamžitě vyhověly, kdykoli projeví nějaké přání. Za těchto okolností se zdálo, že pacientovi nemůže hrozit žádné nebezpečí. Přinejmenším doktor si to myslel.“

„A vy?“ zeptal se Mason.

„Abych řekl pravdu,“ přiznal se rančer, „už jsem měl těch Burrových vrtochů plné zuby. Řekl jsem mu, snad trochu příkře, že si myslím, že by udělal nejlíp, kdyby se dal odvézt do nemocnice. Musel jsem ovšem na něj brát určitý ohled. Prodělal velké bolesti a byl ještě pořád dost zesláblý. Nebezpečí komplikací taky dosud nepominulo. Byl nervózní a předrážděný. Dodatečné účinky morfia ho duševně vykolejily. Určitě to taky neměl jednoduché.

Na druhé straně si ale myslím, že jednal nerozumně a že se k ošetřovatelce choval vyloženě hulvátsky.“

„A co s jeho smrtí spojuje vás?“ zeptal se Mason.

„Ten zatracený rybářský prut. Když jsme ho našli, držel ho v rukou. Zřejmě se těsně před smrtí pokoušel ho sestavit. V pravé ruce měl dva spojené díly, a v levé třetí. Takže vidíte, v jaké jsem situaci. Jsem jediný, kdo mu mohl ten prut přinést. Byl jsem v domě sám. Psi pobíhali volně. Nikdo cizí se dovnitř dostat nemohl. Služebnictvo se zapřísahá, že se k tomu pokoji nikdo z nich ani

nepřiblížil. Ten chudák neměl žádnou šanci. Ležel upoutaný na lůžku a nádoba s jedem byla na stolku necelé tři metry daleko, takže na ni nemohl nijak dosáhnout, aby ji třeba shodil či převrhl.“

„Ale na telefon dosáhl?“

„Ano. Jenže plyn zřejmě účinkoval příliš rychle. Burr patrně vůbec netušil, co se děje. Někdo – někdo, koho dobře znal – zřejmě vešel do pokoje, podal mu rybářský prut a řekl: ‚Podívej, Rolande, ten tvůj prut se už našel. Ve Witherspoonově pracovně nebyl. Nechals ho jinde.‘ Burr popadl prut a začal ho sestavovat. Ten někdo pak řekl: ‚Zatím sbohem, kdybys něco potřeboval, tak mi dej vědět,‘ pak přidal kyanid draselný do kyseliny, nádobu postavil na stůl a odešel. Pár vteřin nato byl už Burr mrtev. Musel to udělat někdo, kdo se s ním dobře znal.“

„Z hlediska policie,“ poznamenal Mason, „je to naprosto jasný případ. Byl jste jediný, kdo k tomu měl příležitost. A motiv?“

Witherspoonovi bylo viditelně trapně.

„Tak jen do toho,“ pobídl ho Mason. „Ať máme to nejhorší co nejdřív za sebou. Jak je to s motivem?“

„Víte,“ začal váhavě rančer, „paní Burrová je dost zvláštní žena. Bezprostřední jako děcko. Impulzivní a… a vůbec… Musíte to vědět předem, aby nedošlo k nedorozumění.“

„Nemá smysl takhle chodit kolem horké kaše,“ opáčil advokát. „Mluvte o tom motivu.“

„Policie se domnívá, že miluju paní Burrovou a že jsem chtěl odstranit jejího manžela.“

„Proč si to myslí?“

„Už jsem vám to řekl. Paní Burrová je výstřední a velice citlivá žena a – krátce a prostě – párkrát mě v přítomnosti svého manžela políbila.“

„A taky když u toho manžel nebyl?“ zajímal se Mason. „Taky,“ připustil Witherspoon. „Když mě líbala v jeho přítomnosti, tak u toho nikdo další nebyl. Ale někteří z mých

zaměstnanců nás přistihli, jak se líbáme o samotě. Nic na tom, Masone, nebylo. Můžu vám to snadno vysvětlit. Některé ženy se chovají úžasně bezprostředně a líbají se s kdekým. Nešlo o nějaké miliskování, jak se to služebnictvu patrně jevilo. Mexičani už jsou takoví, že ve všem hned vidí sex a vášeň. Prostě jsem ji třeba jen otcovsky vzal kolem pasu a… no prostě když mi nastavila ústa, tak jsem ji políbil.“

„Může policie u vás najít některou z těch jedovatých chemikálií?“

„To je další malér,“ připustil Witherspoon. „Kyselinu sírovou na ranči máme, a pokud jde o cyankáli, používáme je na trávení syslů a kojotů. Sysli jsou nebezpeční škůdci. Když se dostanou do obilného pole, dokážou ho úplně zlikvidovat. Stahují se ke stájím a kradou koňům píci. Trávení je jediný způsob, jak se jich zbavit. Dělá se to tak v celé Kalifornii a kyanid draselný je nejběžnější prostředek. Používá se podobně jako strychnin a ostatní jedy. Máme na ranči stálou zásobu otráveného ječmene. Skladujeme tu taky cyankáli. Tak to vidíte. Je to zatracená shoda okolností, a přitom policie nemá nic jiného, čeho by se mohla chytit. Dostal jsem se do hrozné situace.“

„Vypadá to tak,“ poznamenal Mason.

Witherspoon se po něm vztekle podíval.

„Vraťte se v duchu o osmnáct let zpátky,“ pokračoval suše advokát, „a můžete si představit, jak asi bylo Horaci Adamsovi, když ho policie uvěznila a obžalovala z úkladné vraždy, protože všechny náhodné okolnosti tvořily řetěz nepřímých důkazů, které svědčily proti němu. Vzpomínám si, jak jsem vám říkal, že nepřímé důkazy jsou někdy tou nejzrádnější věcí na světě. Ne že by samy o sobě lhaly, ale jejich interpretace může být falešná. Tehdy jste byl k mému tvrzení skeptický.“

„Říkám vám,“ trval na svém Witherspoon, „že moje situace je naprosto jedinečná. Krucinál, něco takového se může přihodit

sotva jednou za sto let!“

„Řekněme za osmnáct,“ odtušil Mason.

Witherspoonem cloumal bezmocný vztek.

„Chcete, abych vás obhajoval?“ zeptal se Perry Mason.

„Ani za nic!“ zvolal zuřivě rančer. „Mrzí mě, že jsem pro vás vůbec poslal. Obstarám si advokáta, který mi nebude kázat o morálce. Obstarám si perfektního advokáta. Nejlepšího, jaký se dá získat za nejlepší peníze. Tenhle spor vyhraju, to si pište!“

„Tak jen do toho,“ vyzval ho Mason a odešel.

KAPITOLA 17

Lois Witherspoonová hleděla na Masona planoucími zraky. „To přece nemůžete tatínkovi udělat," zvolala.

„Co máte na mysli?"

„Víte to až moc dobře. Nebýt toho, že jsem odnesla do El Templa tu druhou kačenu, táta by se do toho nikdy nenamočil."

„Jak jsem mohl vědět, že váš otec přinese Burrovi ten rybářský prut a bude pak tvrdit, že to neudělal?"

„Neodvažujte se říkat, že můj táta lže!"

Mason pokrčil rameny. „Všechny nepřímé důkazy svědčí proti němu."

„Já kašlu na vaše nepřímé důkazy. Věřím svému otci. Má sice svoje chyby, to připouštím, ale lhaní mezi ně nepatří."

„Bylo by dobré, kdybyste o tom přesvědčila taky policii," podotkl Mason.

„Poslyšte, pane Masone, nehodlám tu s vámi diskutovat. Chci něco dělat. Víte zrovna tak dobře jako já, že otec Rolanda Burra nezabil."

„Důležité bude přesvědčit o tom všech dvanáct porotců," odtušil Mason.

„Dobrá, začnu s tím hned. Půjdu na policii a řeknu, že tu kachnu jsem do Marvinova vozu dala já, protože vy jste mi to poradil."

„K čemu to bude dobré?"

„Vysvětlí se tím, kde se tam ta kačena vzala… a…"

„A že tedy ta, co se našla v Milterově bytě, byla táž, kterou si z vašeho ranče odvezl Marvin Adams," doplnil Perry Mason.

„Možná… tedy za předpokladu, že…"

„A to bude pochopitelně svědčit proti Marvinovi."

„Ale Marvin má perfektní alibi.“

„Jaké alibi?“

„Pokud jde o tu vraždu.“

„O Milterovu vraždu?“

„No… to vlastně nevím, ale v době Burrovy vraždy byl Marvin ve vazbě v Los Angeles. Takže,“ dodala Lois triumfálně, „tahle věc se ho nijak netýká.“

„I kdybyste měla pravdu,“ připomněl jí Mason, „hrozí mu ještě další nebezpečí.“

„Jaké?“

„Nechápete? V okamžiku, kdy ho policie začne vyšetřovat, bude taky pátrat po jeho minulosti. A toho se chytnou i noviny.“

„A co? Myslíte to, že byl jako dítě unesen?“

„Vy neznáte skutečnou pravdu o jeho původu?“ zeptal se Mason.

„Já… vím jen to, že ho unesli rodičům…“

Mason se na ni usmál. „Váš otec mi svěřil nějaké staré dokumenty a novinové výstřižky. Měl jsem je u sebe, abych si je prostudoval. Zatímco jsme seděli u večeře, někdo vešel do mého pokoje a hrabal se v nich.“

„Pane Masone, chcete mě snad obvinit, že jsem slídila v cizích věcech?“

„Z ničeho vás neobviňuju. Jen to konstatuji.“

„S tím já nemám co dělat. Já jsem žádné dokumenty – jak vy říkáte – nikdy neviděla.“

„A pravdu o Marvinově minulosti taky neznáte?“

„Vím jen to, k čemu se jeho matka na smrtelné posteli přiznala.“

„Ale to byla lež,“ řekl Mason. „Lež, kterou chtěla zajistit svému synovi šťastnou budoucnost. Věděla, že vás miluje. Ale taky věděla, že váš otec bude chtít zjistit všechno o rodině, ze které pochází váš ženich. A předpokládala, že jakmile po ní začne pátrat,

narazí na cosi nesmírně odporného.“

„Na co?“

„Marvinův otec byl roku 1924 odsouzen pro úkladnou vraždu. Roku 1925 byl popraven.“

Na Loisině tváři se objevil výraz hrůzy. „Pane Masone!“ vykřikla. „To je vyloučeno!“

„Je to pravda,“ odtušil Mason. „Proto mě váš otec najal. Přál si, abych prostudoval ty staré dokumenty a zjistil, nenašel-li by se nějaký důkaz, že Horace Adams byl nevinen.“

„A udělal jste to? Našel jste takový důkaz?“

„Ne.“

Vypadalo to, jako by Lois dostala políček.

„Váš otec si usmyslel, že vám nic neřekne až do chvíle, kdy všechno naráz ukončí,“ pokračoval Mason.

„Jak to myslíte?“

„Rozhodl se zakázat vám, abyste se s Marvinem stýkala, psala mu či telefonovala.“

„Mně je úplně fuk, co udělal jeho otec. Nezáleží mi na tom, kdo to byl. Já miluju Marvina. Dovedete to, pane Masone pochopit? Jeho já miluju!“

„Já to chápu,“ usmál se Perry. „Ale nejsem si tak docela jist, jestli to chápe i váš otec.“

„Ale,“ zaváhala Lois, „jste si… jste si naprosto jistý, že ta historka, kterou paní Adamsová vykládala, je… je úplně vymyšlená?“

„Zdá se, že o tom není pochyb.“

„A že jeho otec byl odsouzen pro vraždu a… a oběšen?“

„Ano.“

„A říkáte, že byl skutečně vinen?“

„Ne.“

„Ale před chvílí jste to tvrdil.“

„Ne. Řekl jsem jen, že v dostupných dokumentech jsem

nenašel žádný důkaz, že byl nevinen.“

„A není to totéž?“

„Ne.“

„Jak to?“

„Tak zaprvé jsem byl ve svém pátrání odkázán jen na písemná svědectví. Zadruhé jsem narazil na některé skutečnosti, které by mohly naznačovat jeho nevinu, ale které nebyly dokázány. Já ovšem doufám, že se mi podaří jeho nevinu dokázat nikoli na základě starých písemností, ale na základě skutečností, které teprve nyní vyjdou na povrch.“

„Ach, pane Masone, jen kdyby se vám to povedlo!“

„Jenže,“ pokračoval advokát, „jestli policie začne pátrat po Marvinově minulosti a narazí na ten starý případ vraždy, chytnou se toho noviny, a já budu mít daleko těžší pozici. I kdyby se mi podařilo Marvinova otce očistit, nemělo by to už žádný význam. Jakmile jednou lidé uvěří, že Horace Adams byl vrah, pak přijdu-li o pár dní či týdnů později s důkazy, že tomu tak nebylo, většina lidí to bude pokládat za dodatečně vykonstruovanou fintu, kterou si vymyslel prohnaný losangeleský advokát, najatý milionářským tchánem, aby očistil pověst ženicha jeho dcery. Celý život bude muset Marvin čelit drbům a řečem šeptaným za jeho zády.“

„To je mi jedno,“ namítlo děvče. „Vezmu si ho tak jako tak.“

„Jistě,“ souhlasil Mason. „Vám je to jedno. Vy se s tím vyrovnáte. Ale co Marvin? A co vaše děti?“

Zaražené mlčení svědčilo o tom, jak hluboce se jí právníkova slova dotkla.

Mason tedy pokračoval: „Marvin je citlivý člověk. Nadšenec. Chce to v životě někam dotáhnout. Když šel studovat, nebyl na tom finančně nejlíp. Byl chudě oblečený, bez peněz, ale přesto vždycky platil za osobnost. Měl v sobě cosi z rozeného vůdce. Už na střední škole byl předsedou třídy. Řídil školní časopis. Na vysoké škole je oblíbený a kolegové si ho váží pro jeho studijní

úspěchy.

Lidé ho mají rádi a on to ví. Teď si ho ale představte v situaci, kdy si kdekdo bude šeptat za jeho zády a kdy všichni náhle zmlknou, když vejde do místnosti. Něco takového…“

„Nechte toho!“ vykřiklo děvče.

„Konstatuji jen fakta,“ opáčil Mason.

„Nikdo přece nemůže odsoudit mého tátu jen kvůli nějakému kachnímu mláděti!“

„To kachní mládě nemá s odsouzením či osvobozením vašeho otce, pokud jde o vraždu Rolanda Burra, absolutně nic společného,“ namítl Perry Mason. „Jen jeho prohlášení, že je poznává, probudilo podezření policie. Existuje jediný způsob, jak očistit vašeho otce: Zjistit, kdo dal Rolandu Burrovi ten rybářský prut.“

„Ale jak to chcete dokázat?“ zeptala se Lois. „Všichni sluhové se dušují, že to neudělali. Nikdo jiný přitom v domě nebyl. Paní Burrová odjela s doktorem do města, a podle svědectví obou, jí i lékaře, byl ten rybářský prut to poslední, oč Roland Burr před jejich odchodem žádal. Slyšeli to v okamžiku, kdy od něj odcházeli, a vzápětí všichni tři společně odjeli do El Templa.“

„Z tohoto pohledu to ovšem nevypadá nejlíp,“ připustil právník.

„Dokážete s tím, pane Masone, vůbec něco udělat?“

„Váš otec si nepřeje, abych ho zastupoval.“

„Proč ne?“

„Protože jsem ho upozornil na to, jak se šlamastika, ve které se ocitl, nápadně podobá té, do které se před lety dostal Horace Adams. To se mu nelíbilo. Vždycky si myslel, že jeho rodina je cosi lepšího a že nemůže připustit svazek s potomkem někoho, kdo byl byť i jen obviněn z vraždy.“

„Chudák táta. Vím, jak mu teď asi je. Rodinná pověst pro něj vždycky tolik znamenala. Byl na ni tak hrdý.“

„Třeba jím tahle zkušenost konečně zatřese,“ poznamenal Mason. „S námi se všemi by měla zatřást.“

„Bojím se, že vám nerozumím.“

„Víte, spoustu věcí pokládáme za samozřejmost jen díky svým předkům. Jsme fascinováni minulostí. My Američani do omrzení hrdě opakujeme, že jsme neporazitelní, protože jsme nikdy žádnou válku neprohráli. Ale měli bychom se naučit dívat se na věci z úplně jiného konce. Měli bychom se naučit stát na vlastních nohou – a to se týká i vašeho tatínka.“

„Já ho miluju,“ přiznala se Lois. „Ale miluju taky Marvina.“

„Ovšem,“ přikývl Mason.

„A žádného z nich nechci obětovat kvůli tomu druhému.“

Mason jen pokrčil rameny.

„Copak to, pane Masone, nechápete? Nemohu ohrozit otcovo postavení tím, že zamlčím, že jsem to byla já, kdo dal tu kachničku do Marvinova vozu.“

„Chápu.“

„Vidím, že mi moc nepomůžete.“

„V tomhle vám, Lois, nikdo neporadí. Je to něco, co si budete muset rozhodnout sama.“

„Ale vám to přece taky nemůže být jedno, že?“

„Patrně.“

„A věděl byste si rady?“

„Když řeknete, že jste do Marvinova vozu dala to kachně vy,“ odpověděl Mason, „dostanete se z bláta pod okap. Svému otci tím – zatím – nijak nepomůžete. Ale Marvina do toho namočíte.“

„Nebýt té kachničky, nikdy by nezačali tátu podezřívat.“

„To je snad pravda, ale teď už se s tím nedá nic dělat. Můžete jenom způsobit, že váš otec bude obviněn z vraždy Rolanda Burra, zatímco Marvin z vraždy Leslieho Miltera. A tohle byste si přála?“

„Ve věcech týkajících se čistého svědomí,“ namítla Lois, „nemá člověk spekulovat. Měli bychom vždycky jednat poctivě,

bez ohledu na důsledky.“

„A co pokládáte v tomhle případě za poctivé?“

„Vypovědět plnou pravdu o té kachničce.“

„Jste ochotná mi slíbit, že s tím pár dní počkáte?“ zeptal se Mason.

„Ne, nejsem. Ale… dobrá, ještě si to rozmyslím.“

„Správně,“ souhlasil Mason, „tak to udělejte.“

Lois se na advokáta podívala, jako by se mu užuž chtěla rozplakat na rameni, ale pak se vzchopila a s hrdě vztyčenou hlavou vypochodovala z místnosti.

Mason přešel ke dveřím Dellina pokoje a zaklepal.

Della Streetová mu s ustaraným pohledem otevřela. „Co chtěla, šéfe?“ zeptala se.

Mason se usmál. „Vyrovnat se s vlastním svědomím,“ odpověděl.

„Kvůli té kačeně? Co chce udělat?“

„Nakonec asi všechno prozradí.“

„A co to znamená – pro vás?“

„Nějaké potíže jistě,“ odtušil Mason.

„Ale vám to, předpokládám, nevadí, co?“

Masonův úsměv trochu zhořkl. „Vždycky se snažím být optimista.“

„Kolik vám dá času na vyřešení celého případu?“

„To sama neví.“

„Den nebo dva?“

„Možná.“

„Co chcete dělat?“

„Nezbývá mi než držet se kráteru sopky, která hrozí, že každým okamžikem vybuchne,“ odtušil advokát. „Ale teď, Dello, byste se měla projevit jako perfektní hostitelka a nalít nám něco ostřejšího.“

KAPITOLA 18

Celé El Templo bylo zachváceno vlnou vzrušení. Zpráva, že John L. Witherspoon byl obviněn z vraždy a povolán soudcem Meehanem k předběžnému líčení, přivedla do města řadu zvědavců. O případu se hovořilo v restauracích, hotelových dvoranách, na koupalištích i v oficínách. Kdekdo měl na věc svůj vlastní, zcela odlišný názor.

Lawrence Dormer, Witherspoonův advokát, který byl široko daleko pokládán za nejlepšího obhájce v trestních záležitostech, byl poněkud zmaten řadou nepřímých důkazů svědčících proti jeho mandantovi, a rozhodl se proto využít všech formálních skulin, které mu právní řád nabízel. Říkalo se, že Dormer si uvědomuje, že pádné důkazy opravňují soudce postavit Witherspoona před porotu, takže se prý rozhodl nezveřejnit své svědky, ale nechat státního zástupce, aby v průběhu předběžného líčení nejprve sám vyložil karty na stůl.

Lois Witherspoonová, váhající mezi láskou k otci na jedné a ke snoubenci na druhé straně, dosud o svém podílu na celé věci mlčela, ale bylo to hrozivě napjaté ticho před bouří.

„Měl byste si, šéfe, dát na to děvče pozor," řekla Della Streetová. „Jednoho dne se neudrží a někde na veřejnosti všechno vyklopí. Není zvyklá dělat s čímkoli tajnosti. V životě se dosud neuchýlila k žádnému klamu. Je to otevřená, pravdymilovná bytost."

Mason přikývl.

„Nechápete, co to pro vás znamená?" naléhala Della.

„Co?"

„Tady jste na cizím hřišti. V kraji, kde nic neznamenáte, kde místní lidé drží pospolu. Co by vám prošlo v Los Angeles, to vám

tady neprojde. Co lidé ve velkoměstě ocení jako mazaný trik, to tady pokládají za hanebnost. Nakonec vás ještě mohou obvinit ze spoluviny na přípravě vraždy.“

Mason se jen pousmál.

Kdosi zaklepal na dveře hotelového apartmá.

„Podívejte se, Dello, kdo to je.“

Della Streetová šla otevřít.

Na prahu stál George L. Dangerfield. „Mohu vstoupit?“ zeptal se.

„Jistě,“ odpověděl Mason. „Pojďte dál.“

„Má žena a já jsme byli předvoláni jako svědci,“ řekl Dangerfield.

Mason jen zdvihl obočí.

„Podařilo se mi zjistit něco o tom, jak hodlá zítra státní zástupce postupovat. Myslím, že byste to měl vědět, protože to může mít vliv na… jak bych to řekl… na spoustu dalších věcí.“

„Jakých věcí?“ zajímal se Mason.

„Státní zástupce chce znovu otevřít ten starý případ.“

„Myslíte Adamsův?“

„Ano.“

„Proč?“

„Vzpomínáte si,“ zeptal se pan Dangerfield, „co vám Witherspoon řekl, když jste spolu mluvili v hotelu v Palm Springs? Měl se prý vyjádřit v tom smyslu, že bude-li to nutné, nastraží takovou situaci, ze které se mladý Adams bude moci dostat jen spácháním vraždy. Tak ho prý donutí, aby projevil svou skutečnou povahu.“

Mason se usmál. „Nikdy si nepamatuji věci, které mi důvěrně sdělují moji klienti.“

„Jde o to,“ pokračoval Dangerfield, „že jste mu tenkrát vysvětlil všechna nebezpečí, která se v jeho plánu skrývají, a že jste pak ještě chvíli o celé věci diskutovali. Jeden z hotelových

zaměstnanců, vysokoškolák, který si tam tou dobou o prázdninách přivydělával, váš rozhovor vyslechl. Vedle stolu, u kterého jste seděli, byla zástěna, za kterou zrovna umýval okno.“

„Zajímavé,“ poznamenal Mason. „Předpokládám, že ten chlapec Witherspoona zná.“

„Ano, poznal ho.“

„Velmi, skutečně velice zajímavé… A jak vy jste se o tom dověděl?“

„Od okresního státního zástupce. Ten zjistil, že já a moje žena jsme ve městě a předvolal nás jako svědky. Mluvil se mnou o tom starém případu.“

„Co jste mu řekl?“ zeptal se Mason.

„To, co si taky myslím,“ odpověděl Dangerfield. „Že nechápu, co má ta stará záležitost s tímhle případem společného a že nevím, proč se znovu přehrabovat v dávné minulosti.“

„Mluvil současně s vámi i s vaší ženou?“

„Ne. Do této chvíle jen se mnou. Manželku si předvolal na dnes odpoledne. Já… chtěl jsem se vás zeptat, co by se s tím dalo dělat. Třeba bychom mohli tvrdit, že moje žena má slabé nervy a že by ji to mohlo nepřiměřeně rozrušit… snad bychom si mohli obstarat lékařské potvrzení nebo něco na ten způsob. Vy jste právník. Měl byste vědět, jak se tyhle věci dají našvindlovat…“

„V těchto věcech se nešvindluje, pane Dangerfielde,“ poznamenal Mason.

„Já vím, ale stejně…“

„Proč vy a vaše žena nechcete svědčit?“

„Myslíme si, že nemá smysl zabývat se znovu tou starou záležitostí.“

„Proč?“

„Kčertu,“ rozčilil se Dangerfíeld, „sám nejlíp víte proč. Má žena vám to vysvětlila. Řekla vám, že ví o tom, že David Latwell měl v den, kdy byl zabit, u sebe revolver… A ona o tom po celý

ten čas mlčela.“

„Mlčela nebo lhala?“

„Mlčela. Nikdo se jí na to neptal. Prostě se jen s tou informací dobrovolně nepřihlásila.“

„Takže vám to už řekla?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Včera večer.“

„Zajímavé,“ poznamenal Mason. „Nebylo by to zvláštní, kdyby se nám podařilo v rámci vyšetřování vraždy, ke které došlo roku 1942, objasnit i vraždu, spáchanou roku 1924?“

„Tu nikdy neobjasníte,“ namítl Dangerfíeld. „Nanejvýš můžete zpochybnit, že šlo o úkladnou vraždu. Ale tím nic nevysvětlíte.“

„Nebo o nutnou sebeobranu.“

„Adamsovi tím život nevrátíte,“ namítl Dangerfíeld. „A mou ženu přimějete ke křivému svědectví.“

„Jak to?“

„Bude-li nucena svědčit, pak nikdy nepřipustí, že o té zbrani věděla,“ odpověděl Dangerfíeld. „Řekla sice, že kdyby měla možnost sejít se s vámi, Witherspoonem a Marvinem Adamsem, potvrdila by vám přesně, jak to tenkrát bylo, ale jaktěživa se nevystaví veřejnému opovržení za to, že… však mi rozumíte.“

„Takže?“

„Pověřila mě, abych vám vyřídil, že přejete-li si vyjasnit ten starý případ, musí se tak stát jen v přísném soukromí. Bude-li nucena veřejně svědčit, všechno popře. Je na vás, abyste nějak zařídil, aby ji nepředvolali.“

Mason se zamyslil. „Tedy státnímu zástupci o té zbrani nepoví?“

„Ovšemže ne.“

Mason zabořil ruce do kapes. „Ještě si to rozmyslím,“ slíbil.

KAPITOLA 19

Pro Perryho Masona to byla nová a svým způsobem rozčilující zkušenost, sedět v soudní síni jako pouhý divák.

Přihlíží-li zkušený jezdec rodeu, pak se i v hledišti instinktivně pohupuje, když pozoruje počínání kovboje v sedle vzpínajícího se koně. Právě tak sebou škube milovník mechanických hracích automatů, sleduje-li kovovou kuličku, jak při svém pohybu po hrací desce naráží na mantinely a jednotlivé šance.

Perry Mason, který seděl v první řadě diváky přeplněné soudní síně v El Templu a sledoval začátek předběžného líčení v kauze „Lid státu Kalifornie proti Johnu L. Witherspoonovi“, se čas od času předkláněl, jako by užuž chtěl položit nějakou otázku. Byla-li vznesena námitka, sevřel oběma rukama opěradlo své židle, hotov energicky protestovat.

Přesto se dokázal ovládat a mlčky sledovat dlouhé celodenní jednání, během kterého okresní státní zástupce vršil proti obžalovanému jeden důkaz za druhým.

Svědkové potvrdili, že Roland Burr byl hostem v domě obžalovaného. Prokázalo se, že Witherspoon ho pozval do svého domu po náhodném rozhovoru, během kterého vyšlo najevo, že oba pánové holdují stejným koníčkům, jmenovitě muškaření a amatérské fotografii. Prokázalo se i to, že obžalovaný své pozvání vyslovil až poté, co byl představen paní Burrové, manželce zavražděného. Osoba paní Burrové se v průběhu líčení začala jevit jako stále důležitější.

Jednotliví sloužící vypověděli, že pan Roland Burr se často vydával do města. Při těchto cestách ho jeho manželka nezřídka provázela. Ale přiházívalo se také, že v době, kdy byl Burr ve svém pokoji, paní Burrová se na chodbě či v atriu setkávala s

hostitelem. Witherspoonovi mexičtí sluhové odpovídali sice dost váhavě, ale jejich svědectví nakonec prokázala nebezpečnou motivaci, plynoucí ze sílícího intimního vztahu mezi obžalovaným Witherspoonem a vdovou po zavražděném.

Svědecké výpovědi hovořily o kradmých polibcích a drobných důvěrnostech, které pod palbou otázek státního zástupce nabývaly hrozivých rozměrů – postavy, tisknoucí se k sobě v nejrůznějších zákoutích, tiché rozhovory u bazénu a pod noční oblohou. Netrvalo dlouho, a v soudní síni se už hovořilo o „tajném miliskování“ a dokonce o „nedovolených sexuálních stycích“.

Když státní zástupce prokázal motiv obžalovaného, jal se s chladnou a nelítostnou promyšleností dokazovat jeho příležitost ke spáchání vraždy. Lékař, který Burra ošetřoval, objasnil stav pacienta a jeho neschopnost opustit lůžko, a to nejen proto, že měl nohu v sádře, ale i vzhledem ke skutečnosti, že ji měl vyzdviženou pomocí provazu, který vedl přes kladku na stropě a měl na druhém konci upevněné závaží. Byly předloženy fotografie, zobrazující umístění skleněné nádoby, z níž vycházel smrtelně jedovatý plyn. Stála téměř tři metry od lůžka raněného, na stolku, jaký se zpravidla používá pod psací stroj, a který tam dal umístit sám John L. Witherspoon poté, co se jeho host zranil.

Lékař také potvrdil, že než s paní Burrovou odjeli, nebožtík projevil přání, aby mu pan Witherspoon přinesl rybářský prut, který zanechal v jeho pracovně.

Sluhové pak dosvědčili, že klíč od této pracovny měl jedině obžalovaný a že v době, kdy muselo dojít k vraždě, nebyla v domě krom služebnictva, Burra a Witherspoona přítomna žádná jiná osoba. Státní zástupce dal zaprotokolovat i svědectví o hlídacích psech, které dokazovalo, že v době, kdy byli tito služebně vycvičení psi volně puštěni, nikdo cizí se nemohl do hlídaného objektu dostat.

Bylo prokázáno, že rybářský prut, který držel zesnulý v rukou,

byl totožný s tím, o nějž zavražděný před smrtí Witherspoona žádal. Soudu byly předloženy fotografie těla tak, jak bylo nalezeno. V levé ruce držel mrtvý špičku třídílného rybářského prutu. Pravicí svíral kovové okruží prostředního článku. Celková pozice těla naznačovala, že nebožtík se pokoušel zasunout třetí článek do kování druhého přesně ve chvíli, kdy ho sklátily jedovaté výpary.

„Slavný soud se může přesvědčit," pravil státní zástupce s poukazem na předložené snímky, „že zavražděný obdržel svůj rybářský prut evidentně v okamžiku, kdy se začal vyvíjet jedovatý plyn."

„Námitka!" zvolal v tu chvíli obhájce Lawrence Dormer a prudce vstal. „Vaše Ctihodnosti," pokračoval rozhořčeným hlasem, „jde o čirou spekulaci. Je to něco, co…"

„Odvolávám své tvrzení," usmál se státní zástupce. „Koneckonců, Ctihodnosti, ta fotografie hovoří sama za sebe."

Dormer se znovu posadil.

Státní zástupce pokračoval v systematickém budování obžaloby. Lékařské dobrozdání určilo přibližnou dobu i přesnou příčinu smrti.

Okresní státní zástupce předvolal Jamese Haggertyho, policejního důstojníka, který spolu s Masonem objevil Milterovo tělo. Zatímco se ho státní zástupce ptal na jméno a zaměstnání, Lawrence Dormer seděl napjat jako struna, hotov zasáhnout v prvním okamžiku, kdy se žaloba jakoukoli otázkou pokusí otevřít případ Milterovy vraždy.

„Nuže, pane Haggerty," oslovil ho státní zástupce, „zeptám se vás, zda jste při vstupu do bytu Leslieho L. Miltera v předvečer vraždy Rolanda Burra zaznamenal něco, co svědčilo o přítomnosti kyseliny chlorovodíkové či kyanidu draselného."

„Námitka!" zvolal okamžitě Dormer. „Vaše Ctihodnosti, tato otázka je nejen nepatřičná, irelevantní a nepodstatná, ale z hlediska

státního zástupce legálně nepřípustná. V tomto líčení je můj mandant vyšetřován výhradně pro obvinění z vraždy Rolanda Burra. Je zcela nezákonné, aby soudu či porotě byly předkládány výpovědi, které by ho eventuálně spojovaly se zločinem, z něhož obžalován nebyl. Je zjevným záměrem obžaloby postupovat právě tímto nepatřičným způsobem a…“

„Kloním se k názoru pana obhájce,“ pravil soudce, „ale soud si přesto vyslechne argumenty pana státního zástupce.“

Zástupce žaloby Copeland byl na obhájcovu námitku připraven a předem se proti ní vyzbrojil pádnými argumenty.

„Pokud slavný soud dovolí,“ pronesl klidným tónem člověka, který je si zcela jist svým pečlivě připraveným zdůvodněním, „žaloba nehodlá jakkoli zpochybnit zákonné principy, o kterých hovoří obhajoba. Existují však určité výjimky.

Tak například v případech padělání dokumentů připouští soud předložení předchozích padělků jako důkaz schopnosti obžalovaného dopustit se výše zmíněného trestného činu. Právě tak se u sexuálních zločinů mohou projednávat i dřívější obdobné aktivity obžalovaného, které dokazují jeho náchylnost k překračování všeobecně uznávaných mravních zásad. I my dnes chceme, Vaše Ctihodnosti, předložit soudu toto svědectví ne jako důkaz, že obžalovaný zavraždil Leslieho L. Miltera, nýbrž proto, abychom dokázali, že zaprvé byl tento způsob provedení vraždy obžalovanému znám, zadruhé že vlastnil potřebné množství kyseliny chlorovodíkové, i – to zatřetí – kyanidu draselného, a zároveň že si byl vědom fatálních účinků, které má plyn vznikající sloučením těchto dvou chemikálií.

A nyní s laskavým svolením soudu hodlám citovat jednotlivé předpisy týkající se výše zmíněných výjimek. Budu je citovat tak, aby soud měl možnost si jejich platnost ověřit.

Tak například, Vaše Ctihodnosti, v šestnáctém svazku Corpus juris se na straně 589 praví – cituji: ‚Vyžaduje-li provedení

trestného činu určité znalosti, které je třeba obviněnému prokázat, připouští se svědectví o provedení či pokusu o provedení obdobného trestného činu, ke kterému došlo či mělo dojít v nedávné době a na nepříliš vzdáleném místě…‘ konec citace.

Abych mohl dokázat, že obžalovaný si byl vědom smrtících účinků jedovatého plynu, který se vyvíjí při…“

Soudce Meehan se podíval na hodinky a přerušil státního zástupce slovy: „Nastal čas odpolední přestávky. Soud se v této věci rád seznámí s nezávislým šetřením. Zjevně však půjde o klíčovou záležitost, která si vyžádá zevrubnějšího zkoumání. V důsledku toho se líčení odkládá do zítřka. Obžalovaný zůstane do té doby pod dohledem šerifa. Soud bude pokračovat zítra v deset hodin dopoledne.“

Šerifovi zástupci odvedli Witherspoona ze soudní síně. Soudce opustil své křeslo. Diváci začali mezi sebou hlasitě hovořit. Bylo zřejmé, že státním zástupcem zbudovaná hradba nepřímých důkazů proti obžalovanému, který až do této chvíle patřil k předním městským prominentům, vzrušuje značnou část místní veřejnosti.

Lois Witherspoonová opustila soudní síň se vztyčenou hlavou, nevšímajíc si ani lítostivých, ani přezíravých pohledů, kterými ji jedni i druzí sledovali.

Po návratu do hotelu se Mason uvelebil v pohodlné lenošce a řekl Delle Streetové: „Tohle je daleko příjemnější než ty tvrdé židle v soudní síni.“

„Chvílemi jste mi, šéfe, připadal, že máte sto chutí vyskočit a vložit se do té šarvátky,“ poznamenala Della.

„To tedy máte pravdu,“ přiznal se Perry.

„Jak jsem si všimla, tak toho mají na Witherspoona až až.“

Mason se pousmál. „Snad ho to trochu zkrotí a naučí mít slitování s jinými. Aspoň vidí, jak bylo před osmnácti lety Horaci Adamsovi. Ozval se už Drake?“

„Ne.“

„Vyřídila jste mu můj vzkaz?“

„Ano. Řekla jsem mu, aby dal sledovat tu dívku z Allgoodovy agentury; že se chcete dovědět co nejvíc o Rolandu Burrovi, co dělal v den, kdy jsme sem dorazili, i předtím.“

„Do chvíle, než ho kopnul ten kůň,“ doplnil s úsměvem Perry. „Pak už toho moc nenadělal.“

„Drake na tom pracuje,“ řekla Della. „Je od rána v jednom kole, rozesílá jeden telegram za druhým a telefonuje kde kam. Zapojil do toho současně několik agentů. Slíbil, že do koktejlu před večeří bude tady.“

„Dobrá,“ poznamenal Mason. „Jdu do svého pokoje, dám si sprchu a převléknu se. V životě jsem v žádné soudní síni nezažil takovou tlačenici. Dusno a puch. Jsem z toho celý uvláčený a upocený.“

Perry byl ještě pod sprchou, když Paul Drake dorazil. „Hernajs, Perry, já nevím, jestli dokážeš číst myšlenky nebo jsi jasnovidec, ale měls perfektní tušení!“

„O čem teď mluvíš?“ zeptal se ho Mason.

„O záhadné slečně X z toho starého případu – o Corine Hassenové.“

„Co je s ní?“

„Našli jsme ji.“

„Kde?“

„V Renu, ve státě Nevada.“

„Mrtvá?“

„Ano.“

„Zavražděná?“

„Skočila do jezera Donner a spáchala sebevraždu. Tělo sice nikdo přesně neidentifikoval, ale policie archivuje její fotografie.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Mason.

„Zjevně v době, kdy byl zavražděn David Latwell.“

„Datum je nesmírně důležité,“ řekl Mason.

„Mám tu pro tebe úplně všechno, včetně fotografií těla.“

„A říkáš, že ji tehdy nikdo neidentifikoval?“

„Ne. Byla úplně nahá, když ji vylovili. Žádné šaty se nikdy nenašly. Zatraceně pěkná holka. Prohlásili to tenkrát za sebevraždu. Můžeš si ty fotky srovnat. Určitě to byla Corine Hassenová.“

„Nevíš čirou náhodou, jestli Corine uměla plavat?“

„Zatím nevím, ale brzy ti to zjistím.“

„Začíná se to hýbat,“ poznamenal Mason.

„Teď ti, Perry, nerozumím,“ posteskl si Drake. „Fakt nevím, co tím myslíš.“

Mason se pečlivě osušil a nachystal si čisté prádlo. V jeho tváři se znovu objevil onen známý tvrdý pohled.

„A co to děvče z Allgoodovy agentury?“

„Sally Elbertonová? Tu sledujeme.“

„Víte o každém jejím kroku?“

„Ano.“

„Jestli se nepletu,“ řekl Mason, „tak mi dnes večer dá Lois Witherspoonová ultimátum.“

„Mám pro tebe taky zprávy o Rolandu Burrovi,“ pokračoval Drake. „Jezdil dost často do města. Nakupovat fotopotřeby a tak podobně. Ten den, cos tam přijel z Palm Springs – tenkrát, co ho pak zranil kůň – byl zvlášť aktivní. Do města jel čtyřikrát nebo pětkrát. Údajně pro věci na focení a kvůli různým pochůzkám. Ale byl taky párkrát na poště. Na jedné z těch cest s ním jeho žena nebyla.“

Mason, který si právě zapínal knoflíčky od košile, se na okamžik zarazil. „Ptal ses taky tam, kde se dají uložit balíčky, jestli…“

„To je další věc, ve které jsi měl pravdu,“ pokračoval Drake. „Na autobusovém nádraží dal do úschovny balíček, vzal si od něj

lístek, ale už se pro něj nevrátil. Aspoň ta holka, co měla tenkrát službu, si nevzpomíná, že by si ho vyzvedl.“

„Moment,“ zarazil ho Mason. „Těch zaměstnankyň tam přece musí být víc.“

Drake přikývl. „Krátce nato si přece zlomil nohu.“

„Jak to myslíš?“

„Ten balíček tam uložil kolem poledne v den, kdy se zranil. Holka, co tenkrát sloužila v úschovně, nastupovala v devět ráno a končila v pět odpoledne. A to už Burr ležel s přeraženou nohou. Takže dá rozum, že pak už si ten balíček nevyzvedl.“

„A co se s tím balíčkem stalo?“ zajímal se Mason.

„Zmizel,“ odpověděl Drake. „Takže úschovní lístek musel předložit někdo jiný.“

„A to děvče si nepamatuje, kdo to byl?“

„Ne. Pamatuje si na Burra, ale na ten balíček si přesně nevzpomíná. Ví jen, že byl v balicím papíře a má dojem, že nebyl větší než krabice na doutníky, ale jistá si tím taky není. V té úschovně mají dost fofr.“

„Má to děvče z úschovny ještě další povinnosti?“ zajímal se Mason.

„Ano. Má na starosti novinový stánek a prodej sodovky.“

„Mohl se někdo vetřít za pult té úschovny a sebrat balíček, aniž předložil příslušný doklad?“

„Těžko,“ opáčil Drake. „Ta holka se dušuje, že je to úplně vylomeno. Věci v úschovně si dobře hlídají. Kdyby se tam chtěl někdo dostat, musel by nadzvednout sklopnou část pultu, a tím by na sebe upozornil.“

„Myslím,“ poznamenal Mason, „že mi začíná svítat, ale nic bližšího ti k tomu, Paule, nepovím, protože jsou to jen dohady.“

Drake pozoroval, jak si Perry natahuje kalhoty, a pak řekl: „Nebuď tajnůstkář. Co přede mnou zase tutláš?“

„Nic,“ odpověděl Mason. „Všechny karty leží volně na stole.

Zjistils, jestli byl Burr někdy ve Winterburgu?“

„To je další věc, ve které ses trefil. Bydlel tam.“

„Kdy?“

„Přesně to nevím, ale někdy před lety. Dělal tam pojišťováka.“

„A co bylo dál?“ zeptal se Mason.

„Přestěhoval se na pobřeží, kde si pořídil parkoviště s půjčovnou automobilů. Pak dělal kdeco. V jeho životě je ale mezera. Nejsem s to zjistit, co s ním bylo mezi lety 1930 a 1935. Mám dojem, že se pak už do Winterburgu nevrátil.“

„Sežeň jeho otisky,“ přikázal Mason. „Zjisti, jestli někdy seděl. Ty otisky bude mít patrně coronerův úřad.“

„Poslyš, Perry,“ odpověděl Drake, „nevěřím, že máš jenom nějaké tušení. Víš něco, co si necháváš pro sebe. Tak ven s tím, vyklop to hezky na rovinu.“

„Nemám žádné tajné informace, Paule,“ vysvětloval Mason. „Moje představy pramení z všeobecně známých skutečností. Vtip je ovšem v tom, že když se ujmu nějakého případu, vždycky vycházím z presumpce neviny obžalovaného. Z tohoto hlediska logicky předpokládám, že Corine Hassenová mohla do Rena odjet. A teď: Jestli Adams mluvil pravdu a Latwell měl skutečně v úmyslu s Corine uprchnout a ta taky doopravdy do Rena odcestovala, pak je jasné, že musely nastat okolnosti, které jejich záměr zhatily. Tyhle okolnosti vyústily ve vraždu Davida Latwella. V tom případě však lze docela rozumně předpokládat, že tytéž okolnosti zapříčinily i vraždu Corine Hassenové.“

„Na jejím těle se nenašly známky jakéhokoli násilí,“ připomněl Drake. „Mrtvoly si v čisté jezerní vodě všimla parta kanoistů. Ti vyvolali poplach a informovali šerifovu kancelář, která zajistila vylovení těla. Předpokládalo se, že utopená byla z Rena, kam také dopravili její ostatky. Pořídili fotografie a coronerova kancelář prohlásila, že k smrti došlo v důsledku utonutí.“

„I tak to mohla být vražda,“ trval na svém Mason.

Drake se zamyslel. „Začínám mít dojem,“ řekl, „že to nebyl Milter, kdo se pokoušel vydírat. Musel to být Burr se svou ženou, kteří se nastěhovali k Witherspoonovi, aby z něj něco vyrazili. Ale nezdá se mi, Perry, že nám to dvakrát pomůže. Pro Witherspoona z toho plyne jen další motiv. Byl na místě činu a…“

Drakea přerušilo klepání na dveře, za kterými se ozval hlas Delly Streetové: „Jak jste na tom, šéfe? Můžu dál?“

„Už jsem oblečený,“ odpověděl Mason, „Pojďte.“

Della Streetová vešla do ložnice a oznámila: „Je tady.“

„Lois Witherspoonová?“

„Ano.“

„Co chce?“

„Okamžitě s vámi mluvit,“ odpověděla Della. „Vypadá náramně odhodlaně. Myslím, že se rozhodla všechno prozradit.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „tak si s ní promluvíme.“

V okamžiku, kdy Mason vešel do obýváku svého hotelového apartmá, Lois Witherspoonová vstala. „Chci s vámi mluvit o samotě,“ řekla.

„To je v pořádku,“ odpověděl Mason s pohledem na Paula a Dellu Streetovou. „Před těmito lidmi můžete mluvit naprosto otevřeně.“

„Jde o tu kačenu, kterou jste mě poslal dát do Marvinova vozu,“ vysvětlovala Lois. „Vypadá to, že chtějí celou záležitost spojovat i s Milterovou vraždou. To znamená, že pravda o té kachně bude pro mého otce důležitá. Nehodlám jen tak sedět a dívat se, jak ho…“

„To vám nezazlívám,“ přerušil ji Mason.

„Řeknu jim všechno. Víte, co to znamená.“

„Co to znamená?“

„Je mi to líto,“ řekla Lois. „Je mi líto mě i táty. A taky vás…“

„Proč mne?“

„Něco takového vám tady u nás, pane Masone, neprojde.“

„Proč ne?“

„Jde o maření stop. V právu se moc nevyznám, ale vím docela jistě, že je to nezákonné. Ale i kdyby nebylo, je to docela určitě nemorální – aspoň myslím.“

Mason si zapálil cigaretu. „Víte něco o chirurgii?“ zeptal se.

„Co tím myslíte?“

„Jsou případy,“ řekl Mason, „kdy chirurg musí řezat, chce-li zachránit pacientovi život. To, co se stalo, můžete klidně nazvat chirurgickým řezem.“

„A to je legální?“

„Možná.“

„Budete mít potíže, když to prozradím?“

„Určitě.“

Dívčin pohled trochu změkl. „Pane Masone,“ řekla, „byl jste na mě strašně hodný. Nevím, proč jste po mně chtěl, abych to udělala – ale vlastně to tuším. Sympatizujete s Marvinem a myslím, že přede mnou něco tajíte.“

„A o tom bychom si právě měli promluvit,“ odpověděl Mason. „Posaďte se, dáme si koktejl a cigaretu a všechno si povíme.“

„Koktejl k tomu nepotřebuju,“ poznamenala Lois. „Klidně kuřte a svěřte mi to tajemství.“

„Snesete je?“

„Ano.“

Mason spustil: „O Marvinově původu i o důvodech, proč mě váš otec najal, jsem vám už řekl. I o tom, že v písemných záznamech jsem nenašel nic, na základě čeho by se dala očistit památka jeho otce. Vzal jsem to tedy z jiného konce. Mohu Marvina téhle skvrny zbavit, ale jen budu-li mít možnost jednat po svém. Jakmile se zmíníte o té kachničce, vězím v tom případu až po uši. A jsem-li do něj sám zapleten, nemám dostatečně volné ruce pro jednání, kterým bych objasnil i ten starý zločin. Jakmile

se o něm Marvin doví, přiběhne na vás. S tím musíte počítat.

Státní zástupce bude štěstím bez sebe, když mi bude moci hodit na hlavu tu záležitost s kachnětem. A vy mu to nahrajete přímo do rukou. On totiž taky chce vyrukovat s tím dvacet let starým případem. Bude-li však žalobce vyžadovat svědectví týkající se Latwellovy vraždy, aby z něj vydedukoval dodatečný motiv k vraždě Rolanda Burra, svědkové se dopustí křivopřísežnictví. Proto chci jednat po svém.“

„Co to znamená – po vašem?“ zeptala se váhavě Lois.

„Rád bych, abyste otci vyřídila vzkaz.“

„Jaký?“

„Povězte mu, ať toho svého zatraceného advokáta donutí sedět na zadku a držet hubu!“ zvolal Mason tak energicky, že se jeho posluchači skoro lekli.

„Proč? Co tím myslíte? On toho přece moc nenamluvil. Vyslýchal jen svědky obžaloby a pronesl jednu nebo dvě námitky.“

„Namítal proti otázce, co viděl policista, když vstoupil do Milterova bytu,“ odpověděl Mason.

„Proboha, co na tom? Copak to s tímhle případem souvisí? Už jsem vám řekla, že se v právu nevyznám, ale i mně je jasné, že jestli se jim podaří zamíchat do toho ještě i tenhle případ a vrhnout na tátu podezření z Milterovy vraždy, pak lidi budou věřit, že je vinen a…“

„Ovšemže budou,“ přikývl Mason. „A soudce jakbysmet. Jenže noviny už o tom psaly. Všichni v soudní síni, každé dítě, které je dost staré na to, aby umělo číst, přece ví, co se státní zástupce snaží dokázat. Když ho budete chtít umlčet na základě formálních námitek, podezření proti obžalovanému tím jenom podpoříte. Co hodlá obhájce vašeho otce dál podniknout?“

„To nevím.“

„Podle mých informací,“ řekl Mason, „vidí věci černě.

Předpokládá, že se mu nepodaří zabránit procesu, a rozhodl se tedy nepředvolávat žádné svědky a nechat si je až k hlavnímu líčení.“

„Myslíte, že je to špatná taktika?“ Mason na dívku zpříma pohlédl a odpověděl: „Ano.“

„Proč?“

„Protože váš otec je hrdý muž. Takový vývoj ho duševně zlomí. Trochu příkoří by mu neuškodilo. Ale velká křivda ho může zničit. A co víc, společensky bude zcela vyřízen. Tohle je maloměsto. Váš otec patří ke zdejším prominentům. Musí zvítězit hned a na celé čáře, nebo je s ním konec. Jestli se jeho obhájce bude chytat formálních skulin v zákonech a lidé pochopí, že váš otec vyvázl jen díky jim, pak… jaký to bude mít pro něj smysl?“

„Chcete, abych si o tom s tátou promluvila?“ zeptala se Lois.

„Nechci,“ opáčil nevrle Mason.

„Proč ne?“

„Protože to není moje věc. Bylo by neetické, kdybych podrýval autoritu svého kolegy.“

„Ale co uděláme s tou kačenkou?“ zeptala se dívka.

„Jděte a povězte, jak to všechno bylo,“ odpověděl Mason. „V tuhle chvíli tím svému otci nijak nepomůžete. Ale Marvina do toho namočíte, rozpoutáte skandál, v důsledku kterého váš snoubenec, pokud nespáchá zrovna sebevraždu, přinejmenším nedostuduje a rovnou se přihlásí do armády. Můžete si spočítat, co bude dál. Marvin udělá všechno, aby se z války nevrátil. Už ho nikdy neuvidíte.“

Lois byla bledá jako křída, ale hleděla na Masona klidně.

„Co mám tedy dělat?“ zeptala se.

„Musíte se poradit s vlastním svědomím,“ odpověděl Mason.

„V tom případě,“ řekla dívka, „se hned provdám za Marvina. Odjedu s ním do Yumy a ještě dnes večer se vezmeme. Pak půjdu a řeknu soudci, jak to bylo s tím kachnětem.“

„Přesně tohle jsem od vás čekal,“ poznamenal zasmušile

Mason.

Lois pohlédla na Dellu Streetovou a když v jejích očích spatřila záblesk lítosti, vykřikla rozhněvaně: „Nedívejte se tak na mě! Nemyslete si, že jsem ženská, která se hned rozbrečí. Tahle situace vyžaduje činy, a ne slzy!“

„A co když si vás nebude chtít vzít?“ zeptal se Perry.

„Dokážu to zařídit tak, že bude chtít,“ odpověděla se sevřenými ústy Lois.

„A pak řeknete soudci o té kačence?“

„Ano. Doufám, že vám tím moc neublížím nebo nezmařím vaše plány, ale udělám to. Nevydržím už déle lhát.“

„A potom?“

„Pak,“ řekla Lois, „bude všechno záležet na tom, podaří-li se nám dokázat, že byl Marvinův otec nevinen. Budeme manželé. Už mě nebude moci opustit.“

„Ale noviny otisknou hromadu špinavostí,“ připomněl jí Mason.

„Tak ať! Mě víc mrzí, že tím ohrozím vás – ale nedokážu už svým mlčením zhoršovat tátovu pozici.“

„O sebe se postarám,“ poznamenal Mason. „To vás trápit nemusí. Tak jen do toho, a řekněte jim všechno.“

Lois podala právníkovi ruku. Chladnými prsty pevně stiskla jeho dlaň. „Dokázal jste v životě skvělé věci, pane Masone, ale tohle je, myslím, ta nejlepší. Jste ochoten ohrozit svou profesionální kariéru, abyste Marvinovi pomohl – děkuju.“

Mason ji pohladil po rameni. „Dělejte, jak myslíte,“ řekl. „Jste rozená bojovnice. V životě dosáhnete všeho, co budete chtít, dokážete-li se o to takhle rvát.“

„Nemějte strach, já to svedu,“ řekla Lois a zamířila ke dveřím.

Mlčky na ni hleděli, jak stiskla kliku. Nebyla to vhodná chvíle na loučení či formální zdvořilosti. Prostě tu stáli a dívali se, jak odchází.

Vtom zadrnčel telefon. Della Streetová sebou trhla, jako by za ní někdo vystřelil. Lois Witherspoonová se zarazila a čekala.

Mason, který stál nejblíž aparátu, zvedl sluchátko, přiložil ho k uchu a řekl: „Haló… Ano, tady Mason… Kdy?… Dobře, hned tam budu.“

Pak zavěsil a oslovil Lois Witherspoonovou: „Seberte svého přítele, odjeďte do Yumy a vezměte se.“

„To taky udělám.“

„A mlčte o té kachně.“

Dívka zavrtěla hlavou.

Mason se usmál. „Nebudete o ní muset hovořit.“

„Jak to?“

„Váš otec pro mě poslal. Přeje si, abych se zítra ujal jeho obhajoby.“

„Nemůžete ho zastupovat, pane Masone,“ poznamenalo chladně děvče.

„Proč ne?“

„Protože jste proti němu nastražil některé důkazy.“

„Z etického hlediska máte možná pravdu,“ připustil Mason, „ale to je čistě akademický problém, se kterým si nemusíte lámat hlavu, protože zítra před soudem zase všechna ta obvinění proti vašemu otci rozbiju na padrť.“

Lois ještě chvíli stála na místě, ale pak její pohled náhle zjihl. Zničehonic přistoupila k Masonovi.

„Chcete políbit nevěstu?“ zeptala se s úsměvem.

KAPITOLA 20

Soudní síní proběhla vlna vzrušení, když Perry Mason prošel bariérou, dělící auditorium od prostoru pro účastníky a zaujal místo vedle Lawrence Dormera a obžalovaného.

Soudce Meehan vyzval soudní síň ke klidu.

Lawrence Dormer vstal. „Jestli slavný soud dovolí," pravil, „rád bych navrhl, aby se pan Perry Mason ujal v tomto líčení role obhájce."

„Povoluje se," odpověděl soudce Meehan.

Mason se zvolna postavil. „A nyní, Vaše Ctihodnosti," oznámil, „jménem obžalovaného Johna L. Witherspoona stahujeme včerejší námitku obhajoby proti otázce, kterou státní zástupce položil svědkovi, policejnímu důstojníkovi Haggertymu. Nechť na ni svědek odpoví."

Okresní státní zástupce Copeland byl nesmírně překvapen. Chvíli mu trvalo, než zvládl svůj úžas. Obávaje se léčky, povstal a řekl: „Předpokládám, že soudu je jasné, že tato otázka zazněla pouze proto, aby se prokázalo, že obžalovaný měl přístup k těmže jedům, jaké byly v onom případě užity, a že znal jejich účinky i způsob, jak s jejich pomocí vyvinout smrtelně jedovatý plyn."

„Soud to tak pochopil," odpověděl soudce Meehan.

„Doufám, že to chápe i obhajoba," poznamenal žalobce s pohledem na Perryho Masona.

Ten se posadil a přehodil si nohu přes nohu. „Obhajoba to chápe, nebo se tak alespoň domnívá," odpověděl s úsměvem.

Skoro půl minuty státní zástupce Copeland váhal, než dal znovu přečíst znění otázky, kterou položil svědkovi, a než ho požádal, aby na ni odpověděl.

Postupně a obezřetně Copeland prokázal, že k zavraždění

Leslieho Miltera bylo stejným způsobem užito téhož jedu, jakým byl zabit Roland Burr.

Státní zástupce také výslechem svědka dokázal, že Witherspoon se na místě činu objevil asi půl hodiny po nálezu Milterova těla, a že policistovi Haggertymu řekl, že hledá Perryho Masona, který, jak mu Haggerty odpověděl, právě odešel. Na to že mu Witherspoon řekl: „Hledal jsem už pana Masona všude, a do Milterova bytu jsem zašel až nakonec.“ Svědek také prohlásil, že Witherspoon tvrdil, že předtím v tomto bytě nikdy nebyl a že je v něm tudíž poprvé. Všechny tyto otázky byly zaprotokolovány a proběhly bez jediné obhájcovy námitky. Z nápadné opatrnosti, s jakou je Copeland formuloval, bylo jasné, že je čím dál tím zmatenější.

Na závěr Haggertyho výslechu žalobce řekl: „S laskavým svolením soudu předvolám nyní dalšího svědka, s jehož pomocí prokáži, že obžalovaný byl spatřen, jak odchází z Milterova bytu zhruba v době, kdy byla vražda spáchána. Soud patrně shledá tento postup poněkud neobvyklým, ale všechna tato svědectví mají sloužit k jedinému přísně ohraničenému cíli a,“ dodal Copeland vítězně, „nesetkala se s jedinou námitkou ze strany pana obhájce.“

„Nějaké další otázky?“ zeptal se Mason.

„Nikoli. Svědek je váš.“

Mason oslovil policistu: „Pane Haggerty, když jste vkročil do toho bytu, všiml jste si kulového akvária na zlaté rybky s kachním mládětem?“

„Námitka proti této otázce,“ ozval se pohotově Copeland. „Svědectví o Milterově vraždě bylo zařazeno z přísně omezených příčin. Žaloba nemá v úmyslu tuto vraždu v tomto okamžiku rozebírat.“

„Je úplně jedno, co vy máte v úmyslu,“ odsekl Mason. „Vy jste kladl otázky tak, aby mohly sloužit účelům obžaloby. Podle pravidel křížového výslechu mám nyní zase já právo odhalit

ostatní skutečnosti. A to taky, vážený pane okresní státní zástupce, udělám. Odhalím je v plné šíři!“

„Vznáším námitku, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Copeland. „Toto není řádný křížový výslech.“

„Proč ne?“ zeptal se Mason. „Vy jste se pokusil spojovat obžalovaného s Milterovou vraždou.“

„Ale jen proto, abych dokázal, že mu byl znám způsob, jakým byla provedena,“ bránil se státní zástupce.

„Opakuji, že je mi jedno, jaké vy jste měl k tomu důvody,“ odpověděl Mason. „Já mám v úmyslu dokázat, že John L. Witherspoon nemohl mít s vraždou Leslieho Miltera cokoli společného. Dokáži také, že Milter byl mrtev dřív, než Witherspoon vystoupil po schodech k jeho bytu. Prokáži to s pomocí vašich i svých vlastních svědků. Argumenty, kterých jste použil, obrátím proti vám. Vy jste s tím začal, a vy také…“

Soudce Meehan zaťukal kladívkem. „Obhajoba se zdrží osobních útoků,“ pravil, „a bude se obracet výhradně k soudu.“

„Dobrá,“ usmál se Mason. „Vaše Ctihodnosti, vzal jsem na vědomí, že se státní zástupce rozhodl předložit určitá svědectví za účelem doložení úzce vymezených skutečností. Obhajoba proti tomu nic nenamítala. Tato svědectví potvrdila fakta, o kterých se obžaloba domnívá, že jí budou ku prospěchu. Máme právo odhalit pravdu v celé její šíři.“

„Pokud jde o otázku obhajoby, námitka obžaloby se zamítá,“ rozhodl soudce Meehan. „Svědek na položenou otázku odpoví.“

„Je to tak,“ řekl Haggerty. „V tom akváriu bylo kachní mládě.“

„Všiml jste si na něm něčeho zvláštního?“

„Ano.“

„Čeho?“

„Ta kachna se tam plácala pořád dokola… jako by neuměla plavat… Vypadalo to, že se topí.“

Auditoriem otřásl výbuch smíchu, který se soudce snažil utišit

zuřivým ťukáním kladívka.

Haggerty se na stanovišti svědků nervózně zavrtěl a pokusil se čelit rozesmátému publiku urputně vzdorovitým pohledem.

„Soudu přihlíží venkovští diváci,“ poznamenal s úsměvem Perry Mason, „pro které je představa kachny, která nedovede plavat a topí se v akváriu se zlatými rybičkami, směšná a kuriózní. Jste si, pane Haggerty, naprosto jist, že se to kachní mládě topilo?“

„S tou kachnou bylo něco v nepořádku,“ odpověděl svědek. „Nevím co, ale v jednom kuse se potápěla. Jako by se nedokázala udržet na hladině.“

„Slyšel jste někdy o tom, že by se kachny potápěly?“ zeptal se Mason.

Soudní síní opět zaznělo tlumené chichotání.

„Ano,“ odpověděl Haggerty, „ale tohle bylo prvně, kdy jsem viděl, aby kachna šla ke dnu zadkem napřed.“

Soudce Meehan měl co dělat, aby uklidnil další výbuch smíchu.

„Ale jste si jist, že s ní bylo cosi v nepořádku v okamžiku, kdy jste vstoupil?“ zeptal se Mason, když se smích utišil.

„Ano. Seděla na dně a byla ze dvou třetin pod hladinou.“

„Co se s ní stalo pak?“ zeptal se Mason.

„Zdá se, že se z toho nějak vykřesala. Mě to dost sebralo, protože jsem se nalokal toho plynu. Když jsem se trochu zmátořil, tak jsem se na ni kouknul znovu, ale to už plavala jaksepatří.“

„Byla stále ještě v tom akváriu, když do bytu vstoupil obžalovaný?“ zajímal se Mason.

„Ano.“

„Prohlásil obžalovaný něco o tom kachněti?“

„Ano.“

„Co?“

„Že je jeho.“

„A ještě něco?“

„Že Marvin Adams, mladík, co byl odpoledne u něj na ranči, je večer odvezl.“

„Obžalovaný to kachní mládě bezpečně poznal?“

„Ano, naprosto bezpečně. Řekl, že může odpřísáhnout, že je jeho.“

Mason přikývl a maličko se pousmál. „Děkuji vám, pane Haggerty, za vaše cenné svědectví,“ řekl. „Nemám další otázky.“

Okresní státní zástupce Copeland maličko zaváhal a pak ohlásil dalšího svědka: „Alberta Cromwellová!“

Alberta Cromwellová prošla uličkou ve středu auditoria, přistoupila k soudcovu stolu, složila přísahu a usedla do křesla pro svědky. Když spatřila Perryho Masona, nasadila vzdorovitý výraz ženy pevně rozhodnuté říct, co uzná za vhodné, a pomlčet o všem, co nechce připustit.

Copeland se znovu zatvářil neobyčejně přátelsky. Tentokrát se cítil daleko jistěji a bylo to na něm také znát. „Jmenujete se Alberta Cromwellová a bydlíte zde v El Templu?“ zeptal se.

„Ano.“

„Ve stejném domě, jako zesnulý Leslie Milter?“

„Ano.“

„Kde přesně se váš byt nachází?“

„V prvním patře, hned vedle pana Miltera. V tomto poschodí jsou dva byty, každý s vlastním vchodem a schodištěm.“

„Jsou mezi oběma byty nějaké spojovací dveře?“

„Ne, nejsou.“

„Viděla jste onoho osudného večera zde přítomného obžalovaného pana Johna L. Witherspoona?“

„Ano.“

„Kde a kdy?“

„Asi dvacet či patnáct minut před dvanáctou. Přesněji to nevím. Vím jen, že to bylo mezi půl dvanáctou a půlnocí.“

„Kde jste ho viděla?“

„Viděla jsem ho odcházet z bytu Leslieho L. Miltera.“

„Jste si naprosto jistá, že to byl on?“

„Ano, pane. Nejen že jsem ho viděla, ale zapsala jsem si i číslo jeho vozu. Vím docela určitě, že to byl pan Witherspoon.“

„A teď: Víte, zda odcházel z bytu zesnulého, nebo…“

„Ano, pane,“ přerušila ho Cromwellová ve zřejmé snaze uplatnit své svědectví. „Vím, že z toho bytu odcházel. Slyšela jsem jeho kroky na schodech, bouchnutí domovních dveří a pak jsem ho viděla před barákem.“

„Jak jste ho viděla?“

„Oknem. Na každé straně domu je v patře arkýř. Jeden patří k Milterovu bytu a druhý k mému. Ze svého arkýře vidím přímo na vchod do sousedova bytu.“

„Můžete se ptát,“ řekl Copeland Masonovi.

Ten se zvolna postavil a pevným pohledem se zahleděl do očí svědkyně. „Znala jste se s Lesliem Milterem?“

„Ano.“

„Znala jste ho už v Los Angeles?“

Svědkyně uhnula očima. „Ano.“

„Byla jste jeho družkou?“

„Ne.“

„Manželkou?“

„Ovšemže ne.“

„Tvrdila jste někdy, že jste jeho žena?“

„Ne.“

„Žila jste s ním?“

„Námitka! Tato otázka je nepatřičná, irelevantní a nepodstatná; v rámci křížového výslechu zcela nevhodná!“ zvolal pobouřeně Copeland. „Slavný soud nechť uváží, že byla položena za účelem snížení věrohodnosti svědkyně, a že se nijakým způsobem netýká…“

„Námitka se uznává.“

Mason se zdvořile uklonil předsedovi soudu a řekl: „Vaše Ctihodnosti, dovoluji si podotknout, že eventuální předpojatost svědkyně je podstatným faktorem, takže…“

„Soud tuto otázku nepřipustí,“ prohlásil soudce Meehan. „Máte právo se ptát, zda svědkyně byla manželkou zavražděného či zda se za ni vydávala. Máte také právo se jí zeptat, zda se s ním přátelila, ale jelikož odpovědi na tyto otázky jste již dostal, soud rozhodl, že nemáte právo uvádět svědkyni do trapného či ponižujícího postavení. Vezměte, pane obhájce, na vědomí, že případ vraždy Leslieho Miltera není předmětem tohoto líčení a projednává se zde jen z úzce vymezených příčin. Zatímco soud vám nebránil dotazovat se na fakta, která policie zjistila po vstupu do Milterova bytu, rozsah vašich otázek této svědkyni je omezen. Soud je toho mínění, že osobní vztah svědkyně k zavražděnému Milterovi, i kdyby snad nějaký existoval, je pro toto líčení nepodstatný.“

„Dobrá,“ opáčil Mason, „zařídím se podle toho. Slečno Cromwellová, měla jste možnost vyjít zadními dveřmi ze svého bytu na terasu a po překročení nízkého dřevěného zábradlí se dostat k zadním dveřím Milterova bytu, není-liž pravda?“

„Předpokládám, že by to šlo.“

„Vy jste to někdy udělala?“

V očích svědkyně se objevil triumfální záblesk. „Ne,“ odpověděla pevným a rozhodným hlasem.

„Ani onoho zmíněného večera?“

„Ovšemže ne.“

„Neviděla jste se ten večer s Lesliem Milterem?“

„Viděla jsem ho mnohem dřív, když se vracel domů.“

„Navštívila jste ho v jeho bytě?“

„Ne.“

„Takže Leslie Milter vám nevařil grog s máslem, a v okamžiku, kdy se ozval domovní zvonek, vám neřekl, abyste se

vrátila do svého bytu?“

„Nikoli, pane.“

„Řekla jste, že jste obžalovaného viděla odcházet z Milterových domovních dveří. Střežila jste vchod do jeho bytu ten večer už i dřív?“

„Ne. Ani když obžalovaný odcházel, jsem ten vchod nijak záměrně nestřežila. Jednoduše jsem zrovna stála u svého arkýřového okna.“

„Proč jste stála u arkýřového okna?“

„Prostě jsem tam byla.“

„Kdyby se obžalovaný podíval nahoru, mohl vás vidět?“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Proč?“

„Protože já jsem se dívala ven. On by se musel dívat dovnitř.“

„A to by nemohl?“

„Ovšemže ne.“

„Chcete tím naznačit, že vás nemohl vidět, protože v tom pokoji nebylo rozsvíceno?“

„Ovšem.“

„Ale v tom případě tam musela být tma.“

Svědkyně po krátkém váhání odpověděla: „Myslím, že ano. Mohla tam být tma.“

„Takže se tam nesvítilo?“

„Ne, myslím, že ne.“

„A rolety byly vytažené?“

„Já… nevím to jistě…“

„Chcete snad soudu tvrdit, že jste obžalovaného viděla skrz zataženou roletu?“ zeptal se Mason.

„Ne, to netvrdím.“

„Tak jak to tedy bylo?“

Na okamžik se zdálo, že je svědkyně v úzkých. Na její tváři se zračil úlek. Pak ji napadlo východisko. „Myslela jsem, že se ptáte,

jestli všechny rolety v tom arkýři byly vytažené nebo stažené," triumfovala. „Vím, že roleta okna, kterým jsem se dívala, stažená nebyla, ale na ty ostatní si nevzpomínám."

Vítězně se zasmála, jako by chtěla říct: „Už sis myslel, žes mě dostal, co? Ale já tě doběhla."

„Takže v místnosti bylo zhasnuto," ujistil se znovu Mason.

„Ano, to vím určitě."

„Proč jste šla do toho tmavého pokoje?" zeptal se Mason.

„No přece… prostě jsem tam něco chtěla."

„To okno, kterým jste se dívala na vchod do Milterova bytu, je na protější straně, než jsou dveře do pokoje?"

„Ano."

„A vypínač je hned u dveří?"

„Ano."

„Takže, když jste do toho pokoje šla pro něco, na co si teď nemůžete vzpomenout, proč jste si rovnou nerozsvítila, ale šla jste přes celou temnou místnost až k oknu, postavila se k němu a dívala se na Milterův vchod?"

„Já jsem tam stála a… přemýšlela jsem."

„Chápu. A teď: Krátce nato, když jsem se já objevil před domem a zazvonil, vy jste sešla po svém schodišti a vyšla z domu, pravda?"

„Ano."

„A mluvila jste se mnou?"

„Ano."

„Potom jsme spolu šli pár kroků směrem k centru města, je to tak?"

„Ano."

„Vy jste šla na autobusové nádraží, je to tak?"

Teď se už státní zástupce rozhorlil. „Vaše Ctihodnosti," zvolal, „já musím vznést námitku. Tento výslech zachází příliš daleko. Kam svědkyně šla či co po odchodu z domu dělala, není a nemůže

být předmětem křížového výslechu. Je to nepatřičné, irelevantní a nepodstatné a časově to s projednávaným případem nijak nesouvisí. Žádám, aby soud uvážil, že toto svědectví se projednává z úzce ohraničených příčin.“

Soudce Meehan přikývl a řekl: „Pokud, pane Masone, s názorem státního zástupce nesouhlasíte, vyslechneme vaše argumenty, ale soud je toho mínění, že postoj žalobce je správný.“

„Souhlasím s panem státním zástupcem,“ řekl Mason. „Myslím, že má pravdu. Nemám k této dámě další otázky. Děkuji vám, slečno Cromwellová.“

Svědkyně se zřejmě připravovala na prudké střetnutí, takže to, že nyní Mason tak nečekaně přijal tvrzení, které bylo v naprostém rozporu s tím, co mu dříve v soukromém rozhovoru přiznala, ji nesmírně překvapilo.

Užuž se chystala opustit stanoviště svědků, když se Mason ještě jen tak jakoby nic zeptal: „Ještě jednu otázečku, slečno Cromwellová: Všiml jsem si, že v soudní síni sedí Raymond E. Allgood. Znáte ho?“

Svědkyně zaváhala, ale pak odpověděla: „Ano.“

„Znáte taky jeho sekretářku Sally Elbertonovou?“

„Ano.“

„Tvrdila jste někdy některému z těch dvou, že jste ženou Leslieho Miltera?“ pokračoval Mason.

„Já… tedy…“

„Byla byste, slečno Elbertonová, tak laskavá a postavila se?“ Mladá blondýna v auditoriu váhavě vstala. „Tvrdila jste někdy této ženě, že jste Milterovou družkou?“ zeptal se Mason.

„Netvrdila jsem, že jsem jeho družka,“ opáčila svědkyně. „Jen jsem jí řekla, aby ho nechala na pokoji a…“ Náhle se uprostřed věty zarazila, jako by měla vztek na slova, která neuváženě vypustila z úst.

Když si však uvědomila jejich účinek a rozhlédla se po

udivených pohledech, které ji sledovaly, znovu dosedla na křeslo pro svědky, jako by se jí náhle podlomila kolena.

„Pokračujte," vyzval ji Mason. „Dokončete, co jste nám chtěla povědět."

„Nachytal jste mě," přiznala slečna Cromwellová. „Myslela jsem si, že už je po všem, a vtom jste vyvolal tu ženskou a…"

„Co máte proti té ‚ženské', jak ji nazýváte? – To stačí, slečno Elbertonová, můžete si zase sednout."

Sally Elbertonová se posadila. Udivené zraky diváků, které se na ni do této chvíle upíraly, se znovu soustředily na Albertu Cromwellovou.

„Dobrá," řekla svědkyně, jako by se náhle rozhodla k závažnému kroku, „povím vám tedy celou pravdu. Všechno, co jsem do téhle chvíle řekla, byla pravda, jen jednu věc jsem se pokusila zatajit. Byla jsem družkou Leslieho Miltera. Nikdy se se mnou neoženil. Říkal, že to není nutné, protože před zákonem je to totéž, jako kdybychom byli oddáni, a já jsem mu věřila. Žila jsem s ním a on mě také všude jako svou ženu představoval. A pak přišla tahleta a úplně mu popletla hlavu. Nutila ho, aby se se mnou rozešel. Věděla jsem, že mě sem tam podvádí, ale to bylo jen někdy, jak už to tak chlapi dělají. Tohle byla úplně jiná záležitost. Docela ho zbláznila a…"

Teprve teď se zkoprnělý státní zástupce vzpamatoval a svědkyni přerušil. „Okamžik, Vaše Ctihodnosti," zvolal. „Toto všechno pokládám za nepatřičné, s předmětem sporu nesouvisející, to jest nepřípustné, irelevantní a nepodstatné a…"

„Soud si to nemyslí," zasáhl chladně předseda. „Slova svědkyně jsou v příkrém rozporu s jejími předchozími výroky, které pronesla pod přísahou. Sama připouští, že zkreslila část své výpovědi. Za těchto okolností si soud přeje vyslechnout vše, co chce svědkyně ke své výpovědi dodat. Pokračujte, slečno Cromwellová."

Svědkyně se obrátila k soudci a řekla: „Třeba tomu nebudete správně rozumět, ale bylo to přesně tak: Leslie přede mnou utekl do El Templa. Trvalo mi dva nebo tři dny, než jsem přišla na to, kde je. Jela jsem za ním. Řekl, že je tu pracovně, že s ním nemůžu zůstat a že když se na něj nalepím, tak se celá jeho práce zhroutí a on se dostane do maléru. Zjistila jsem, že v domě, kde bydlí, je v sousedství volný byt, a tak jsem si ho najala. Řekla bych, že skutečně na něčem dělal a…“

„Vaše domněnky nejsou důležité,“ přerušil ji státní zástupce Copeland. „Odpovídejte pouze na otázky pana Masona, slečno Cromwellová. Jsem, s dovolením soudu, toho názoru, že svědkyně nemá na prohlášení podobného druhu právo. Její povinností je odpovídat výhradně na otázky, které jsou jí kladeny.“

Soudce Meehan se předklonil a pozorně pohlédl na svědkyni. „Máte v úmyslu vysvětlit rozpor ve své výpovědi, slečno Cromwellová?“ zeptal se.

„Ano, Ctihodnosti.“

„V tom případě pokračujte,“ vybídl ji soudce.

„Leslie mi řekl,“ vyprávěla svědkyně, „abych byla hodná holka a nedělala potíže, protože bych mohla všechno zkazit. Že za pár dní budeme moct odcestovat, kam budeme chtít. Třeba do Mexika nebo do Jižní Ameriky – jednoduše kam nás napadne. Že budeme mít spoustu peněz a…“

„Nijak zvlášť mě nezajímá, co vám řekl,“ přerušil ji soudce Meehan. „Chci vědět, proč jste zkreslila část své výpovědi a zda tato část byla jediná, ve které jste nemluvila pravdu.“

„No právě,“ namítla slečna Cromwellová. „Jsou věci, co vám musím nejdřív vysvětlit, abyste tomu moh porozumět. Ten večer, co ho zabili, mi Leslie řek, že jeho plán se chýlí ke konci a že má za ním přijet Sally Elbertonová. A že pokud jde o ni, jsem úplně vedle. Hrál to na ni výhradně proto, aby z ní moh tahat informace. Jen díky tomu se moh pustit do téhle poslední akce. Řek o Sally,

že je primitivní, pitomá slepice, která mu byla dobrá jenom na to, aby se od ní dozvěděl, co potřebuje.“

„Byla jste toho večera v Milterově bytě?“ zeptal se soudce Meehan.

„Ano. Byla jsem tam. Zašla jsem jen na pár slov a on řek, že mi udělá grog. Tu Sally Elbertonovou nečekal dřív, jak okolo půlnoci. Pak ale někdo zvonil, Leslie se namích a řek: ‚Já jsem tý koze dal klíče od svýho bytu, aby nemusela zvonit a trčet před barákem, aby si jí tam kdekdo všim. Musela je někde ztratit. Vrať se k sobě a já ti za půl nebo tři čtvrtě hodiny dám echo, že už je čistý vzduch.‘“

„Co jste pak udělala?“ zeptal se Mason.

„Vyšla jsem zadním vchodem a přelezla zábradlí k sobě na pavlač. Slyšela jsem ho, jak za mnou zevnitř zamyká. Pak jsem ho ještě slyšela odcházet dovnitř do bytu.“

„Šla jste se podívat, kdo k němu přišel?“

„Ne, pane, nešla. Než bych se dostala k oknu, tak už musela být tak jako tak vevnitř. Šla jsem k sobě do bytu a pustila si rádio.“

„A potom?“

„Za chvíli jsem začala být nervózní a taky kapku podezřívavá. Šla jsem po špičkách k jeho zadním dveřím, ale nic jsem neslyšela. Tak jsem dala ucho na zeď a zdálo se mi, že tam slyším někoho přecházet. Pak jsem zaslechla hovor. Rozhodla jsem se, že půjdu k oknu a budu hlídat, abych ji viděla, až bude odcházet. Venku jsem si všimla auta, co tam parkovalo, a pak jsem viděla tohohle pána,“ slečna Cromwellová ukázala na Witherspoona, „jak vychází z domu a jde k tomu vozu. Nevěděla jsem, že Leslie čekal nějakou mužskou návštěvu, a tak mě napadlo, že je to třeba policista.“

„Proč policista?“ zeptal se Mason.

„Vlastně nevím. Leslie míval čas od času trable s policií. Pro všechny případy jsem si zapsala číslo toho auta.“

„A potom?“ zeptal se Mason.

„Napadlo mě jít ven a zazvonit na Leslieho. Řekla jsem si, že třeba sejde dolů, zatímco člověk, co je u něj, zůstane nahoře. Já… nebyla jsem oblečená… měla jsem jen župan přes spodní prádlo. Tak jsem šla do ložnice, abych na sebe něco hodila. Dostala jsem nápad kouknout se okýnkem v zadních dveřích. Šla jsem znovu na terasu, přelezla zábradlí a jemně vzala za kliku. Bylo zavřeno. V těch dveřích je maličký okýnko. Když jsem si stoupla na špičky, mohla jsem se skrz ně kouknout. Viděla jsem, že kuchyňka je plná kouře. Přitáhla jsem si k těm dveřím bedničku, na kterou jsem si stoupla. Na zemi jsem si všimla nohou špičkama bot vzhůru, a taky jsem viděla, že voda v tom kastrůlku se vyvařila a cukr v něm že se připaluje. Bouchala jsem na dveře, ale nic se neozvalo. Znova jsem zkoušela kliku, ale bylo pořád zamčeno. Tak jsem zase odtáhla tu bedničku, přelezla zábradlí, vrátila se k sobě, a jak nejrychlejc to šlo, seběhla k hlavním, dveřím. Tam jste byl zrovna vy. Protože jste na něj zvonil, nechtěla jsem dát na sobě nic znát nebo se nějak nápadně drát dovnitř. Jakmile jsem se vás zbavila, šla jsem k prvnímu telefonnímu automatu, zavolala na policii a řekla jim, že v Milterově bytě se muselo něco stát. Pak jsem šla na autobus, že odjedu z města. Pánbůh je mi svědek, že tohle všechno je čistočistá pravda.“

Soudce Meehan se podíval na Masona. „Další otázky?“

„Nikoli, Ctihodnosti,“ odpověděl advokát. Okresní státní zástupce Copeland odpověděl na soudcův dotaz poněkud zmateným zavrtěním hlavy.

„To stačí,“ řekl soudce Meehan svědkyni. „Můžete se vzdálit.“ Teprve když Alberta Cromwellová uslyšela laskavý tón jeho hlasu, rozplakala se. Vzlykajíc odcházela ze stanoviště svědků.

Soudní zřízenec přistoupil ke státnímu zástupci Copelandovi, poklepal mu na rameno a podal mu složený lístek.

Ten si jej trochu udiveně přečetl a pak oslovil soudce Meehana: „Vaše Ctihodnosti, domnívám se, že jsem odhalil

podivnou a překvapivou skutečnost. S laskavým svolením soudu teď předvolám zaujatého svědka.“

„Soud nemá námitek,“ odpověděl předsedající.

Státní zástupce vstal a přešel k zábradlí, které oddělovalo prostor soudu od auditoria a zahleděl se na černě oděnou a dlouhým závojem zahalenou postavu paní Burrové, která seděla v první řadě. Pak pronesl dramatickým hlasem: „Se svolením soudu předvolávám paní Dianu Burrovou, vdovu po panu Rolandu Burrovi. Bude mou další svědkyní. Paní Burrová, předstoupila byste laskavě a složila přísahu?“

Vdova byla překvapena, ale na výzvu soudce Meehana přešla ke stanovišti svědků. Ve svých smutečních šatech působila tragicky a zároveň půvabně. Pozvedla pravici a složila předepsanou přísahu. Uvedla své jméno i adresu a čekala, zatímco státní zástupce Copeland se rozhlédl po auditoriu, aby se ujistil jeho pozorností. „Viděla jste někdy tonoucí kachnu?“ zeptal se dramatickým hlasem.

Tentokrát se nikdo v auditoriu nezasmál. Pohled na truchlící vdovu dodával scéně tragického lesku.

„Ano,“ odpověděla tiše paní Burrová.

„Kde?“ zeptal se státní zástupce Copeland.

„V domě pana Witherspoona.“

„Kdy?“

„Asi před týdnem.“

„Jak k tomu došlo?“

„Marvin Adams měl takové úsloví o tonoucí kachně. Můj manžel se mu kvůli tomu posmíval, ale Marvin Adams tvrdil, že ho přesvědčí, že i vodní pták se může za jistých okolností topit. Pak přinesl ze dvora kachní mládě a velké skleněné akvárium, které naplnil vodou. Posadil kachňátko na hladinu, pak do té vody cosi přidal a kachně začalo klesat ke dnu.“

„Utopilo se?“

„Pan Adams je včas vylovil.“

Státní zástupce vítězně pohlédl na Perryho Masona. „Můžete zahájit křížový výslech,“ pravil.

„Vřelý dík,“ odpověděl obhájce se strojenou zdvořilostí.

Chvíli seděl tiše, a pak se zeptal klidným hlasem: „Původně jste bydlila ve Winterburgu, viďte, paní Burrová?“

„Ano.“

„Tam jste poznala svého manžela?“

„Ano.“

„Kolik je vám let?“

Vdova maličko zaváhala, ale pak odpověděla: „Třicet devět.“

„Znala jste ve Winterburgu Corine Hassenovou?“

„Ne.“

„Mluvil váš manžel někdy o slečně Corine Hassenové?“

Svědkyně uhnula před Masonovým pohledem.

„Jaký má tohle všechno smysl?“ vložil se do debaty státní zástupce. „Proč se svědkyně neptáte na tu kachnu?“

Mason jeho poznámku ignoroval. „Slyšela jste někdy svého manžela mluvit o Corine Hassenové?“ opakoval svou otázku.

„Tedy… ano… před lety…“ Mason se uvelebil v křesle a na okamžik zmlkl.

„Vaše další otázky?“ zeptal se ho soudce Meehan.

„To je všechno, Vaše Ctihodnosti.“

Okresní státní zástupce sarkasticky poznamenal: „Doufal jsem, že vaše otázky vrhnou trochu více světla na případ tonoucí kačenky.“

„Věděl jsem, že na to čekáte,“ odpověděl s úsměvem Mason. „Ale tonoucí kačena je váš problém, pane státní zástupce. Já nemám k svědkyni dalších otázek.“

„Dobrá,“ řekl státní zástupce, „v tom případě předvolávám jako dalšího svědka Marvina Adamse. Prohlašuji, Vaše Ctihodnosti, že jsem to původně nezamýšlel, ale soud zajisté

pochopí, že se snažím osvětlit fakta týkající se tohoto případu. S ohledem na to, co nám řekla paní svědkyně, se domnívám, že…“

„Obžaloba se nemá co domnívat,“ přerušil ho soudce Meehan. „Předvolejte svého svědka.“

„Marvine Adamsi, předstupte,“ pravil státní zástupce. Marvin Adams váhavě přistoupil ke stanovišti svědků, byl vzat pod přísahu a zvolna se posadil, aby čelil nepřátelskému pohledu státního zástupce.

„Slyšel jste paní svědkyni vypovídat o potápějící se kachně?“

„Ano, pane.“

„Provedl jste tento experiment?“

„Ano.“

„Takže,“ pravil žalobce přísným hlasem a zamířil na Adamse prstem, „provedl jste či neprovedl zmíněný experiment v bytě Leslieho Miltera v den, kdy byl zavražděn?“

„Ne, pane.“

„Znal jste Leslieho Miltera?“

„Ne, pane.“

„Nikdy jste se s ním nesetkal?“

„Ne, pane.“

„Byl jste v jeho bytě?“

„Nikdy, pane.“

„Ale připouštíte, že jste experiment s topící se kachnou předváděl v domě pana Witherspoona jeho hostům?“

„Ano, pane.“

„Takže také přiznáváte,“ pokračoval triumfálně žalobce, „že mezi účastníky vašeho pokusu byl i obžalovaný Witherspoon?“

„Ne, pane. Pan Witherspoon mezi nimi nebyl.“

Na okamžik se zdálo, že státní zástupce je trochu zmaten.

„Co jste tedy přesně provedl?“ zeptal se, aby zamaskoval své rozpaky. „Jak jste způsobil, že se ta kachnička začala topit?“

„S pomocí detergentu.“

„Co je detergent?“

„Jde o poměrně nový objev látky, která ruší přirozený odpor mezi vodou a mastnotou.“

„Jak je to možné?“

Zatímco Marvin Adams vysvětloval chemické účinky detergentu, diváci ho sledovali s pootevřenými ústy. Soudce Meehan se předklonil, aby na mladíka lépe viděl, a jeho tvář prozrazovala živý zájem.

„Vy tedy chcete tvrdit, že s pomocí detergentu můžete způsobit, že vodní pták se začne potápět?“ zeptal se státní zástupce.

„Ovšem. U silného detergentu stačí tisícina procenta, aby šel pak okamžitě ke dnu.“

Státní zástupce se nad tím na okamžik zamyslel, a pak řekl:

„Nuže, pane svědku, nejste zatím v příbuzenském vztahu k obžalovanému Witherspoonovi, viďte?“

„Jsem, pane.“

„V jakém?“

„Jsem jeho zetěm.“

„Co tím… co tím, pane, myslíte?“

„Jen to,“ odpověděl Marvin Adams, „že jsem ženatý s Lois Witherspoonovou. Je to má manželka.“

„Kdy se konala svatba?“

„Dnes hodinu po půlnoci v Yumě ve státě Arizona.“

Státní zástupce jen zalapal po dechu. Diváci si mezi sebou začali šeptat.

Státní zástupce Copeland pokračoval ve výslechu svědka. Své otázky nyní formuloval s opatrností lovce, plížícího se za kořistí. „Je ovšem docela dobře možné,“ řekl, „že některá z osob, které byly svědky vašeho experimentu, o tom mohla vyprávět obžalovanému. Je to tak?“

„Námitka,“ pravil klidným hlasem Mason. „Je nepřípustné

žádat po svědkovi, aby činil vlastní závěry.“

„Uznává se,“ vyštěkl soudce.

„Hovořil jste někdy o tomto experimentu s obžalovaným?“

„Ne, pane.“

„S jeho dcerou?“

„Námitka,“ ozval se znovu Mason, „nevhodné, irelevantní a nepodstatné.“

„Uznává se.“

Copeland se podrbal na hlavě, zabořil zraky do jakýchsi lejster, pak pohlédl na hodiny, visící na zdi soudní síně a náhle položil otázku: „Když jste ten večer, kdy došlo k Milterově vraždě, odjížděl z Witherspoonova ranče, odvážel jste si odtud kachní mládě, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Jedno z těch, která patří obžalovanému?“

„Ano. Jeho dcera mi to dovolila.“

„Jistě. Odvezl jste si je za určitým účelem, že ano?“

„Ano.“

„Abyste zopakoval svůj experiment?“

„Ano.“

„Jste si naprosto jist, že jste krátce po odjezdu z Witherspoonova ranče nešel do Milterova bytu?“

„Nikdy jsem v Milterově bytě nebyl.“

„Jste ochoten přísahat, že kachna, kterou policejní důstojník Haggerty viděl v Milterově bytě, nebyla táž, kterou vy jste odvezl z Witherspoonova ranče?“

Ale ještě dřív, než mohl mladík na tuto otázku odpovědět, ozval se z auditoria jasný hlas Lois Witherspoonové: „Marvin na tuhle otázku nemůže odpovědět. To mohu udělat jenom já.“

Soudce Meehan vyzval soudní síň ke klidu, ale zároveň udiveně hleděl na Lois Witherspoonovou.

Mason vstal a pronesl medovým hlasem: „Proti této otázce

bych, Vaše Ctihodnosti, tak jako tak protestoval, jelikož její zodpovězení se zakládá na úvaze svědka, což je nepřípustné. Tento soud se nezabývá tím, co je svědek ochoten odpřisáhnout. To nijak neprospěje k řešení projednávané kauzy. Podstatná mohou být výhradně fakta, o kterých svědek pod přísahou vypovídá. Ptát se ho, je-li ochoten na něco přísahat, je nepřípustné.“

„To se ovšem týká způsobu, jakým byla otázka položena,“ konstatoval soudce Meehan. „Vaše námitka je oprávněná z ryze formálního hlediska.“

„I kdyby tato otázka byla formulovaná jinak,“ namítl Mason, „nutí svědka, aby vyslovil své mínění. Svědek může potvrdit, zda umístil či neumístil kachnu do akvária v Milterově bytě. Může odpovědět na otázku, zda v tomto bytě kdy byl či nebyl. Může vypovídat o tom, měl-li kachnu ve svém držení a co s ní udělal. Ale otázka, zda určitá kachna je totožná s tou, kterou svědek předtím viděl či dočasně vlastnil, vyžaduje jeho vlastní úsudek, pokud by se ovšem neprokázalo, že ono zvíře mělo nějaké zvláštní znamení, které je bezpečně odlišovalo od všech ostatních jedinců stejného druhu.“

„Samosebou,“ mínil soudce, „že pokud si svědek není jist, má možnost jednoduše odpovědět, že to neví.“

Marvin Adams se rozesmál. „Ale já to vím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl. „Kachna, kterou jsem nechal v autě…“

„Okamžik,“ přerušil ho Mason a pozvedl paži. „Proti položené otázce byla vznesena námitka. Zdržte se odpovědi až do chvíle, kdy o ní soud rozhodne.“

Lois Witherspoonová, která dosud stála, se vmísila do debaty:

„On na tuhle otázku nemůže odpovědět. Jediný člověk, který to může udělat, jsem já.“

Soudce Meehan řekl: „Musím slečnu Witherspoonovou požádat, aby se posadila. V soudní síni je třeba zachovat pořádek.“

„Copak to, Ctihodnosti, nechápete?“ trvala na svém Lois.

„Jedině já…“

„To stačí,“ okřikl ji soudce. „Tento svědek dostal otázku, proti níž byla vznesena námitka. Jde sice o námitku formálního charakteru, ale obhajoba má na ni plné právo.“

„Pokud Vaše Ctihodnost dovolí,“ ozval se Mason, „podle mého názoru se zmíněná otázka i námitka proti ní dotýká daleko podstatnější záležitosti, než jak se to soudu v tuto chvíli jeví. Uvědomuji si však, že se blíží hodina polední přestávky. Smím soudu navrhnout, aby líčení pokračovalo ve dvě hodiny odpoledne?“

„Nenacházím pro tento odklad žádný důvod,“ odpověděl soudce Meehan. „Vaše námitka proti položené otázce, pokud jí správně rozumím, je zaprvé formálního rázu a zadruhé se týká skutečnosti, že odpověď na ni vyžaduje vlastní svědkův úsudek. Pokud svědek není schopen ji jednoznačně zodpovědět, má možnost říci, že to neví. Domnívám se tudíž, že není třeba klást mimořádný důraz na eventuální zvláštní znamení či jiný rozpoznávací znak, který by svědkovi přesnou identifikaci umožnil. Pokud se týká formulace otázky – mám v tuto chvíli na mysli skutečnost, že státní zástupce se svědka zeptal, je-li ochoten cosi odpřisáhnout – domnívám se, že námitka je opodstatněná. Soud ji tudíž v tomto specifickém bodě uznává a dává státnímu zástupci možnost, aby otázku přeformuloval. Předpokládám, že obhajoba pak vznese novou námitku, o které posléze soud rozhodne, ale nebude už nucen zabývat se formálními aspekty.“

„Souhlasím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. „Dovolte mi však požádat soud, aby ještě předtím, než obžaloba svou otázku zformuluje, zabránil panu státnímu zástupci zničit nejdůležitější doličný předmět tohoto líčení.“

Copeland vrhl na Masona udivený pohled.

„Co tím myslíte?“ zeptal se zmateně.

„Ten kousek papíru, který jste před malým okamžikem

obdržel,“ odpověděl Mason s přehnanou vlídností.

„Co je s ním?“

„Jde o důkazný materiál.“

Okresní státní zástupce oslovil soudce: „Prohlašuji, Vaše Ctihodnosti, že nejde o žádný doličný předmět, ale o zcela privátní vzkaz, který mi poslala osoba, přítomná v soudní síni.“

„Která osoba?“ zeptal se Mason.

„Po tom vám nic není,“ odsekl Copeland.

„To stačí, pánové,“ zasáhl suše soudce Meehan. „Zdržte se laskavě osobních narážek. Soud žádá všechny přítomné, aby se ukáznili. Slečno Witherspoonová, posaďte se.“

„Ale, Vaše Ctihodnosti, já…“

„Sedněte si, prosím. Budete mít příležitost promluvit k soudu později. A nyní, když byl opět zjednán pořádek, nastal čas na otázku, položenou přítomnému svědkovi. Byla vyslovena námitka. Námitka byla uznána.“

„Teď, když soud dovolí,“ pokračoval medovým hlasem Mason, „obhajoba trvá na tom, aby státní zástupce neničil písemný vzkaz, který před chvílí obdržel.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal se soudce Meehan. „Kloním se k názoru žalobce, že jde o soukromou záležitost.“

„Pokusme se vyjmenovat všechny osoby,“ vysvětloval Mason, „které bezpečně věděly, že Marvin Adams prováděl onen experiment s potápějící se kachnou, jelikož jen taková osoba mohla napsat státnímu žalobci vzkaz, ve kterém mu – alespoň tak se mi to jeví – radila, aby předvolal paní Burrovou a zeptal se jí na tuto událost. Obžalovaný o tom nevěděl. Každopádně to nebyl on, kdo ten vzkaz poslal. Nepsala ho ani paní Burrová. Lois Witherspoonová také ne. Zjevně ho nepsal ani Marvin Adams. Přitom ho napsal někdo, kdo přesně věděl o místě i času konání toho pokusu. Z tohoto důvodu doufám, že soud bude souhlasit s mým tvrzením, že běží o neobyčejně důležitý důkazní materiál.“

„Dovoluji si soudu připomenout,“ poznamenal státní zástupce Copeland, „že obžaloba často dostává, podobně jako policejní orgány, různá upozornění a anonymní tipy, týkající se důležitých skutečností. Jediným způsobem, jak si tyto zdroje zachovat, je respektování jejich anonymity.“

„Domnívám se,“ zasáhl rychle Mason, „že ježto se blíží čas polední přestávky, mohli bychom tuto otázku společně prodiskutovat za zavřenými dveřmi. Doufám, že se mi podaří přesvědčit nejen soud, ale i pana státního zástupce o důležitosti zmíněného doličného předmětu.“

„V tuto chvíli,“ řekl soudce Meehan, „soud neshledává pádný důvod, pro který by měl důvěrný vzkaz panu státnímu žalobci pokládat za předmět doličný.“

„Děkuji, Vaše Ctihodnosti,“ uklonil se Copeland.

„Na druhé straně se však domnívám,“ pokračoval soudce, „že existuje-li možnost, že by tento papír mohl eventuálně někdy v budoucnu sloužit ke svědeckým účelům, je třeba ho zachovat.“

„Neměl jsem v úmyslu ho zničit, Vaše Ctihodnosti,“ pravil důstojně státní zástupce.

„Před chvílí jsem měl dojem,“ poznamenal Perry Mason, „že se pan státní zástupce chystá ten papírek zmačkat a zahodit.“

„To nebylo poprvé, kdy jste se, pokud jde o mě, spletl, pane obhájce,“ vyjel po něm Copeland.

Mason se mu zdvořile uklonil. „Jsem soukromá osoba, a moje omyly tudíž nemohou vyústit v obžalobu nevinného občana.“

„Tak dost, pánové,“ zasáhl soudce Meehan. „Vyhlašuji přestávku do dvou hodin odpoledne. Pana obhájce žádám, aby mne o půl druhé navštívil v mé kanceláři. Pan státní zástupce bude tak laskav a rovněž se tam dostaví. Zároveň ho žádám, aby do naší porady s panem obhájcem neničil písemný vzkaz, který obdržel. Líčení je přerušeno.“

Zatímco se diváci trousili ze soudní síně, Mason se usmál na

Dellu Streetovou a poznamenal: „Hernajs, to bylo o chlup!“

„Snažíte se ještě pořád zdržovat?“ zeptala se Della.

„Hrajeme o čas,“ připustil advokát. „Moc nechybělo, aby Lois Witherspoonová všechno vyklopila.“

„Po druhé hodině to udělá tak jako tak,“ připomněla mu Della Streetová.

„To vím.“

„Ano?“

Mason se zašklebil. „Mám dvě hodiny na to, abych něco vymyslel, nebo…“

„Nebo co?“ zeptala se Della, když Mason nedopověděl.

„Nebo ten případ vyřešil,“ dokončil Perry svou myšlenku.

Lois Witherspoonová se k nim prodrala. „To bylo od vás, pane Masone, náramně mazané,“ řekla, „ale mě tím stejně nezadržíte.“

„V pořádku,“ opáčil Mason. „Ale slíbíte mi, že o tom do dvou hodin s nikým nepromluvíte?“

„Povím to Marvinovi.“

„Ale až těsně předtím, než půjde svědčit,“ požádal ji advokát.

„Ne, řeknu mu to hned.“

„Co mi řekneš hned?“ zeptal se Adams, který k nim zezadu přistoupil a vzal Lois kolem pasu.

„To o té kačeně,“ odpověděla Lois.

Vtom se u nich objevil šerifův zástupce a řekl: „John Witherspoon by s vámi, pane Masone, chtěl mluvit. A taky se svou dcerou a…,“ tady se šerif široce usmál, „se svým novopečeným zetěm.“

Mason se otočil k Adamsovi: „Teď máte příležitost si s ním promluvit a všechno mu vysvětlit. Povězte mu, že udělám, co bude v mých silách, abych si s ním stihnul pohovořit těsně před začátkem odpoledního líčení.“

Mason zachytil pohled Paula Drakea a pokynul mu, aby se k němu a k Delle připojil.

„Podařilo se ti zjistit něco o tom dopise?“ zeptal se ho tiše.

„O kterém?“

„O tom, co jsem ti dal; o dopise Marvinu Adamsovi, ve kterém mu pisatel nabízí sto dolarů za předvedení experimentu s tonoucí kachničkou.“

„To se, Perry, zjistit nedá,“ odpověděl Drake. „To telefonní číslo je, jak jsi správně předpokládal, do jednoho obchoďáku. Žádného Gridley P. Laheye tam neznají.“

„A ten dopis?“

„Nic, čeho by se člověk mohl chytit. Papír je vytržený z obyčejného poznámkového bloku, jaký se dá koupit v každé trafice. Známe jedině ten rukopis, ale to je nám zatím k ničemu.“

„Možná nám to, Paule, pomůže později,“ odtušil Mason. „Mrkni se po té ošetřovatelce, co ji Burr vyhodil, ano? Třeba…“

„Byla v soudní síni,“ přerušil ho Drake. „Momentík, Perry. Snad se mi podaří ji ještě chytit.“

Prošel lítacími dvířky v mahagonovém zábradlí a začal se drát proti davu, který zvolna proudil z jednacího sálu. O pár minut později byl už zpátky v doprovodu mladé, vcelku atraktivní ženy. „To je slečna Fieldová,“ představil ji. „Ošetřovatelka, která byla u Burra v den, kdy ho zabili.“

Slečna Fieldová podala Masonovi ruku a řekla: „Musím se přiznat, že mě průběh líčení ohromně zaujal. Ale myslím, že bych s vámi neměla mluvit. Pan státní zástupce mě předvolal jako svědka.“

„Abyste dosvědčila, že Burr žádal Witherspoona o ten rybářský prut?“ zeptal se Mason.

„Ano. Myslím, že to je jedna z věcí, které bude chtít slyšet.“

„Vy asi nerybaříte, viďte, slečno Fieldová?“ zeptal se Mason.

„Na to nemám čas.“

„Vyznáte se v rybářském náčiní?“

„Ne.“

„Existovala nějaká – byť jakkoli nepravděpodobná – možnost, že se pan Burr mohl dostat bez cizí pomoci z postele?“

„Úplně vyloučeno. Musel by přeříznout provaz se závažím, kterým měl vyzdviženou nohu, a i tak by se mu to těžko povedlo. Ta fraktura by se mu ihned rozjela.“

„Hrál si někdy s tím provazem?“

„Ne.“

„Nechtěl, abyste se dotýkala té jeho brašny,“ připomněl jí Mason. „Proto jste se pohádali?“

„Ano, tím to všechno začalo. Měl tu tašku vedle postele a v jednom kuse se v ní přehraboval, vytahoval z ní knihy, rybářské háčky, umělé mušky a nejrůznější krámy. Věčně jsem o ten ranec škobrtala. Tak jsem mu nakonec řekla, že mu ty věci vyrovnám na prádelník, kde na ně bude vidět, a když bude něco z toho chtít, že mu to podám.“

„To se mu nelíbilo?“

„Děsně ho to rozzuřilo.“

„A co se stalo pak?“

„Hned nato nic, ale asi za půl hodiny jsem o tu tašku znovu zakopla. Sehnula jsem se, abych ji zvedla, ale Burr mě chytil za zápěstí tak pevně, že mi málem zlomil ruku. Většinou vycházím s pacienty dobře, ale jsou věci, které nesnesu. Normálně bych zůstala u nemocného a později si stěžovala doktorovi, Burr mi však řekl, abych vypadla. Vyhrožoval, že po mně něčím hodí, jestli se tam znova ukážu. Dokonce se snažil mě praštit kovovou rourou.“

„Kde vzal kovovou rouru?“ zeptal se Mason.

„Večer předtím mi nařídil, abych mu ji podala. Byla to taková ta plechová trubka, co se do ní srolovávají stavební plány a tak podobně.“

„Ten den, co pak došlo k vraždě, jste ji u něj viděla?“

„Ano.“

„Kde?“

„Měl ji u postele, hned vedle toho vaku.“

„Co s ní udělal poté, co vás s ní chtěl uhodit?“

„Dal ji – počkejte – mám dojem, že si ji strčil pod deku. Byla jsem tak vyplašená, že jsem si toho ani pořádně nevšimla. V životě jsem nikoho neviděla takhle zuřit. Pacienti dělávají občas potíže, ale to se s tímhle případem vůbec nedá srovnat. Fakt mě úplně vyděsil. Choval se jako šílenec.“

„Telefonovala jste doktorovi?“

„Jasně. Řekla jsem mu, že ten chlap je blázen a trvala jsem na tom, aby si k němu obstarali jinou ošetřovatelku.“

„Ale doktor přijel bez ní?“

„Ano. Doktor Rankin si myslel, že se mu podaří to nějak diplomaticky urovnat. Prostě si nedovedl představit, kam až to došlo, ani míru zuřivosti pacienta.“

„Den předtím vám řekl, že se ho někdo pokouší zabít?“

Zdálo se, že ošetřovatelce je tahle otázka trapná. „Víte, pane Masone, já nevím, jestli s vámi o tomhle můžu bez dovolení pana státního zástupce mluvit. Jsem přece svědek.“

„Nechci vaše svědectví nijak ovlivňovat,“ poznamenal Mason.

„Stejně si myslím, že bych s vámi o tom mluvit neměla.“

„Já to respektuji,“ odpověděl jí Perry Mason. „To je v naprostém pořádku. Děkuji vám, slečno Fieldová.“

KAPITOLA 21

Navzdory časnému jaru a dosud chladným nocím se kolem poledne šplhala rtuť teploměru vzhůru, a tak si soudce Meehan udělal ve své kanceláři pohodlí. Seděl ve výkyvném křesle bez saka, s vyhrnutými rukávy od košile, a žvýkal smotek tabáku.

Mason k němu dorazil jen o malý okamžik dřív než Copeland. Soudce se zhoupl v křesle, pokynul oběma právníkům, odplivl zelenou tabákovou slinu do otlučeného plivátka, které mu stálo u nohou, a řekl: „Sedněte si, pánové. Tak se kouknem, co se s tím dá dělat.“

Žalobce s obhájcem usedli vedle sebe.

„Nechceme pominout žádné skutečnosti,“ dal se slyšet soudce, „a jestli je tu něco, co způsobilo, že státní zástupce střílí vedle, tak to zjistíme, co vy na to, Bene?“

„Já vedle nestřílím,“ pravil dotčeně Copeland. „Proto se už taky potrefená husa ozvala.“

Mason se na žalobce sladce usmál.

„Osobně by mě zajímalo, oč tu vlastně běží,“ pokračoval soudce.

„Asi před dvaceti lety,“ ujal se slova Mason, „byl otec Marvina Adamse popraven pro vraždu svého společníka, který se jmenoval Latwell. Latwellova vdova se pak znovu provdala za muže jménem Dangerfield. K vraždě došlo ve Winterburgu. Adamsův otec tvrdil, že se mu Latwell přiznal, že chce uprchnout s dívkou, která se jmenuje Corine Hassenová, ale policie později našla jeho tělo pod betonovou podlahou továrního sklepa.“

„Tak proto jste se na tu Corine Hassenovou ptal?“ zajímal se soudce.

„V životě jsem tohle jméno neslyšel,“ ozval se státní zástupce.

„Nechápu, co obhajoba sleduje tím, že se na ni vyptává.“

„Witherspoon o tom všem ví?“ zeptal se soudce a začal svůj tabák žvýkat o něco rychleji.

„Ano,“ odpověděl Mason. „Najal si Allgoodovu detektivní agenturu, aby mu celou věc prošetřila. Allgood tím případem pověřil Miltera, ale pak ho vyhodil kvůli prozrazování služebního tajemství.“

„Dobrá,“ přikývl soudce Meehan. „To ale s naším případem nesouvisí. Jestli, hoši, chcete, abych se teď vrátil do soudní síně a poslouchal, co mi tam povíte, tak to udělám. Ale jestli víte o nějakých nových skutečnostech, které by do toho případu mohly vnést světlo nebo prokázat, že Witherspoon je nevinen a že ty dvě vraždy spáchal někdo jiný, stálo by za to si o tom neformálně předem popovídat.“

„Já nic takového nevím,“ poznamenal Copeland.

„Milter byl vyděrač,“ ujal se slova Perry Mason. „Kvůli tomu se tu usadil. Svědectví jeho družky prokázalo, že čekal na tučný zisk. Otázka zní: Koho vydíral?“

„Samosebou Witherspoona,“ opáčil státní zástupce.

Ale Mason zavrtěl hlavou. „Zaprvé Witherspoon nepatří k lidem, kteří by se dali vydírat. Zadruhé Milter neměl v rukou nic, čím by ho vydíral. Witherspoonovi bylo srdečně jedno, jestli fakta o té staré vraždě vyjdou najevo. Byl rozhodnut, že donutí dceru, aby zrušila zasnoubení a navždy se s Adamsem rozešla. Tím by pro něj celá věc skončila.“

„A co jeho dcera?“ zajímal se soudce Meehan. „Má nějaké vlastní peníze?“

„Ano.“

„Nemohl tedy vydírat ji?“

„Kdyby na ni Milter s tou historkou vyrukoval, stejně by se za Marvina Adamse vdala. Nepředpokládáte přece, že by za ní přišel a řekl: ‚Koukněte, slečno Witherspoonová, vím o vašem ženichovi

něco, co byste nechtěla slyšet. Když mi dáte hromadu tisícidolarovek, tak vám to nepovím.‘“

„To je fakt,“ připustil Meehan. „Ale mohl jí také říct: ‚Když mi dáte hromadu tisícidolarovek, tak to nepovím vašemu otci.‘“

„Jenže Lois Witherspoonová by mu za tohle nedala ani hromadu centíků, natož tisícidolarovek,“ zašklebil se Mason. „Jak ji znám, tak by mu vlepila pár facek, pak by popadla Marvina Adamse, odjela s ním do Yumy, vdala se za něj a bylo by jí úplně jedno, co si o tom celý svět pomyslí.“

„To máte asi pravdu,“ přisvědčil s úsměvem soudce Meehan.

„Ale uvědomte si,“ pokračoval Mason, „že Milter očekával velkou peněžní částku. Své družce řekl, že budou mít dost na to, aby odcestovali, kam se jim zlíbí. To znamená, že šlo o něco většího než o nějaký drobný podvůdek. O něco, co muselo souviset s vyšetřováním té staré vraždy. A vydíraná osoba neměla dost hotovosti, aby ho vyplatila, ale čekala, že ji obdrží.“

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se soudce.

„Pouhá dedukce,“ odtušil Mason.

„Vaše dedukce je děravá jako cedník,“ namítl Copeland.

„Zapomeňme na chvíli, že jsme protivníci,“ navrhl mu Mason, „a podívejme se na to chladnýma očima. Vyděrač má určité informace. Přirozeně za ně chce dostat co nejvíc peněz. Až je dostane, tak se vypaří – přinejmenším do doby, než je všechny utratí, protože pak si nejspíš přijde pro další.“

„Pokračujte,“ vybídl ho soudce Meehan. „Až potud máte patrně pravdu.“

„A teď se podívejme, kam nás tato úvaha přivede,“ řekl Mason. „Milter vyšetřoval okolnosti vraždy. Získal dosud neznámé informace. Kohosi vydíral. Ten ‚někdo‘ ho nechával čekat. Ale toho večera, kdy byl zabit, Milter očekával, že dostane zaplaceno. Co to mohlo být za informaci, která mu měla vynést jmění? Koho a proč vlastně vydíral?“

„Dobrá,“ poznamenal soudce. „Dejme tomu, že máte na tuhle otázku správnou odpověď. Zdá se, že si nemyslíte, že to byl Witherspoon nebo jeho dcera. V tom případě by to musel být mladý Adams. A teď mi řekněte: Jak ten by přišel k tolika penězům?“

Na tuto otázku státní zástupce prudce zareagoval.

„Svatbou s Lois Witherspoonovou,“ zvolal. „Tím by získal moc nad jejími penězi!“

Mason se jen ušklíbl a namítl: „Takže podle vás se Adams hodlal oženit kvůli penězům, které vzápětí nacpe do krku vyděrači, aby mu zabránil prozradit jeho tchánovi něco, co ten už dávno ví?“

Copelandovi jen spadla brada.

„Tak nám to prozraďte vy,“ vybídl ho Meehan.

„Ta detektivní agentura, pro kterou Milter pracoval, není seriózní,“ vysvětloval Mason. „Patří jí jeden skandální hollywoodský časopis, prostřednictvím kterého nejspíš vydírá své vlastní klienty. Allgood se rozhodl ždímat Witherspoona. Ve chvíli, kdy se chystal k prvnímu tahu, objevil jsem se na scéně já. Kvůli tomu Allgood své záměry nezměnil, ale rozhodl se, že mě zneužije jako prostředníka. Z jeho strany šlo o drobnou tuctovou levárnu, jakých patrně provádí desítky, mají-li mu všechny dohromady něco vynést. To Milter byl proti tomu skutečná třída. Jak mně se to, pánové, vidí, tak v souvislosti s tím starým případem mohl během svého pátrání odhalit jen jednu jedinou informaci, která měla pro vyděrače hodnotu malého jmění.“

Výkyvné křeslo pod Meehanem jen tiše zaskřípělo, jak se v něm soudce napřímil. „U všech všudy, tohle zní docela rozumně,“ zvolal. „Předpokládám, že si myslíte, že odhalil skutečného vraha!“

„Přesně tak,“ odpověděl suše Perry Mason.

„Koho?“ zeptal se soudce.

„Pan Burr se jako host ubytoval u Witherspoona. Týž pan Burr

bydlel v době té staré vraždy ve Winterburgu. Teď čekal na zaslání větší hotovosti. Witherspoonovi řekl, že ji očekává ten den, kdy ho zranil kůň. Vyšlo najevo, že Corine Hassenová se před dvaceti lety dala slyšet, že má nesmírně žárlivého milence. Tou dobou bylo Rolandu Burrovi sedmadvacet let. Corine Hassenovou znal. Dejte si všechno tohle dohromady a snadno si vypočítáte, koho asi tak mohl Milter vydírat – a proč.“

„Ale jak to souvisí s těmi penězi, které Milter očekával z východu?“ zeptal se Copeland.

„Ty v pořádku došly,“ odpověděl Mason. „Podívejme se blíž na ten starý zločin. Muselo se na něm tehdy podílet víc lidí, než jen jeden pachatel. Dotáhnout Latwellovu mrtvolu do továrního sklepa, prorazit v betonové podlaze díru, vykopat hrob, pohřbít tělo, znovu zabetonovat a ještě na to místo navršit hromadu továrních odpadků, pak odjet do Rena, zjistit, kde tam Corine Hassenová na Latwella čeká, vyvézt ji na lodičce na jezero, utopit, vzít jí šaty a nahou mrtvolu zanechat v jezeře – to všechno vyžadovalo přinejmenším dva pachatele, z nichž jeden musel mít přístup do továrního sklepa. Když vás bude někdo vydírat pro vraždu, při níž jste měli komplice, který dnes má peníze, co uděláte? Přirozeně se na něj – nebo na ni – obrátíte, abyste ty peníze získali, ne?“

„Myslíte tím Latwellovu vdovu?“ zeptal se soudce Meehan.

„Tak jest. Současnou paní Dangerfieldovou.“

„Tak tahleta dedukce mi už tak děravá nepřipadá,“ poznamenal soudce Meehan s pohledem na státního zástupce.

Copeland se zamračil. „To všechno by se nejdřív muselo dokázat,“ zavrčel.

„A teď předpokládejme,“ pokračoval Mason, „že ten jeho společník – či společnice – dojde k závěru, že by bylo lépe Miltera zabít, než mu platit. Za tím účelem ovšem oba spolupachatelé potřebovali najít nějakého ‚hejla‘, jak tomu tihle lidé říkají, který

měl k podobnému činu motiv i příležitost, a na kterého by to všechno mohli svalit.“

„Witherspoona?“ zeptal se skepticky Copeland.

Ale Mason jen zavrtěl hlavou. „Ten se do toho zamotal jen čirou náhodou. Jediný, kdo se hodil za perfektního podezřelého, byl Marvin Adams. Tady aspoň vidíte, jak se na základě nepřímých důkazů dá snadno vybudovat falešné obvinění. Až policie vnikne do Milterova bytu, najde tam utopenou kačenu. To docela určitě vzbudí nezvyklou pozornost. Marvin Adams musí odjet do města na noční vlak. Předtím si ještě bude muset zabalit zavazadla. Plánoval, že přijede na Witherspoonův ranč starou vypůjčenou rachotinou. To znamená, že Lois s ním do města nepojede, protože by už neměla čím se vrátit domů. Takže bylo jisté, že mezi jedenáctou a půlnocí bude mladík docela určitě v El Templu. Ze svého domova odejde o něco dřív, aby se včas dostal na nádraží. Bude zcela sám. Nebude mít na tu dobu žádné alibi. Motiv bude také jasný. Milter ho vydíral tím, že mu vyhrožoval zveřejněním té staré aféry. Adams byl bez peněz. Proto se rozhodl, že vyděrače zabije.“

Soudce Meehan přikývl a zdálo se, že i státní zástupce téměř neznatelně kývl hlavou.

„Všechno tohle se dalo předem naprosto logicky předpokládat,“ dodal Mason.

„Ale jak mohli předpokládat, že mladý Adams si z Witherspoonova ranče odveze tu kachničku?“ zajímal se soudce Meehan.

Perry Mason vytáhl z kapsy list, který mu Adams svěřil. „Vymysleli si návnadu v hodnotě sta dolarů,“ odpověděl, „v podobě dopisu s fiktivním podpisem.“

Soudce dopis hlasitě přečetl. „Předpokládám, že vám to dal Marvin Adams, viďte?“ zeptal se Masona.

„Ano.“

„Takže doufám, pane Masone,“ poznamenal zamyšleně Copeland, „že nám teď povíte, co se podle vás doopravdy stalo.“

„Burr byl vydírán,“ vysvětloval obhájce. „Vzkázal paní Dangerfieldové, aby přijela a přivezla peníze. Ale ta dostala daleko lepší nápad, než platit vyděrači. Witherspoon měl na ranči zásobu kyseliny sírové i kyanidu draselného. Burr si tedy obstaral dostatečné množství obou chemikálií, zabalil je do krabice a balíček uložil v úschovně na autobusovém nádraží. Úschovní lístek poslal poštou paní Dangerfieldové na její hotelovou adresu v El Templu. Pak se vrátil na ranč.

Měl nepochybně v úmyslu ještě další kroky v souvislosti s vraždou, která měla padnout na hlavu Marvina Adamse. Ale stalo se něco, co nemohl předem předpokládat. Zranil ho kůň. Skončil v posteli, a když se probral z účinků opiátů, zjistil, že leží bezmocně na zádech s nohou přivázanou na kladku upevněnou na stropě. S touhle eventualitou pochopitelně předem nepočítal.“

„Co se vlastně stalo v Milterově bytě?“ zeptal se soudce. „Jak si to vysvětlujete?“

„Allgoodova sekretářka volala Milterovi, že za nim přijede. Že mu chce sdělit něco důležitého. A tak Milter, který udržoval intimní styky se dvěma ženami současně – se svou stálou družkou i s tou blondýnou – řekl Albertě Cromwellové, že o půlnoci čeká důležitou návštěvu a namluvil jí, že jeho styky s blondýnou mají ryze obchodní charakter. Ale stalo se, že paní Dangerfieldová dorazila dřív než děvče z detektivní agentury. Dangerfieldová mu nejspíš řekla: ‚Dobrá, dostals nás. Žádáš hromadu peněz. Máš je mít, ale – nic ve zlém – chceme jistotu, že jde o jednorázovou platbu a že žádné další vydírání už nebude.‘

S vítězným pocitem jí asi Milter odpověděl: ‚Jasně. Dáme si teď trochu horkého grogu.‘ Paní Dangerfieldová šla za ním do kuchyně, do sklenky na vodu nalila kyselinu, přidala cyankáli, snad se ještě zeptala, kde má Milter koupelnu, vypochodovala z

kuchyně a zavřela za sebou. O pár vteřin později, když uslyšela pád Milterova těla, usoudila, že se její plán zdařil. Teď už zbývalo jen umístit do kulového akvária kačenu a zmizet. Ale nastaly komplikace.“

„Myslíte Witherspoona?“ zeptal se soudce Meehan.

„Zaprvé tu byla ta blondýna z Allgoodovy agentury. Ta měla vlastní klíč. Jednoduše si otevřela a vyšla na schodiště. Dangerfieldová musela v tu chvíli uvažovat rychle. Poradila si perfektně, to jí musíme přiznat.“

„Co udělala?“ zeptal se Copeland.

Mason se zašklebil. „Svlékla se.“

„Bojím se, že to nechápu,“ přiznal se státní zástupce.

„Je to prosté,“ opáčil Mason. „Milter měl dvě milenky současně. Jednou z nich byla jeho družka. Druhou to děvče z detektivní agentury. Každá si pochopitelně o sobě myslila, že ona je ta pravá, ale žárlila na tu druhou. Blondýna měla klíč. Šla vzhůru po schodech. Vtom uviděla v Milterově bytě polonahou ženu. Přišla, aby svého milence varovala, že Mason je mu na stopě. Co mohla asi v takovou chvíli udělat?“

„Otočit se na podpatku a odejít,“ odpověděl soudce Meehan, odplivnuv si do svého plivátka, „a říct si, ať jde kčertu, holomek.“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason. „Byla tak rozčilená, že za sebou ani řádně nepřibouchla domovní dveře. Vzápětí se objevil Witherspoon. Začal stoupat po schodech a paní Dangerfieldová na něj ušila stejnou boudu, takže v rozpacích vycouval. Pak, když viděla, že vzduch je čistý, odešla.

Milterova družka byla sice jakžtakž uklidněná, ale podezíravá žárlivost ji neopustila. Stále dávala pozor a snažila se naslouchat, co se ve vedlejším bytě děje. Když se poloobléčená paní Dangerfieldová na schodišti dohadovala s Witherspoonem, Milterova družka slyšela ženský hlas a chtěla se přesvědčit, o koho jde. Vyhlížela oknem a viděla odcházet Witherspoona. Zapsala si

tedy číslo jeho vozu.“

Soudce Meehan o tom chvíli uvažoval, a pak řekl: „Ano, tak to mohlo být. Ta družka pak vyšla před dům a tam narazila na vás. Nechtěla tam zůstat stát a zvonit na Miltera. Koneckonců vy už jste zvonil, a nikdo nevycházel. Chtěla telefonovat a vydala se proto do města. Tím získala paní Dangerfieldová čas na to, aby se oblékla a zmizela.“

„Ano, protože já jsem taky odešel.“

„Nuže,“ poznamenal se soudce, „vymyslel jste neobyčejně pozoruhodnou hypotézu. Pouhá teorie, ale skutečně zajímavá. Vysvětlovala by Milterovu vraždu, ale ne Burrovu. Dalo by se předpokládat, že Dangerfieldová se chtěla zbavit podobným způsobem i nepohodlného komplice. Ale jak se dostala navzdory hlídacím psům do Witherspoonova domu? Jak mohla Burrovi obstarat jeho rybářský prut?“

Mason zavrtěl hlavou. „Nic z toho neudělala.“

Soudce Meehan se zamyslil. „Byl-li i druhý zločin spáchán s pomocí kyseliny sírové a kyanidu draselného, lze v tom podle mého názoru vidět nepřímý důkaz, že pachatelem byla jedna a táž osoba. Z toho jsme také až dosud vycházeli.“

„To dá rozum,“ přikývl Copeland.

Ale soudce jen pochybovačně zavrtěl hlavou, „Je to dost nezvyklý způsob. Pokud jde o první vraždu, moc lidí by něco takového nenapadlo. Ale při publicitě, které se Milterově případu dostalo, se dá předpokládat, že druhou vraždu mohl spáchat kdokoli z tisíců lidí, kteří se o tom v novinách dočetli. Když jsou v rozpětí dvou nebo tří dnů zastřeleni dva lidé, taky nepředpokládáme, že šlo nutně o stejného pachatele. V tomhle případě jsme na to skočili jen proto, že způsob provedení je trochu neobvyklý.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Mason. „A v téhle souvislosti musím uvést ještě jednu významnou skutečnost. Když jsem přijel na

Witherspoonův ranč, měl jsem s sebou kopii soudního spisu toho starého případu a pár novinových výstřižků z té doby. Během večeře jsem je nechal v zásuvce stolu svého hostinského pokoje. Kdosi – musil to být někdo, kdo chtěl zjistit důvod mé návštěvy – tuhle zásuvku otevřel a přehraboval se v ní.“

„Myslíte, že to byl Burr?“ zeptal se soudce.

„Ten už tou dobou ležel s přeraženou nohou.“

„Tedy snad Marvin Adams?“

Mason zavrtěl hlavou. „Kdyby Marvin něco věděl o tom starém případu, patrně by sám zrušil zasnoubení s Lois Witherspoonovou. Byl by určitě tak rozrušen, že bychom si toho všimli. John Witherspoon to také nebyl, protože ten důvod mé návštěvy znal. Nebyla to ani jeho dcera, protože ta by zaprvé tímhle způsobem neslídila a zadruhé, když jsem jí později prozradil pravý důvod naší přítomnosti, zbledla jako stěna. Z toho jsem poznal, že nic netušila. Zbývá nám jediná osoba, která se během večeře na okamžik vzdálila z jídelny.“

„Kdo?“ zeptal se Copeland.

„Paní Burrová.“

Pod soudcem Meehanem zvrzalo křeslo. „Chcete říct, že zabila svého muže?“

„Přišla na to, že vyšetřujeme ten starý případ,“ pokračoval Mason. „Uvědomila si souvislost mezi finančními starostmi svého manžela a příjezdem paní Dangerfieldové do El Templa. Na Dangerfieldovou náhodou narazila na ulici. Dala si dohromady jedno s druhým, a náhle jí bylo všechno jasné.

Paní Burrová je velice vášnivá žena. Miluje změnu. Je-li příliš dlouho vdaná, začne být nesvá. Witherspoon si klidně mohl ta její objetí vysvětlovat zcela platonicky, ale paní Burrová to určitě tak nemyslela. Prohlédla si Witherspoonův ranč a odhadla jeho finanční zázemí. Zároveň pochopila, že její manžel se dopustil vraždy.“

„Jak se to dozvěděla? Kde vzala důkazy?“ zajímal se soudce.

„Vzpomeňte si na ta svědectví,“ vybídl ho Mason. „Ošetřovatelka dostala kopačky, když se pokusila rozbalit brašnu, kterou měl Burr u postele. Co v té brašně bylo? Knihy, rybářské potřeby – a dál?“

„Dál nic,“ odpověděl Copeland. „Byl jsem prohlídce toho zavazadla osobně přítomen.“

Ale Mason se jen usmál. „Až po Burrově smrti,“ připomenul.

„Přirozeně.“

„Tak moment,“ zasáhl soudce Meehan. „Ta místnost byla plná jedovatého plynu. Dokud nevyrazili okna, nikdo tam nemohl vstoupit a něco z té brašny vyndat, takže musíte připustit, že v ní bylo přesně to, co před Burrovou smrtí, pokud to ovšem nevyndal sám vrah.“

„Dobrá, tak se na to podívejme právě z tohoto konce,“ navrhl Mason. „Burr obstaral pro paní Dangerfieldovou cyankáli i kyselinu. Obojího měl dost a zbytek přechovával v té brašně. Třeba měl v úmyslu podrazit Dangerfieldovou – nebo snad i vlastní ženu, která ho začala podezřívat. Všechno šlo jako po másle až do chvíle, kdy mu kůň přerazil nohu a on byl bezmocně upoután na lůžko. Jakmile se probral z narkózy, požádal manželku, aby mu brašnu přinesla k posteli. Nikomu nedovoloval, aby se jí dotkl. Umíte si představit, jak mu bylo, když mu ošetřovatelka navrhla, že ji vybalí a její obsah vyrovná na prádelník? Kdokoli jiný by si třeba neuvědomil význam těch dvou chemikálií, ale školená sestra – dovedete si jistě domyslet, co by nastalo.“

„Ještě okamžik,“ přerušil ho soudce Meehan. „Tady má vaše teorie trhlinu. Paní Burrová nepotřebovala svého muže zabíjet. Stačilo, aby šla za šerifem a udala ho.“

„Ovšem,“ přisvědčil Mason. „A to taky chtěla udělat. Vžijte se do Burrovy situace. Byl v pasti. Nemohl se ani hnout. Jeho žena věděla, že je vinen vraždou, a měla pro to i důkaz. Chtěla ho jít

udat. Ošetřovatelka mohla odhalit Burrovo tajemství. Jeho žena ho už znala. Ošetřovatelky se Burr zbavil. Doufal, že bude mít příležitost zabít svou manželku dřív, než ho udá, ale byl upoután na lůžko. Uvědomil si, že je s ním konec. Rolandu Burrovi zbývala jen jediná poslední možnost.“

„Jaká?“ zeptal se soudce, který Masonův výklad sledoval s takovým napětím, že na chvíli zapomněl i žvýkat.

Mason pokračoval: „Ošetřovatelka by se možná vyznala v chemikáliích, ale o rybaření neměla ani ponětí. Burr ji požádal, aby mu přinesla to plechové pouzdro, o kterém se domnívala, že v něm má srolované nějaké plány. Strčil si je pod deku. Ve skutečnosti v něm měl svůj rybářský prut. Na Witherspoona měl přirozeně dopal. Věděl, že se ho jeho žena chce zbavit a pak si vzít Witherspoona. A tak se Burr rozhodl, že jim to oběma překazí. Pochopil, že pro něj už není úniku, ale byl odhodlám pomstít se muži, kterého jeho žena hodlala obdařit svou přízní.

Schválně požádal před svědky Witherspoona, aby mu přinesl jeho rybářský prut. Týž prut, který měl už dávno v plechovém pouzdře pod přikrývkou. Když osaměl, vytáhl jej, dva spodní konce sesadil dohromady a třetí si položil k ruce tak, aby na něj snadno dosáhl. Zašrouboval víko pouzdra, hodil je na podlahu a odstrčil, aby se zakutálelo do středu místnosti. Pak otevřel brašnu. Vytáhl z ní chemikálie, které tak žárlivě ukrýval před zraky ošetřovatelky. Odložil je na pojízdný stolek, který měl u postele. Kyselinu nalil do sklenice, přidal cyankáli, uchopil spodní sesazený konec rybářského prutu a stolek jím co nejdál odstrčil. Pak vzal do levé ruky špici rybářského prutu, jako kdyby ji chtěl nasadit na obě spodní části.“

Soudce Meehan byl Masonovým vyprávěním tak zaujat, že ani neodplivoval. Ústa měl sevřená a oči upřené na obhájce.

„A pak?“ zeptal se okresní státní zástupce Copeland.

„Pak,“ odpověděl prostě Mason, „se Roland Burr zhluboka

nadechl.“

KAPITOLA 22

„Vy ale dovedete člověka vystrašit, viďte?“ zeptala se Della Streetová Perryho Masona.

„Myslíte?“

„Víte to zatraceně dobře. Když už byly dvě hodiny a soudce se pořád nevracel, ale místo toho se objevil šerif a pustil se do předvolávání jednotlivých lidí, začala jsem si myslet, že vás na místě obžalovali pro maření důkazů, spoluvinu nebo něco na ten způsob.“

Mason se zašklebil. „Státnímu zástupci dost dlouho trvá, než něco pochopí, ale když na nějakou myšlenku přistoupí, tak se dá rovnou do díla. Pojďte, vypadneme odsud.“

„A co Witherspoon?“ zeptala se Della.

„O Witherspoonovi nechci už hodně dlouho slyšet ani slovo,“ odpověděl Mason. „Prvního mu pošleme účet, a tím jsme s ním nadobro skončili.“

„Přiznala se paní Dangerfíeldová?“

„Zatím ne. Ale mají už proti ní dost důkazů, aby ji postavili před porotu. Našli u ní krabici, kterou vyzvedla v úschovně na autobusovém nádraží, lahvičku s detergentem a – to je na tom to nejlepší – i místo, kde spálila dopis s Burrovými instrukcemi. Popel držel dosud pohromadě a z toho, co se z něj dalo přečíst, se dá prokázat vražedné spiknutí. A v Milterově bytě se našla spousta jejích otisků.“

„Člověk by čekal, že si vzala rukavice,“ poznamenala Della.

Mason se rozesmál. „Zapomínáte na ten striptýz, co tam předvedla druhým návštěvníkům. Ženská se může stěží objevit na vrcholu schodiště bezmála nahá, ale s navlečenými rukavicemi.“

„To máte pravdu,“ připustila Della Streetová. „A co Lois s

Marvinem?“

„Ti odjeli na svatební cestu. Máte u sebe akta toho dědického sporu, Dello?“

„Ano, v aktovce. Říkala jsem si, že možná najdete chvilku, abyste do nich nahlédl.“

Mason se podíval na hodinky. „Vím o opuštěném hotýlku uprostřed pustiny,“ řekl, „který patří jednomu starému podivínovi. Jeho manželka dělá ten nejlepší jablečný koláč na světě. Je to na asi tisíc metrů vysoké náhorní planině, obklopené žulovými valy a skupinami vzrostlých kaktusů. Tam nás nikdo nebude rušit, takže se budeme moci v klidu věnovat té dědické záležitosti, projít si všechny doklady, vymyslet strategický postup i předběžná opatření…“

„Tak proč váháme?“ přerušila ho Della.

Mason se usmál. „Nechce se mi od tak zajímavého soudního líčení, k jakému tady dojde.“

Della ho vzala za ruku a řekla: „Ale, ale, tím se nedejte zdržovat. A s hledáním dalších případů si taky starosti nedělejte. Najdou si vás samy, o to strach nemám. Můj bože, ve mně by se byl krve nedořezal, když se Lois Witherspoonová začala vnucovat se svým svědectvím a já jsem si uvědomila, jak se zoufale snažíte hrát o čas.“

Mason se usmál. „Sám jsem se v tu chvíli zpotil. Po očku jsem sledoval hodiny na zdi soudní síně a přitom jsem se snažil odpoutat pozornost státního zástupce od podstaty věci. Kdybych užil obvyklé zdržovací taktiky a v jednom kuse vznášel námitky proti každému jeho dotazu, jen bych tím vzbudil podezření. Takhle se mi sice podařilo ho poplést, ale – nedělejte si iluze – vyvázli jsme s odřenýma ušima.“

„S odřenýma? Divím se, že vám ještě vůbec nějaké uši zbyly, šéfe!“ zasmála se Della. „Jen tak mimochodem – zajímal se někdo, proč se vlastně ta kačena v Milterově bytě nakonec neutopila?“

„Ne,“ odpověděl Perry.

„Jak byste to vysvětlil, kdyby se někdo ptal?“

Mason se jen ušklíbl. „Od chvíle, kdy se tam objevil policejní důstojník Haggerty, byla jeho věc, aby to nějak přijatelně vysvětlil.“

Della Streetová si Perryho změřila pohledem, jakým se dívají ženy, které někoho dobře, až příliš dobře znají. „Vešel jste do toho bytu, viděl tonoucí kachničku a myslel jste si, že tam byl Marvin Adams. Bylo vám ho líto, protože mu popravili tátu, a protože sám byl zamilovaný. A tak jste se rozhodl dobrovolně, svévolně a trestuhodně zločinným způsobem zmást stopy. Riskoval jste, že budete obžalován…“

„Jménem lidu státu Kalifornie…,“ doplnil s úsměvem Perry Mason.

Della se rozesmála. „Jak daleko je to do toho pouštního hotýlku?“ zeptala se.

„Když sebou hodíme, tak jsme tam za dvě hodiny.“

„Zavolám do kanceláře a řeknu to Gertii,“ rozhodla se Della. „Jak dlouho se zdržíme? Myslím tím – jak dlouho vám bude trvat, než mi nadiktujete všechny dopisy, související s tím dědickým řízením?“

„Povězte Gertii,“ odtušil Mason, „že se vrátíme, až pro nás někde vyštrachá perfektní neobjasněnou vraždu – ne dřív. V nejhorším případě jakoukoli vraždu. Do té doby…“

Della Streetová zamířila k hotelu a Mason se k ní připojil. Lidé na ulici se za nimi pobaveně ohlíželi.

Della Streetová pohlédla Perrymu zpříma do obličeje. „Uvědomujete si, šéfe,“ zeptala se, „že jste významným způsobem přispěl k vzdělání venkovského lidu? Dokázal jste těm buranům, že i kachna se může potopit. Vy, frajírek z města! Co víc byste ještě chtěl?“